

ФАНТАСТИКА 033 ОРФИЯ

ХОЛ КЛЕМЕНТ

ИГЛАТГА

ХАЛ КЛЕМЕНТ ИГЛАТА

Превод: Лъчезар Живин

chitanka.info

ГЛАВА I

КОРАБОКРУШЕНЕЦЪТ

Навсякъде, дори и на Земята, сенките представляват добро прикритие. Достатъчно е човек да се окаже в някоя от тях и става невидим за околните.

Отвъд Земята — там, където няма въздух, който да разсейва светлината, те са още по-непроницаеми. Сянката на самата Земя например е като конус и с дължина около един милион и половина километри, а върхът му лежи в посока, противоположна на Слънцето. Сам по себе си невидим в обкръжаващия го мрак, този конус се доближава до представите ни за съвършено прикритие, тъй като единствената светлина, която прониква в него, е звездната, както и слабите слънчеви лъчи, пречупени от фината земна въздушна обвивка.

Ловецът осъзна, че е в сянката на някаква планета, въпреки че никога не беше чувал за Земята. Той го разбра, когато слезе под скоростта на светлината и видя опасения с ален контур черен диск точно срещу себе си. Бързо съобрази, че корабът беглец може да бъде открит единствено с помощта на уредите. Точно в този момент забеляза, че той се вижда с невъоръжено око, и слабата тревога, която досега едва едва мъждукаше в ума му, незабавно излезе на преден план.

Не можеше да разбере защо въобще е трябвало беглецът да намали скоростта си под светлинната, освен ако не го беше направил със смътната надежда, че преследвачът ще го изпревари дотолкова, та корабът му да остане извън обсега на уредите за засичане. Сега, когато този план не успя, Ловецът предположи, че престъпникът отново ще увеличи скоростта си. Вместо това беглецът продължи да я намалява. Той беше заклещен между кораба на Ловеца и планетата отсреща, която придобиваше все по-внушителни размери. Това правеше доста ненадежден всеки опит за бързо маневриране. Ловецът беше стигнал до заключението, че е твърде възможно беглецът да се опита да пробие назад, в посоката, от която бяха дошли, когато един червен проблясък,

видим и с невъоръжено око, му подсказа, че корабът на другия е навлязъл в атмосферата. Планетата беше по-близо, отколкото Ловецът беше преценил в началото.

Светлината на този проблясък беше съвсем достатъчна като информация за преследвача. Той впрегна всички ергове на своите генератори в курс отдалечаване, като същевременно преля една част от тялото си в контролното помещение, за да послужи като пихтиеста възглавница, която да защити перита от чудовищното натоварване при убиването на скоростта. Веднага разбра, че това няма да е достатъчно. Имаше точно толкова време, колкото да се учуди, че съществото пред него е склонно да рискува своя кораб, както и да приеме множество неприятности, сред които неизбежно щяха да бъдат отвратителният удар с прекалено висока скорост във външните слоеве на атмосферата и нажежаването до границите на допустимото на обшивката на кораба вследствие на повишеното триене.

Тъй като при преследването корабите се бяха оказали в конуса на земната сянка, те бяха попаднали над тази част от планетата, където в момента беше нощ, и след като корпусите им изстинеха, беглецът отново щеше да стане невидим. Затова Ловецът не без известно усилие задържа погледа си прикован върху уредите, които трябваше да показват местоположението на другия, докато той излезеше от обсега им. Добре, че го направи, защото нажеженият кораб на беглеца изчезна внезапно от погледа му в огромните облаци от водни пари, забулващи тъмната страна на планетата. С разлика от една секунда корабът на Ловеца се гмурна в същата непрогледна маса и веднага след това се завъртя и започна застрашително да се накренява. Звездолетът престана да му се подчинява и се запремята надолу към планетата. Пилотът разбра, че най-вероятно някоя от кормилните пластини беше излязла от строя — може би се беше разтрошила от непоносимото нажежаване на корпуса, но сега той просто нямаше време да мисли за нея. Преследвачът забеляза, че другият кораб изведнъж спря така рязко, сякаш се бе врязал в някаква стена. След миг продължи да се приземява, но много по-бавно и Ловецът осъзна, че само секунди го делят от същото препятствие.

Така и се оказа. Корабът на Ловеца, който все още се въртеше бясно, въпреки че в последния момент пилотът му бе изключил всички кормилни пластини, се стовари почти хоризонтално върху водата и

вследствие на удара по двете му страни — от носа до кърмата — се отвориха такива пукнатини, че заприлича на смачкана яйчена черупка. При все че цялата кинетична енергия на ускорението бе погълната от този удар, корабът все още не спираше. Продължи да потъва надолу доста плавно — сякаш беше падащ лист — и скоро Ловецът усети, че неговият разбит съд заседна неподвижно върху нещо, което, както осъзна по-късно, беше дъното на някакъв воден басейн. Когато чувството му за хумор започна бавно да се възвръща, той се успокои, че и неговият Дивеч няма да е в много по-добро положение. И рязкото спиране, и последвалото го бавно спускане на другия кораб вече ставаха съвсем обясними — дори да се беше ударил челно вместо хоризонтално, при тази скорост нямаше да има някаква съществена разлика в резултатите от сблъсъка с водата. Най-вероятно той беше съвсем неизползваем, даже и да не беше повреден така зле като този на Ловеца.

Прозрението насочи мислите му към неговото собствено незавидно положение. Той предпазливо опипа наоколо и откри, че не се намира изцяло в контролното помещение — всъщност там вече нямаше достатъчно място за него. Това, което преди беше цилиндрична камера с диаметър около петдесет и дължина шестдесет сантиметра, сега представляваше само някакъв тесен процеп между два страхотно назъбени метални листа с дебелина два сантиметра, които на свой ред трябваше да бъдат космически кораб. Огромната пукнатина опасваше целия корпус, който по принцип трябваше да представлява лист метал с цилиндрична форма. По такъв начин носовият сектор и кърмата се бяха сплескали и сега надали всеки от тях надвишаваше три сантиметра. Преградите на помещението бяха смачкани и напукани — дори издръжливостта на тези свръхтвърди сплави си има граница. Перитът беше мъртъв. Това се дължеше не само на смачкването на стените на помещението, но и на полутечното тяло на Ловеца, което беше предало ударната вълна върху тялото на животното така, както се предава силата на куршум, изстрелян в съд с вода. В резултат повечето от вътрешните органи на перита бяха разкъсани. Като осъзна това, Ловецът внимателно извади отвътре малкото създание. Той не изхвърли осакатеното му тяло от кораба, тъй като можеше да се наложи да го използва за храна по-късно, въпреки че тази мисъл не му беше особено приятна. Отношението на Ловеца

към животното беше също като на човека към любимото му куче, въпреки че перитът с неговите чувствителни крайници, които беше научен да използва за всякакви цели така, както слонът използва хобота си по заповед на човека, беше далеч по-полезен от каквото и да е куче.

Той разшири още малко обсега на своите проучвания и протегна навън тънък псевдопод от желеобразна плът, като за целта използва една от пукнатините в корпуса. Вече се беше досетил, че разбитият му кораб лежи на дъното на соленоводен басейн, но нямаше никаква друга представа за дълбочината, освен че не ще да е много голяма. В неговия роден свят той би могъл да я прецени значително по-прецизно по налягането, но то зависи както от това на каква дълбочина се намира определено количество вода, така и от самото ѝ тегло, а Ловецът не беше успял да получи данни за гравитацията на тази планета преди катастрофата.

В кораба беше тъмно и когато той оформи око от своите тъкани (зрителните органи на перита бяха съвсем разкъсани), то не можа да му даде абсолютно никаква информация за това, което го обкръжаваше. Все пак усети, че налягането около него не е постоянно — ту се увеличаваше, ту намаляваше с колебания, които до известна степен напомняха за някакво постоянство, а водата предаваше на неговата чувствителна плът налягането на високочестотни вълни, които той изтълкува като звук. Като се послуша внимателно, най-накрая реши, че трябва да е близо до повърхността на водното пространство, достатъчно голямо, за да се породят в него вълни с височина един-два метра, и че горе бушува силна буря. Ловецът не бе отбелязал никакви смущения във въздуха по време на падането, но при огромното си ускорение той беше прекарал в атмосферата прекалено кратко, за да му повлияе вятърът, каквато и да беше силата му. Докато опипваше с псевдоподите си пясъка на дъното, той с облекчение установи, че планетата не е лишена от живот. След малко вече беше съвсем сигурен в това. Във водата имаше достатъчно количество разтворен кислород и след като беше подсигурен, Ловецът нямаше за какво да се напруга много-много. Въз основа на всичко дотук можеше да се направи изводът, че в атмосферата горе има свободен кислород — факт, който го изпълни с тиха радост. Освен това установи, че не беше никак трудно да се съберат доказателства за съществуването на някакви

форми на живот... Ловецът беше приятно изненадан, че доста бързо откри в пясъка някакви дребни мекотели, които се оказаха съвсем годни за ядене.

След като съобрази, че върху тази част от планетата сега е нощ, той реши да отложи по-нататъшните си проучвания навън, докато се развидели, и насочи вниманието си върху останките от своя кораб. Ловецът не очакваше прегледът му да даде някакви окуражаващи резултати, но мисълта за станалото го накара да помръкне едва след като си даде сметка за пълното разрушение. Свръхтвърдите метални части в двигателния сектор се бяха обезформили от натоварването. Съседното помещение за разграждане на твърдото гориво на основната двигателна единица беше сплескано и разкривено. Нямаше никаква следа от няколкото бутилки газ с кварцова обшивка. Най-вероятно те са били изхвърлени при удара и водата вече ги е отнесла. Никое живо същество с постоянна форма и неизменни части на тялото не би могло да се надява, че ще преживее този удар, колкото и добре да е защитено. Тази мисъл му донесе известно успокоение — бе направил всичко възможно за перита, въпреки че стореното се беше оказало недостатъчно.

А когато установи, че в кораба му не е останало нещо, което може да се използва, Ловецът реши, че засега не може да предприеме нищо повече. Той не беше в състояние да се захване сериозно за работа, докато не се запаси с повече кислород, което означаваше да излезе на повърхността, а пък тъмнината също беше сериозна пречка. Затова се отпусна в несигурното си скривалище — разрушения кораб — и зачака утрото и утихването на бурята. Имаше чувството, че когато се развидели и водата се успокои, ще може да достигне до брега със собствени сили.

Шумът на разбиващи се вълни подсказваше, че брегът е наблизо. Ловецът остана така няколко часа и изведнъж му дойде наум, че може да е попаднал на планета, която да е обърната с едната си половина към Слънцето, но веднага отхвърли тази мисъл, тъй като в този случай тъмнината със сигурност щеше да е толкова студена, че водата нямаше да е в течно състояние. По-вероятно беше буреносните облаци да са закрили светлината.

Откакто заседна окончателно в пясъка, корабът беше останал неподвижен. Вълнението на повърхността предизвикваше течения и

компенсаторни вълни по дъното, които Ловецът усещаше, но те бяха безсилни да поместят затъналия до половината метален корпус. Тъкмо когато беше уверен, че корабът е здраво закрепен на мястото си, корабокрушенецът се сепна, тъй като скривалището му се разтърси от тежък удар и измени положението си.

Ловецът незабавно подаде навън една от тентакулите си, за да разбере какво става. Той моделира око на върха ѝ, но мракът все още беше прекалено гъст и се наложи отново да се върне изцяло към осезателно проучване. До него достигнаха вибрации, подсказващи, че нещо много грапаво стърже метала. То внезапно се сблъска с протегнатия му крайник. „Нещото“ доказа своята одушевена природа, като незабавно захапа издатъка му с уста, която изглежда беше удивително добре натъпкана с остри като трион зъби.

Ловецът реагира нормално — остави тази част от себе си, която беше в досег с ужасяващите зъби, да премине в полутечно състояние и същевременно се приготви за бой, като направи същото с по-голяма част от тялото си. Извънземният залагаше на бързите решения и видимите размери на противника му го тласкаха към малко безразсъдни действия. Той напусна разрушения космически кораб и се втурна с всичките си два килограма желеподобна плът срещу животното, като прецени, че това е доста сносно средство за придвижване.

Акулата — риба-чук с дължина два и половина метра — беше може би изненадана, а може би раздразнена, но подобно на всички представители на своя род не притежаваше достатъчно ум, за да се изплаши. Нейните ужасяващи челюсти се сключиха около това, което в началото изглеждаше лакомо парче задоволително твърда плът, но впоследствие се оказа податливо като водата наоколо. Ловецът не се стараеше да избегне зъбите, тъй като механичните наранявания от такъв характер не бяха опасни за него, но ожесточено устояваше на опитите на рибата да погълне тази част от неговото тяло, която беше вече в устата ѝ. Той нямаше никакво намерение да се излага на въздействието на стомашните ѝ сокове, понеже нямаше кожа, която да го опази дори за съвсем кратко време.

Тъй като действията на акулата ставаха все по-неистово ожесточени, Ловецът пусна няколко проучващи псевдопода към грозното създание с грапава кожа и за кратко време откри петте хрилни

отвора от всяка страна на съществото. Това му беше достатъчно. Той прекрати проучванията и започна да действа с вещина и прецизност, придобити в резултат от натрупания опит.

Ловецът беше метазон — многоклетъчно същество също като птицата или човека въпреки липсата на някаква определена структура. При все това отделните клетки на тялото му, сравнени с размерите на големите протеинови молекули на повечето земни същества, бяха далеч по-малки. Той можеше да направи от своята тъкан крайник, снабден с мускули и сетивни нерви, като цялата тази структура щеше да е достатъчно фина, за да проникне в капилярите на всяко нормално създание, без да попречи особено на неговото кръвообращение. Затова не срещна никакви затруднения при проникването в едрото тяло на акулата.

Първоначално избягна контакта с нервите и кръвоносните съдове и се вля във всички пространства между мускулите и вътрешностите на акулата, които успя да открие. Рибата се укроти веднага, щом това, което беше в устата и тялото ѝ, престана да изпраща осезателни послания на нищожно малкия ѝ мозък. Тя не притежаваше никаква памет за каквото и да било. За Ловеца успешното проникване беше само началото на една сложна дейност.

Най-напред най-важното — кислородът. В клетките на повърхността на неговото тяло имаше абсорбирано известно количество от ценния елемент, напълно достатъчно за няколко минути живот, но той вече можеше да го вземе от тялото на създанието, което също консумираше кислород. Ловецът незабавно промуши няколко микроскопични тентакули между клетките на кръвоносните съдове и започна да граби скъпоценния товар на кръвните телца. Той се нуждаеше от съвсем малко кислород и на своята родна планета беше живял години по този начин — в тялото на някое разумно аеробно същество, което напълно съзнаваше неговото присъствие. Този път беше получил доста, и то без всякакви усилия.

Втората необходимост беше възможността да вижда. Неговият домакин вероятно притежаваше очи. Подкрепен от получения кислород, Ловецът започна да ги издирва. Той, разбира се, можеше да изнесе извън тялото на акулата свой зрителен орган, но нямаше да успее да го направи толкова незабелязано, че действието му да не хвърли хищника в тревога. Освен това очите на самото създание

обикновено се оказваха доста по-добри от тези, които той можеше да си направи.

Проучванията му обаче бяха прекъснати съвсем скоро. Катастрофата, както и сам бе предположил, се беше случила в непосредствена близост до брега. Срещата с водния обитател беше станала в плитчините. Акулите не са големи любители на неприятностите и беше трудно да се разбере защо тази се намираше толкова близо до прибоя. По време на двубоя между Ловеца и рибата последната се беше оставила на вълните, които я бяха доближили почти плътно до брега, и след като вниманието ѝ вече не беше заето с неканения гост, тя се опита да се върне в дълбоки води. Сега, когато системата за ограбване на кислорода беше вече разположена, а акулата напрягаше всички свои сили, започна поредица от химични изменения, които привлякоха вниманието на извънземния.

Дихателната система на рибата действаше при много неизгодни условия. Разтвореният във водата кислород никога не е с особено висока концентрация и воднодишащите, дори и да са силни и едри, не разполагат с достатъчно голям резерв от този елемент. Ловецът не се нуждаеше от особено голямо количество, но се опитваше да натрупа запаси и това, съчетано с усилията на акулата и влаганата от нея максимална енергия, доведе до повишеното изразходване на кислород и до нарастването на недостига му. Оттук, разбира се, следваха два резултата: физическите сили на звяра започнаха да намаляват и същевременно количеството на скъпоценния елемент в кръвта му да се снижава. Когато забеляза това, Ловецът несъзнателно увеличи своето потребление и така затвори порочния кръг, който можеше да има само един изход.

Извънземният разбра какво се беше случило дълго преди акулата да умре, но не направи нищо за нея, въпреки че можеше да намали консумацията си на кислород, без това да го убие. Можеше и да се измъкне от тялото на рибата, но нямаше намерение да се остави да бъде носен от вълните в открито море, почти безпомощен, и да се осланя на милостта на първото същество, което ще е достатъчно голямо и силно, за да го поеме целия. Той остана и продължи да поглъща животворния елемент, тъй като осъзнаваше, че неимоверните усилия на рибата идеха от борбата ѝ с вълните в стремежа да се отдалечи от брега, към който Ловецът се стремеше. Междувременно

прецени съвсем точно мястото на акулата в еволюционната скала и вече нямаше такива угризения, че ще я убие, каквито би изпитал, ако тя беше разумно същество.

Хищникът умря сравнително бавно, въпреки че изгуби сили след съвсем кратко време. След като рибата прекрати борбата, Ловецът продължи да търси очите ѝ и като че ли ги откри. Той оформи пласт от своята тъкан в пространството около клетките на ретината и зачака времето, когато ще има достатъчно светлина, за да може да вижда. И тъй като мъртвата акула показва обезпокояващи признаци на потъване, извънземният изкара извън тялото ѝ допълнителни тентакули, за да улови всяко мехурче въздух, което бурната вода би могла да донесе. Той постепенно натрупваше така получените въздушни запаси заедно с отделения от самия него въглероден двуокис в коремната кухина на рибата, за да я задържи на повърхността. За тази цел беше необходимо съвсем малко количество газ, но на прекалено дребния Ловец му беше нужно доста време, за да отдели бързо такъв голям за възможностите му обем.

Когато най-сетне откъсна вниманието си от тази дейност, тътенът на прибоя се чуваше много по-силно и той разбра, че предположението му е правилно — придвижва се към брега. Вълните вдигаха и спускаха неговия необикновен сал по начин, който никак не му харесваше. Той предпочиташе плавното движение по хоризонтала, но това стана едва след като достигна плитчините.

Ловецът остана неподвижен за известно време, след като неговото средство за придвижване се спря на място, но всеки момент можеше да бъде отнесено отново назад към дълбоките води. Нищо подобно не се случи, а ревът на вълните започваше постепенно да утихва и водните струи, които се стоварваха върху тялото на акулата, ставаха все по-слаби. Той предположи, че бурята затихва. Отливът беше започнал, но това не оказа никакво влияние на положението, в което се намираше изхвърленото тяло на рибата.

С течение на времето приближаващият изгрев и изтъняващите буреносни облаци осигуриха достатъчно светлина, за да може Ловецът да види, че неговият среднощен домакин е далеч от обсега на тежките вълни. Очите на акулата не можеха да фокусират ретината си извън водата, но той откри, че във вътрешността на окото има друга фокална повърхност, и изгради ретина от собствената си тъкан на подходящо

място. Очните лещи се оказаха почти съвършени, но той леко видоизмени тяхната крива и придоби възможност да вижда всичко около себе си, като същевременно оставаше скрит за чуждите погледи.

Буреносните облаци се бяха разпокъсали и в пространствата между тях на фона на просветляващото небе все още можеха да се видят най-ярките звезди. Тези пространства започнаха постепенно да се разширяват и когато слънцето изгря, небето вече се беше прочистило, въпреки че вятърът все още духаше яростно. Позицията на Ловеца не беше идеална за предприемане на някакви действия, но затова пък той можеше да наблюдава изцяло заобикалящата го обстановка. В едната посока брегът скоро достигаше до пояс от високи, стройни дървета, чиито корони бяха от еднакво дълги мечовидни листа. Ловецът не можеше да види какво има отвъд тях, макар те да не бяха толкова гъсти, че да затрудняват погледа, но позицията, от която наблюдаваше, беше доста под тяхното ниво. В противоположната посока се разпростираше наносен бряг, отвъд който се чуваше яростният рев на все още бушуващите вълни. Ловецът вече не виждаше океана, но направлението, в което би трябвало да се намира той, не будеше съмнение. Извънземният осъзна, че мястото, където се намираше в момента, вероятно е малък басейн, пълнеж се по време на буря, от който водата сега се оттича в океана през отвор, или прекалено малък, или прекалено висок, за да бъде преодолян от стихващите вълни. Това може би беше единствената причина акулата да заседне на брега — трупът ѝ е бил прехвърлен тук от вълните и е останал след отлива.

По някое време той дочу безредни кресливи звуци и видя над себе си птици. Това много го зарадва — очевидно на тази планета имаше по-висши форми на живот от рибите и следователно имаше надежда той да се сдобие с някой по-подходящ домакин. Най-добре би било това да е разумно същество, тъй като при тях инстинктът за самосъхранение е много по-силно развит. Също така щеше да е целесъобразно да пътува на по-големи разстояния, това щеше да улесни задачата му да издири пилота на другия кораб. Ловецът напълно осъзнаваше, че е много възможно на тази планета да има сериозни затруднения при намирането на подход към създанията, които я обитават, може да не са привикнали към идеята за симбиоза.

Все пак всичко зависеше от късмета му. Дори на тази планета да имаше разумни същества, много възможно е те никога да не дойдат на това място, а даже и да го направеха, можеше и да не ги познае и по тази причина да не успее да се възползва от ситуацията. Най-добре беше да изчака — дори ако се наложеше няколко дни, да наблюдава кои форми на живот най-често се срещат наоколо, а след това вече можеше и да планира своето проникване в най-подходящата от тях. Пропуснатото време не беше жизнено важно. Беше сигурен, че е невъзможно неговата плячка да напусне тази планета, както и самият Ловец не беше в състояние да го стори. И докато той е тук, преследването щеше да продължава. Времето, което щеше да изгуби при старателните си приготовления, неминуемо ще донесе и желаните резултати.

Затова той зачака слънцето да се изкачи по-високо и вятърът да стихне. Стана доста топло и след малко установи, че плътта на акулата започва да се разлага. Това бяха изменения, които пораждаха увереност, че ако създанията на тази планета притежаваха обонятелни сетива, той съвсем скоро щеше да има гости. Ловецът можеше да спре процеса на разлагане, като просто погълне бактериите, които го причиняваха, но не беше особено гладен, пък и нямаше нищо против посетителите. Обратното!

ГЛАВА II

СКРИВАЛИЩЕТО

Първите посетители бяха чайките. Привлечени от миризмата, те накацаха около трупа на акулата и започнаха лакомо да го кълват. Ловецът се изтегли в тялото на рибата и се приготви да ги атакува, но точно в този момент няколко птици се нахвърлиха върху очите ѝ и по този начин го лишиха от зрение. Това не беше чак толкова голяма беда, тъй като винаги би усетил идването на някоя друга форма на живот, а ако това не се случеше, все едно — чайките бяха наблизо...

Лакомите натрапници пируваха несмуцавани от нищо чак докато слънцето започна да се спуска от зенита си и въпреки това не нанесоха никакви особени поражения върху мъртвото тяло на рибата, тъй като твърдата и груба кожа се оказва прекрасна защита срещу техните ненаситни човки. Все пак те настървено кълвяха и затова в момента, когато се отказаха и отлетяха бързешком, Ловецът разбра, че в близост се е появило нещо друго, което ги е прогонило. Той незабавно проточи едно око през хрилните отвори и предпазливо се огледа наоколо.

От чайките не беше останала и следа. Откъм дърветата приближаваха няколко значително по-едри създания. Съществата бяха двуноги и както Ловецът можа да прецени, най-голямото от тях тежеше около шестдесет килограма, и като съпостави собственото си тегло с тяхното, сметна, че едва ли ще се окаже някакво непосилно бреме за метаболизма им при евентуално проникване. Към него се беше устремило едно по-дребно създание, което за разлика от другите беше четириногло и издаваше резки, неприятни за слуха звуци. Ловецът му даде около двадесет килограма и запечата тази информация в ума си за по-нататъшно осмисляне.

Двукраките същества също дотичаха, но не толкова бързо и не толкова близо, колкото четирикракото. Когато приближиха достатъчно, Ловецът ги разгледа внимателно от своето скривалище и колкото повече подробности забелязваше, толкова по-очарован оставаше. Те се придвижваха доста бързо, а и както успя да прецени, явно притежаваха

висок коефициент на интелигентност, ако се съдеше по внушителните размери на черепните им кутии, където навярно се намираше мозъкът им. Кожата им беше съвсем незащитена, което щеше да улесни проникването. След като наобиколиха трупа на рибата-чук, те още веднъж доказаха наличието на високоразвит интелект, като започнаха да издават серии от модулирани звуци, които Ловецът без всякакво колебание определи като реч. Той беше направо опиянен от щастие. Въобще не беше се надявал да намери толкова подходящи домакини, и то така бързо.

Единственият въпрос беше как да проникне в някое от тези същества. Най-вероятно беше те да не са достигнали до идеята за симбиозата или поне във формата, в която я практикуваше расата на самия Ловец. Той не познаваше този вид същества, а беше сигурен, че е запознат с всички видове, с които съжителства неговата раса. Освен това, ако те знаеха нещо за извънземния, нямаше да доближат толкова близо до него или поне щяха да изразят силното си нежелание за каквото и да е контакт. Следователно това предимство трябваше да бъде използвано.

Съществата останаха край трупа съвсем кратко и след като размениха няколко думи, се отправиха надолу по брега. По тяхното поведение личеше, че не са във възторг от близостта с разлагащата се риба. Четирикракото остана още малко, като разучаваше внимателно всички части на изхвърленото от вълните тяло, но не успя да забележи необичайното око, което следеше движенията му. Едно повикване от страна на двукраките привлече вниманието на любознателното животинче и то се затича по посока на гласа. Ловецът беше много приятно изненадан от факта, че двуногите се втурнаха във водата и заплуваха с голяма лекота. Той на мига го прибави към всички останали техни положителни качества. Извънземният не беше забелязал те да притежават хриле и като наблюдаваше колко дълго издържат под водата, достигна до извода, че съществата притежават доста внушителен резерв от кислород, значително превишаващ нуждите им. Той отбеляза и още едно благоприятно обстоятелство — можеше почти без усилия да ги доближи и да проникне в някое от тях още докато са във водата.

До това заключение го доведе фактът, че сигурно не виждаха добре под водата, тъй като непрекъснато показваха главите си над нея

— явно за да се ориентират. Още по-малко вероятно беше да бъде забелязан от четириногото, тъй като то през цялото време държеше главата си над повърхността.

Тази мисъл го подтикна към незабавни действия и той започна да се източва към брега под формата на тънка нишка на два-три сантиметра под повърхността на пясъка, като предпазливо оглеждаше всичко наоколо с окото си. След като достигна до водата, Ловецът събра тялото си в компактна маса и вече беше готов за действие. Цялата операция отне няколко минути — промъкването под пясъка беше досадно бавен начин за придвижване.

Водата беше съвсем прозрачна, така че не се налагаше да показва окото си над повърхността, за да насочи атаката си по-добре. Ловецът прие формата на риба, като разположи върху челото си единственото око, което беше изградил, и се отправи с най-голямата възможна скорост към двуногите. След като внесе известни корекции в оптичната система, която беше използвал досега, той виждаше много по-ясно и по-надалеч.

Извънземният имаше намерение да се приближи направо към някое от момчетата, при това съвсем незабелязано, като използва прикритието на разпенената от игрите им вода. Ловецът бързо откри, че това е невъзможно, тъй като тези създания плуваха много по-бързо, отколкото той би могъл. И тогава откри спасителната възможност — една огромна медуза, която се рееше безцелно наблизко. След като се огледа внимателно, той забеляза и други екземпляри от този вид наоколо, а двукраките явно не се плашеха от тях — иначе нямаше да плуват тук.

След кратко наблюдение Ловецът наподобя формата и начина на придвижване на медузите и бавно започна да се приближава към момчетата. По цвят леко се различаваше от първообраза, но това нямаше особено значение, тъй като в този случай формата беше по-важна от цвета. Сега той можеше да приближи двукраките, без да ги обезпокоява. Те се бяха събрали на едно място и Ловецът заключи, че това е моментът да влезе в контакт с тях. Той наистина успя в начинанието си и като начало установи, че това, което покриваше част от тялото на съществата, е някаква синтетична материя, но преди да успее да постигне нещо друго, изучаваният обект отскочи и се

отдалечи на два-три метра. Следващият опит за доближаване завърши по същия начин.

Ловецът опита и с останалите момчета — и всеки път със същия полууспех. Озадачен от този факт, той отплува на известно разстояние от тях, за да не предизвиква съдбата. Опита се да разбере защо се получава така и след няколкоминутно наблюдение разбра, че въпреки липсата на какъвто и да е страх съществата отбягваха физическия контакт с медузите. Просто си беше избрал неподходящо превъплъщение.

Робърт Кинард отбягваше медузите съвсем несъзнателно. Той се беше научил да плува на петгодишна възраст и през следващите девет години от живота си бе натрупал достатъчно горчив опит, за да стои настрана от парещите им пипала. Когато Ловецът го докосна за първи път, момчето беше заето с много важна работа — мъчеше се да натисне един от приятелите си под водата, и затова досегът с желеподобното тяло не задържа вниманието му за повече от секунда — точно колкото да се зарадва, че този път е отървал кожата. След това той просто инстинктивно отбягваше отвратителното мекотело при опитите на последното да го доближи.

Докато Ловецът разбере къде беше сгрешил, момчетата, изморени от плуването и игрите, се добраха до брега. Той наблюдаваше с нескрито разочарование как тичат и играят някаква напълно неразбираема игра. Какво ли са се разбеснели? Как, по дяволите, да се приближи до тях? Ловецът ги наблюдаваше и внимателно обмисляше.

А на брега момчетата — вече напълно изсъхнали и изтощени, се бяха отпуснали върху пясъка и излагаха загорелите си тела на слънчевите лъчи. Те с нетърпение сезираха в палмовата горичка, която ги отделяше от вътрешността на острова. Едно от тях запита:

— Боб, вашите кога ще донесат кльопачката?

Робърт Кинард се излегна по корем, преди да отговори:

— Някъде към четири и половина. Поне така каза майка ми. Ти въобще мислиш ли за друго, освен за ядене?

Червенокосият досадник промърмори някакъв неразбираем отговор, легна по гръб и се вторачи в безоблачното небе. Съседът му се опита да подхване отново прекъснатия разговор:

— Сигурно ти е страшно гот, че си тръгваш утре — каза той. — Де да можех да дойда и аз с тебе! Не съм бил в Щатите, откак нашите дойдоха тук. — И добави съвсем откровено: — Аз тогава си бях хлапе.

— Не е лошо — отвърна бавно Боб. — Там имам един куп приятели в училище, а през зимата мога да карам кънки и ски, докато тук това е невъзможно. Но при всички положения следващото лято пак ще се върна.

Разговорът съвсем замря и мочетата сънливо отпуснаха телата си върху пясъка в очакване на мисис Кинард, която щеше да донесе храната за прощалния пикник. Боб лежеше най-близо до водата, като беше изложил цялото си тяло на слънце. Останалите бяха налягали под рехавата сянка на палмите. Робърт беше почернял достатъчно, но не искаше да изпусне последната възможност да се попече на тропическото слънце, което щеше да му липсва през следващите десет дълги месеца. Беше доста топло и след бурните игри младото му тяло се отпусна в безгрижна дрямка.

Ловецът наблюдаваше все по-нетърпеливо. Кога най-после ще престане това щуране насам-натам? Най-накрая нещата като че ли се поуспокоиха. Четирите двукраки същества бяха заели най-различни пози, които явно намираха за удобни, четирикракото беше легнало до тях, положило глава върху предните си крайници. Разговорът беше замрял и всичко изглеждаше неподвижно. Ловецът реши, че е дошъл неговият час и трябва да опита късмета си. Той бързо заплува към брега.

До най-близкото момче имаше десетина метра. Ловецът прецени, че няма да има възможност да наблюдава обекта, в който се готвеше да проникне, докато се промъкне под неподвижното му тяло, а на него му беше нужно да държи момчето под око през цялото време. На помощ отново му дойде превъплъщението. Той забеляза множеството медузи, изхвърлени от вълните на брега. Ловецът разбра, че ако действа внимателно, ще може да се приближи достатъчно, за да се промъкне незабелязан под пясъка.

Трябваше да бъде изключително бдителен, тъй като всички двукраки бяха с лице към мястото, откъдето се готвеше да нападне, и ако не са напълно заспали, той рискуваше да си има неприятности. Затова придвижването от водата до мястото, откъдето щеше да предприеме атаката, му отне цели двадесет минути. Тези седем метра

под палещите лъчи на тропическото слънце струваха доста усилия на Ловеца, тъй като не беше защитен с нищо от тяхното пагубно въздействие върху чувствителното му аморфно тяло. Но той понесе всичко и се приближи на три метра до момчето — разстояние, което, както неговият опит му подсказваше, беше напълно задоволително.

Ако някой наблюдаваше внимателно привидно безпомощната медуза, изхвърлена на няколко крачки от спящото момче, сигурно би забелязал как тя се стопява с всяка изминала минута. Този факт сам по себе си не е странен — такава е съдбата на всички медузи, изхвърлени на брега, но докато всички те просто изтъняват, тази намаляваше и диаметъра си и след нея не оставаше никаква следа. На мястото ѝ имаше само една вдлъбнатинка и ако човек се вгледаше внимателно в нея, щеше да забележи, че тя се проточва чак до водата.

Ловецът използваше окото си през цялото време на проникването под пясъка, както и след това — докато търсеше най-прекия път до живата плът. Най-после той го откри и започна бавно да се придвижва. Ходилата на Робърт бяха полузаровени в пясъка, тъй като той лежеше по корем, и Ловецът откри, че ще може да действа, без изобщо да се показва на повърхността. Тогава той прибра окото си и „доразтопи“ тази част от тялото си, която беше останала над пясъка.

Ловецът изчака, докато цялото му аморфно тяло се изтегли под ходилото на момчето. След това внимателно обхвана с него целия крайник и едва тогава започна да прониква през порите, между клетките на кожата, под ноктите и през всички възможни отвори на това, което според него представляваше един доста недодялано скроен организъм.

Момчето беше заспало дълбоко и не помръдваше, но Ловецът действаше с възможно най-голяма бързина, за да не се случи така, че кракът да се раздвижи, докато той е проникнал в него само наполовина. Затова се придвижи внимателно и бързо през мускулите, кръвоносните съдове и костите до коремната кухина, където извънземният събра цялата си двукилограмова маса, без дори да обезпокои своя нов домакин.

Засега Ловецът разполагаше с достатъчно големи запаси от кислород, тъй като беше прекарал няколко часа на открито. Той можеше да изкара с тях известно време, преди да се наложи да почерпи от домакина си. Извънземният реши, че няма да е лошо, ако

остане неподвижен през първия ден, за да проучи цикъла на физиологичните процеси на съществото, както постъпваше винаги. Засега то почиваше, но това вероятно нямаше да е задълго. Тези създания бяха дяволски активни.

Боб и останалите момчета бяха разбудени от гласа на майка му, която тихичко беше дошла и беше подредила храната върху една покривка. Тя ги събуди с думите: „Елате да си вземете“, след което отклони поканата да хапне с тях и си тръгна. Когато стигна до палмовата горичка, се обърна и извика към Боб:

— Гледай да се прибереш преди залез слънце. Трябва да си подредиш багажа, а освен това утре ще ставаме рано.

Робърт кимна послушно и съсредоточи вниманието си върху покривката с ястия покривка.

След като момчетата се нахраниха, те поговориха известно време, поборичкаха се във водата и когато видяха, че денят вече преваля, прибраха всички остатъци от пикника и се отправиха към домовете си. По обратния път се умълчаха поради типичната за възрастта им неловкост, породена от предстоящата раздяла. Когато се разотиваха, сбогуванията бяха кратки и неизменно съпроводени от обещания да си пишат колкото е възможно по-скоро.

Най-накрая Боб остана сам по пътя към дома. Сърцето му беше изпълнено с противоречиви чувства. От една страна, съжаляваше, че се разделя с приятелите си тук, а от друга — предвкушаваше всички приятни неща, които му предстояха. Когато стигна до дома си, второто чувство беше взело надмощие и той с радост мислеше за предстоящите срещи със съучениците си, които не беше виждал през последните два месеца. Прекрачвайки през входната врата, той вече си подсвиркваше безгрижно.

Подреждането на багажа приключи съвсем бързо благодарение навременната помощ на майка му и към девет часа Боб беше вече в леглото и заспиваше. Самият той беше на мнение, че този час е доста ранен за лягане, но беше приучен към послушание от най-ранна възраст.

Ловецът разбра, че може да остане неподвижен още няколко часа, но не и цял ден, както се надяваше в началото, тъй като запасите му от кислород намаляваха и трябваше да предприеме нещо, преди те да са започнали да се изчерпват застрашително.

Той знаеше, че съществото, което го беше приютило, вече беше заспало дълбоко, но това не притъпи предпазливостта му. Ловецът стоеше неподвижно под диафрагмата на момчето и не желаше по никакъв начин да нарушава работата на сърцето, което биеше някъде над него, въпреки че проникването в този орган не би представлявало особено затруднение за извънземния. Той установи с огромно задоволство, че можеше да черпи кислород от червените кръвни телца, без това да оказва някакво особено въздействие върху общото количество, постъпващо в организма на домакина му. Всички тези проверки бяха проведени с изключително внимание. Въобще неговото поведение в тялото на детето се различаваше коренно от това в тялото на акулата, тъй като беше решил да остане в момчето по време на целия си престой на Земята и действията му се ръководеха от суровия древен закон на неговата раса: „Не прави нищо, което би навредило на домакина ти!“

ГЛАВА III

ВЪН ОТ ИГРАТА

Не прави нищо, което би навредило на домакина ти! За мнозинството представители на расата на Ловеца не съществуваше дори самата мисъл, че биха могли да нарушат този закон, тъй като те живееха в най-дружески отношения със съществата, в чиито организми пребиваваха. Малцината индивиди, които правеха изключение, будеха чувство на ужас и омраза у останалите представители на древната им раса. Преди катастрофата Ловецът преследваше именно един от тях и той трябваше да бъде намерен на всяка цена за да се опази местното население от попълзновенията на това безотговорно същество.

Не прави нищо, което би навредило на домакина ти! Още при проникването си той забеляза, че силната и здрава кръв на момчето веднага реагира, като атакува натрапника с армията си от бели кръвни телца. До този момент той беше избягвал досега с тях, като се държеше настрана от кръвоносните съдове и лимфните възли. Неговите клетки не притежаваха защита срещу абсорбционните възможности на белите кръвни телца и само ловките маневри го спасяваха от някои по-сериозни последици. Знаеше обаче, че това не може да продължава вечно, тъй като той, от една страна, не успяваше да съсредоточи вниманието си върху нищо друго, а от друга — тази ситуация можеше да доведе до заболяването на домакина му. Затова се налагаше левкоцитите да бъдат успокоени. Неговата раса беше разработила най-обща техника за разрешаването на този проблем, но въпреки това към всеки отделен случай трябваше да се подхожда по различен начин. Посредством серия опити по метода на изключването Ловецът установи химическия ключ, чрез който левкоцитите разпознаваха проникналото в човешкия организъм чуждо тяло. След това той уеднакви химическия състав на своето тяло с този на кръвта на домакина си, при което левкоцитите престанаха да го безпокоят и

той можеше спокойно да проникне във вътрешността на кръвоносните съдове.

Не прави нищо, което би навредило на домакина ти! Освен от кислород, Ловецът се нуждаеше и от храна. Той можеше съвсем спокойно да погълне с най-голямо удоволствие всяка от обграждащите го тъкани, но законът го принуждаваше да търси друго решение. Вероятно в организма на момчето имаше и други нежелани натрапници, които щяха да му послужат за храна, като при това щеше да премахне заплахата от тях за домакина и по този начин ще се отблагодари за пребиваването си в него. Откриването им нямаше да е проблем — всичко, атакувано от левкоцитите, щеше да смята за своя законна плячка. Ако микробите не го заситеха достатъчно, щеше да се наложи да проникне в храносмилателния тракт, но това нямаше да има никакви сериозни последствия за домакина му, а само леко щеше да увеличи апетита му.

Внимателните проучвания и пригаждането продължиха няколко часа. По едно време Ловецът усети, че домакинят му се е събудил и се раздвижва, но засега се въздържаше от изкушението да установи зрителен контакт с външния свят. Имаше един проблем, който извънземният трябваше да реши. Въпреки че се беше справил успешно с хилядите прииждащи левкоцити, той все още не можеше да отдели внимание на нещо странично, при все че всички тези действия не изискваха от него повече усилия, отколкото например човекът полага при поддържането на някакъв разговор, докато се изкачва по стълби.

Ловецът се зае с решаването на проблема. Той изгради една всеобхватна система, наподобяваща нервната система на човека, но далеч по-фина от нея, и благодарение на получената информация извънземният изучи действието на всеки орган в тялото на момчето. Едва седемдесет и два часа след проникването си в новото тяло Ловецът се почувства дотолкова сигурен, че да потърси възможност за някакъв контакт с външния свят.

Както при акулата, той проникна в междуклетъчните пространства на ретината. Сега извънземният можеше да вижда през очите на домакина много по-добре, отколкото самият им притежател, тъй като хората си служат с доста ограничен зрителен ъгъл. Ловецът можеше да използва цялата повърхност на зрителната леща, при това получаваше съвсем ясен образ дори на обектите, които момчето не

наблюдаваше пряко. Това щеше да му е особено полезно, защото много от нещата, които интересуваха скрития наблюдател, щяха да бъдат дотолкова банални за човешкото същество, че то надали би им обърнало внимание.

Ловецът чуваше съвсем ясно всичко и без допълнителни сетивни органи, но сметна за целесъобразно да установи пряк физически контакт с костите на средното ухо. След като си беше осигурил отлично зрение и слух, извънземният вече беше готов да се впусне в проучване на света, в който съдбата беше заточила както него, така и неговия „дивеч“. Вече нямаше никаква причина за по-нататъшно забавяне на преследването и унищожаването на престъпника от собствената му раса, който в момента се намираще някъде на планетата. При тази мисъл Ловецът се превърна в зрение и слух.

Той гледеше на издирването на жертвата си като на съвсем рутинна дейност. И преди се беше сблъсквал с подобни трудности. Надяваше се да дебне от изгодната позиция, която даваше тялото на Боб, докато открие Дивеча си и го унищожи по стандартния начин, без да обръща внимание, че екипировката му беше останала на дъното на океана. Или с две думи разсъждаваше по начин, който може и да е нормален за космически навигатор, но е непростим за един детектив. Ловецът беше преценил планетата като изключително малка сметна, че преследването е почти към своя край, когато Дивечът му попадна на нея.

Той беше жестоко разтърсен, когато погледна външния свят за първи път, откакто беше проникнал в Робърт Кинард. Картината, която видя през общите им очи, разкриваше вътрешността на някакъв цилиндричен обект, удивително напомнящ собствения му космически кораб. Помещението беше запълнено от няколко реда седалки, които в по-голямата си част бяха заети от човешки същества. Освен това през прозорчето, през което гледаше Боб, се виждаше достатъчно, за да се потвърдят най-мрачните предположения на извънземния. Те се намираха на борда на някакъв летателен апарат и се движеха на значителна височина, при това с добра скорост, в посока, която Ловецът нямаше начин да отгатне. Да се оглежда за своя Дивеч ли? По дяволите! Първо трябваше да разбере на кой континент отива!

Самолетът беше във въздуха вече от няколко часа, а кой знае колко още беше прекарал там, преди Ловецът да погледне през очите

на момчето. Бързо се отказа от опита си да запомни местата, над които прелитаха. Едно или две се врязаха в ума му и по-късно, на връщане, можеха да му послужат като ориентир, но той въобще не вярваше в такава възможност. По-правилно според него беше да се опита да отчете времето и след това, когато опознае хората по-отблизо, да се постараете да разбере къде е станало корабокрушението му.

Гледката, която се разкриваше през илюминатора, беше много интересна въпреки липсата на каквито и да е отличителни знаци върху повърхността. Самата планета според скромното мнение на извънземния не беше никак грозна — през цялото време пред очите му се редуваха планини, равнини, реки и езера, които или загадъчно се криеха под полупрозрачната покривка на белите водни пари, или се очертаваха измамно близо в кристално чистия въздух, разделящ ги от стъклото на илюминатора. Машината, с която се придвижваха, също заслужаваше да ѝ се отдели известно внимание. През илюминатора се виждаше част от металното крило и можеше да се предположи, че под него са разположени мощни двигатели, ако се съдеше по двата бързо въртящи се пропелера. Тъй като летателният апарат беше съвсем симетричен, Ловецът предположи, че трябва да са четири на брой. Той не можеше да разбере със сигурност каква част от тяхната енергия се губи при отделянето на топлина и звук, но без всякакво съмнение можеше да се каже, че звукоизолацията на помещението беше отлична. Машината като цяло подсказваше, че тази раса очевидно е достигнала до доста високо ниво на техническото развитие, което го наведе на мисълта, че може би няма да е невъзможно да влезе в контакт с домакина си и да си осигури неговото активно съдействие при издирванията. Тази идея трябваше да се обмисли по-добре.

Извънземният имаше достатъчно време за размисъл, преди самолетът да започне да се снишава. Ловецът не можеше да види точно какво става отпред, а освен това машината навлезе почти веднага в плътен облак и по такъв начин той не доби никаква представа за мястото, където щяха да се приземят. Извънземният отбеляза още едно важно качество на тази раса — те или притежаваха сетива, които липсваха на Ловеца, или бяха способни да произвеждат доста сложни машини, тъй като кацането на сляпо беше толкова плавно, колкото и останалата част от полета. След като известно време се спускаше през непрогледните облаци, машината най-после излезе от тях и направи

голям плавен завой. Извънземният видя през илюминатора огромен град, построен около просторен, претъпкан със странни водни съдове залив. В този момент монотонното бръмчене на двигателите премина във вой, изпод корпуса на самолета изскочиха широки двойни колесници и летателният съд се насочи към пистата за кацане.

Боб слезе от самолета, обърна се и погледна към огромната машина. По такъв начин Ловецът също успя да види внушителните ѝ размери, както и да прецени детайлите на тази необикновена конструкция. Той нямаше представа каква е мощността на четирите обемисти двигателя, а следователно не можеше да прецени каква приблизителна скорост развива това возило, но след като видя как от огромния корпус се отделя топлина, за което съдеше по трептящия въздух над него, извънземният със сигурност можеше да каже, че при тази машина не са използвани феникс-конверторите, които се употребяваха от неговата раса. Каквато и да беше, тя вече на дело му беше показала, че може да изминава доста големи разстояния, без да се налага да каца за презареждане. След като слезе от самолета, Робърт премина през неизбежните формалности, свързани с получаването на багажа, и взе автобус, който го отведе до града, където момчето се поразходи, а след това отиде на кино. Ловецът остана запленил от зрелището. Когато Боб излезе от киносалона, навън все още беше ден. Момчето отиде до автобусната спирка, прибра багажа си, който беше оставило на гардероб, и взе друг автобус.

Оказа се, че е извънградски. Возилото ги изведе извън града и премина през няколко по-малки населени места. Когато слязоха от него, слънцето вече клонеше към залез. Малък страничен път с добре поддържани тревни площи от двете му страни ги изведе до едно възвишение, върху което беше разположена сграда или група от сгради — Ловецът не можеше да прецени с точност, тъй като позицията му за наблюдение не позволяваше това. Робърт нарами багажа си и се заизкачва към въпросната постройка. Извънземният се молеше денят вече да е привършил, защото и без това се беше отдалечил достатъчно от своя Дивеч. Оказа се, че горещите му молби не са били напразни.

Завръщането в училище, настаняването в нова стая, срещите със стари познати не бяха нещо ново за момчето, но те предизвикаха жив интерес у извънземния. Той дори и сега нямаше никакво намерение да опознава подробно човешката раса, но нещо подсъзнателно му

подказваше, че този път мисията няма да протече по познатия начин, както беше очаквал, и че може би щеше да се наложи да понаучи нещичко за земния начин на живот. Ловецът все още не знаеше, че се намира на най-подходящото място за придобиване на някакви познания.

Той възбудено наблюдаваше как Боб влезе в стаята и разопакова багажа си и как след това тръгна към спалните помещения, като по пътя си срещаше приятели от минали години. Извънземният се опита да различи отделните думи в потока на речта, но това се оказа почти невъзможно, тъй като по-голямата част от разговорите беше върху събития от току-що отминалата ваканция и думите не обозначаваха никакви видими обекти. Все пак успя да научи имената на някои от тези същества и, разбира се, името на домакина си.

След като разсъждава час-два, Ловецът реши да се отдаде изцяло на изучаването на езика на хората, тъй като в момента не можеше да направи нищо повече за изпълнението на задачата си. Така най-малкото щеше да разбере кога домакинът му ще се завърне на мястото, където се бяха срещнали. Докато не попаднеш отново там, Ловецът щеше да е въвн от играта — той не можеше да направи нищо, за да открие и обезвреди своя Дивеч.

Обхванат от тази идея, той прекара часовете, през които Роберт почиваше, в опити да систематизира думите, които вече беше научил, както и да открие граматичния строеж на езика, за да може да го изучи по най-бърз начин. Може би ви учудва фактът, че едно същество, което не притежава власт над собственото си придвижване, крои някакви планове, но не трябва да се пропуска неговият ясен и трезв поглед върху нещата. Той се простираше толкова надалеч, че извънземният беше в състояние спокойно да прецени на какво може да се надява.

Щеше да е много по-просто, ако успееше по някакъв начин да контролира движенията на своя домакин и да въздейства върху многобройните реакции на нервната му система. Навремето той контролираше своя перит, но, разбира се, не пряко — дребното създание беше приучено да реагира на импулсите, отправени директно към мускулите му, така както конят реагира на натиска с крака. Народът на Ловеца използваше перитите при дейности, за които собствените им аморфни тела не бяха пригодени, или пък бяха прекалено деликатни, за да ги извършат разумните им домакини. Това

се отнасяше и за места, които тези домакини не можеха да достигнат, какъвто беше случаят с Ловеца, отпразил се към Земята с определена мисия.

За жалост Робърт Кинард не беше перит и отношението към него трябваше да бъде различно. В момента нямаше никаква надежда да окаже някакво влияние върху действията на домакина си, а всяка евентуална възможност в бъдеще трябваше да се основава по-скоро на молби, отправени към момчето, отколкото на принуда. Засега Ловецът оставаше в позицията на зрител, комуто се иска да промени сюжета на гледания филм.

Учебните занятия започнаха един ден след тяхното пристигане тук. Целта им беше напълно ясна за Ловеца, въпреки че самите учебни предмети често бяха съвсем непонятни за него. Освен всичко друго момчето изучаваше английски, физика, латински и френски, които се радваха на най-голямо внимание от страна на извънземния. Най-съществена роля в това отношение за изучаването на местния език изигра физиката, което както можем да се досетим, беше съвсем разбираемо.

Въпреки че Ловецът не притежаваше никакви особено задълбочени интереси в областта на науката, той все пак имаше най-основните познания, нужни в професията му на пилот на космически кораб. В края на краищата елементарните принципи на физиката са едни и същи навсякъде във Вселената и при все че символите и означенията в учебника на Боб бяха различни от тези на народа на извънземния, графиките и диаграмите бяха съвсем разбираеми. И след като всички бяха съпроводени със съответен текст, не беше чак толкова трудно да се схване значението на повечето от тях.

Връзката между говоримия и писмения английски Ловецът установи един ден, когато преподавателят по физика разясняваше някакви проблеми в областта на механиката. Тогава извънземният схвана връзката между звука и съответното му графично изобразяване и само след няколко дни можеше да си представи графичното изражение на всяка произнесена дума, като съответно отчиташе особения начин на изписване, характерен за английския език.

Това ускори неимоверно процеса на изучаването на езика и скоро Ловецът владееше съвсем прилично количество думи, а за значението на други се досещаше от контекста, в който ги срещаше. През ноември

— два месеца след започването на учебната година — речникът му беше като на десетгодишно дете. Единственият недостатък на неговия английски беше, че той знаеше повече научна терминология, а в областта на чисто разговорния език имаше значителни пропуски. Освен това Ловецът беше склонен да приема думите в тясно научния им смисъл. Така например приемаше, че значението на думата „работа“ се ограничава в „сила за време по разстояние“ и нищо повече.

В същото време допускаше и доста грешки при налучкването на някои значения, тъй като съвсем слабо познаваше начина на живот на хората.

Към началото на декември, точно когато извънземният се беше потопил напълно в насладата от обучението и беше забравил напълно всичко друго, се случи нещо, което го накара да се опомни и отново да изпита неудовлетворение от чувството за неизпълнен дълг. Боб беше член на училищния отбор по футбол. Ловецът, който беше пряко заинтересован от здравословното състояние на своя домакин, никак не одобряваше това, въпреки че отчиташе необходимостта от раздвижване на мускулите, поддържащо техния тонус. Последният за сезона футболен мач щеше да се състои в Деня на благодарността и когато извънземният разбра, че това наистина ще е финалната среща, никой на планетата не беше по-благодарен от него през този ден. Но не му беше писано да се радва прекалено дълго.

Боб си навехна глезена, докато се опитваше да възстанови пред приятелите си решаващия момент от срещата, за да докаже, че е прав. Това го изпрати за няколко дена в леглото. Ловецът се чувстваше виновен за всичко, което се случи, тъй като долови опасността две-три секунди преди тя да връхлети момчето и можеше да уплътни тази част от тялото си, която беше разположена там. Не че при огромната физическа сила на домакина това щеше да помогне, но все пак нищо не му струваше да опита. Сега вече с нищо не можеше да помогне, пък и нямаше никаква опасност от инфектиране, тъй като целостта на кожата не беше нарушена.

Това произшествие породило у него чувството за неизпълнен дълг към домакина му, както и угризения по отношение на задълженията му като полицейски служител, които той беше зарязал напълно. Ловецът се замисли как да оползотвори получените знания за разрешаването на професионалния си проблем. За негово голямо огорчение се оказа, че

те са неприложими в този случай. Той дори не беше научил името на мястото, където се беше приземил.

Все пак от някакъв разговор между Боб и негов приятел разбра, че то е остров, което беше единственият светъл лъч в цялата история, тъй като неговият Дивеч ще е там или в най-лошия случай ще е напуснал острова по начин, който щеше да позволи да бъде проследен. В този момент Ловецът си припомни своето проникване в акулата и силно се усъмни, че другият би могъл да избяга с помощта на някоя риба, а за съществуването на топлокръвни животни във водите на океана беше смешно дори да се мисли. Нито в разговорите на Боб, нито в книгите, които момчето четеше, се споменаваха за китове и тюлени.

Ако престъпникът беше проникнал в човешко тяло, той можеше да напусне острова само с помощта на някое превозно средство, а това означаваше, че проследяването му няма да е много трудно. Това беше доста успокояваща мисъл, която често спохождаше извънземния от известно време насам.

Оставаше му само да научи името на острова и с това предварителната подготовка на завръщането щеше да е приключила. Боб често получаваше писма от родителите си, но Ловецът дълго време не гледаше на тях като на възможен източник на информация отчасти защото му беше невъзможно да разчете написаното, отчасти защото не знаеше каква е връзката на момчето с подателите им. Той не изпитваше никакви угризения по отношение на детайлното проучване на чуждата кореспонденция, но му беше много трудно да открие смисъла на криволиците по листовете. Робърт също пишеше на родителите си, но доста нередовно, при това те не бяха единствените хора, на които изпращаше писма. Едва към края на януари Ловецът откри, че по-голяма част от писмата идват и се изпращат на един и същ адрес.

Откритието беше подпомогнато от коледния подарък на момчето — чисто нова пишеща машина. Дали това беше учтив намек от страна на родителите на Боб по отношение на неговия краснопис или не, е съвсем друг въпрос. Важното е, че тя улесни до голяма степен прочита на всички изпращани писма, и Ловецът скоро откри, че повечето от тях са отправени до г-н и г-жа Кинард. Благодарение на редовното четене на кореспонденцията и по изпращаните поздравии извънземният

придоби сравнително точна ориентация за генеалогията и образуването на фамилните имена. По метода на дедукцията достигна до заключението, че момчето трябва да е прекарало лятото при родителите си. В такъв случай той вече беше научил името на острова от адреса върху пликовете.

Ловецът все още не знаеше къде се намира този остров и как се стига дотам, но беше сигурен, ако се съдеше по продължителността на полета при пристигането тук, че мястото е доста отдалечено от сегашното му местонахождение. Може би Боб щеше да се върне при родителите си през ваканцията, но това хвърляше извънземния в глуха линия за още пет месеца, като че ли му бяха малко радостите от предходните пет.

В библиотеката на училището имаше огромен географски глобус в средата на помещението, множество карти на земното кълбо по стените и цели лавици с литература в тази област. Твърдото нежелание на Робърт да обърне по-голямо внимание на тези толкова жизнено важни предмети хвърляше извънземния в тиха лудост. Тогава той започна, тъй като не разполагаше с много време, да прави опити за овладяване на фините мускули, движещи очите на момчето. Това беше недобро и опасно хрумване, защото можеше да доведе до неочаквани последици.

Ловецът едва се владееше. Но тъй като търпението му започваше съвсем да се изчерпва, той започна да гледа все по-благоклонно на идеята, която отначало му се беше видяла твърде налудничава, а именно — да влезе в контакт с домакина си и да си осигури съдействие от страна на човешките същества. В края на краищата извънземният не можеше да остане в момчето и да гледа света през очите му през целия му дълъг живот, без дори да научи къде се намира Дивечът му или да може да направи нещо, когато евентуално го открие. Така както вървяха нещата, неговият беглец можеше да се появи на най-оживеното място и да му се подиграе, както си иска, без никаква опасност за живота си. Какво можеше да му направи нещастният детектив?

Обикновено връзката със съществата, които служеха за домакини на расата на Ловеца, бързо достигаше до много висока степен на взаимно разбирателство и сработеност. Домакинът беше напълно наясно с всичко — той осигуряваше храната, придвижването и

мускулната сила, докато гостът се грижеше за здравето му и го защитаваше, доколкото му беше възможно, от всякакви увреждания. Високоинтелигентните им умове се свързваха в неизменно и плодотворно партньорство и между домакин и гост се установяваха много близки приятелски отношения. С течение на времето средствата за общуване между тях преминаваха от чисто сетивно на телепатично ниво. Гостът можеше да изпраща импулси до всеки мускул от тялото на домакина си, както и да създава имагинерни изображения направо върху ретината на очите му и още много неща — въобще нямаше никакви граници за възможностите на расата на Ловеца, когато те търсеха сигнална система.

Боб, разбира се, не притежаваше нужната подготовка, но все пак имаше възможност да се въздейства върху сетивата му. Ловецът съзнаваше, че такъв контакт несъмнено щеше да бъде свързан с някакъв емоционален шок, но се надяваше да успее да го направи по-поносим. Неговата раса водеше симбиотичен начин на живот толкова отдавна, че почти беше забравил проблемите около установяването на контакти със същества, непривикнали с мисълта за това. Извънземният разсъждава дълго върху този факт, но след като веднъж бе решил да поеме риска, всичко беше в ръцете му.

Той вече беше изградил „защитна мрежа“ около мускулите на Боб, а освен това имаше на разположение и пишеща машина. Когато момчето седнеше пред нея без никакви особени намерения, извънземният можеше да задейства мускулите на ръцете му и да натрака някоя и друга дума. Всичко зависеше от това, как щеше да реагира Боб, като видеше пръстите на ръцете си да се движат пряко неговата воля. Все пак Ловецът оптимистично вярваше в своя успех.

ГЛАВА IV

СИГНАЛЪТ

На втората вечер, след като Ловецът взе решение да действа, му се удаде сгоден случай да го направи. Беше събота и училището беше спечелило хоккейния мач този следобед. Боб се размина без травми за най-голямо учудване и успокоение на Ловеца, като при това успя да стане един от героите на деня. Комбинацията от успешното класиране на отбора и личните постижения се стори на момчето достатъчно основание, за да седне и да напише дълго прочувствено писмо на родителите си. Той влезе в стаята си веднага след вечеря и нахвърля доста бързо описанието на този незабравим ден върху един лист. През цялото време Боб не се отпусна нито за миг и това отне всяка възможност на Ловеца да задейства своя план. След като приключи с писмото, момчето изведнъж си спомни за съчинението по английски, което трябваше да напише за следващия понеделник. Да приготвя домашните си предварително за него беше толкова противоестественно, колкото и за по-голямата част от останалите ученици, но така и така вече беше извадил машината, а и хоккеят беше тема, която може би щеше да събуди някакъв, макар и вял интерес към написването на въпросното съчинение. Той постави нов лист в машината и след като напечата стандартното въведение: име, дата и т.н., спря за миг, за да помисли.

Извънземният не си позволи никаква загуба на време. Той отдавна беше измислил текста на първото си послание. Началната буква се падаше под средния пръст на лявата ръка на момчето и без да губи време, Ловецът задвижи защитната мрежа в този участък. Пръстът послушно се повдигна и се спусна върху клавиша, но силата на удара не беше достатъчна, за да отпечата желаната буква върху белия лист. Извънземният знаеше, че не притежава силата на човешките мускули, но не предполагаше, че е толкова слаб, а освен това Боб пишеше на машината без абсолютно никакво усилие. Извънземният подсили тъканта в този участък от ръката и опита

отново, а след това отново и отново. Резултатът беше един и същ — буквата не успяваше да удари върху белия лист.

Тези усилия, както можеше да се очаква, привлякоха вниманието на Боб. Той, разбира се, и друг път беше усещал потрепването на отпускащите след натоварване мускули, но този път странното бе, че не беше претоварвал ръката си. Без да се замисля повече, отмести непослушната ръка встрани от клавиатурата, ала разбеснелият се Ловец просто насочи вниманието си към дясната му длан. И докато в началото опитите му бяха съпроводени със съвсем слабо помръдване, сега силата, с която се мърдаха пръстите на момчето, беше доста по-голяма и обезпокоителна. Боб ги гледаше буквално ужасен. Както всеки, който е играл хоккей и футбол, той беше свикнал с всякакви травми, но това неподчинение на ръцете му просто го потискаше.

Той здраво стисна юмруци и потрепването се прекрати — Ловецът знаеше, че не може да противостои на силата на човешките мускули. В мига, когато момчето внимателно разтвори юмруците си, упоритото извънземно опита пак — този път то се насочи към мускулите на ръцете и на гръдния кош, като се стараеше да приближи отново дланите на домакина си към клавиатурата на машината. В този момент Боб, обзет от ужас, скочи на крака, при което столът под него отскочи чак до леглото на съквартиранта му. Момчето замря неподвижно, зле изплашено от развитието на нещата, и се опита да реши кой от двата възможни начина за действие е по-добрият.

Според правилника при всяко неразположение или травма той беше задължен да се яви в лекарския кабинет на училището. Ако ставаше дума за нараняване при удар или за синина, той въобще не би се поколебал да изпълни разпореждането, но мисълта, че не владее нервите си, го изпълваше със срам и затова дори не допусна да отиде и да съобщи. Най-накрая реши да остави нещата така с надеждата, че на сутринта всичко ще се е оправило. Момчето избута машината встрани, взе книга и седна да почете. В началото не се чувстваше много добре, но след като известно време не усети никакво неразположение в мускулите, постепенно се успокои и потъна в четивото. За разлика от него извънземният не можеше да намери покой.

Той беше престанал да действа и раздражено се беше отпуснал още щом машината беше преместена, но въобще нямаше намерение да се отказва. Ловецът вече беше разбрал, че можеше да печата с помощта

на момчето, без това да причини някаква вреда на домакина му. Въпреки че неговото въздействие върху мускулите на Боб причини известна неблагоприятна реакция, той не се отчайваше. Наум му идваха и други начини за осъществяване на така нужната за него комуникация, които може би щяха да се окажат по-несмущаващи за човешкото същество. Извънземният може би притежаваше някакви повърхностни познания върху психологията на расите, с които съжителстваха неговите съпланетяни, но той не успя със сигурност да определи причината за безпокойството на домакина си.

Неговата раса живееше в симбиоза с представители от други планети толкова отдавна, че уменията за установяване на контакт бяха забравени така, както човекът беше забравил как се добива огън. Представителите на планетата Новадей се стараеха да намерят същество от расата на Ловеца, преди още да са навършили пълнолетие, за да съжителстват с него. Затова извънземният не успя напълно да разбере как би реагирало създание, което не е възпитано в този дух, при такива обстоятелства.

Ловецът отдаде безпокойството на Боб на особения метод, който беше използвал, а не на факта, че изобщо му беше въздействал. Вследствие на това той стори най-лошото, което можеше да се направи в този случай — изчака, докато домакинът му преодоля първоначалния шок, и опита отново да установи контакт.

Този път извънземният въздейства на гласните струни на момчето. Той познаваше тяхното устройство и можеше да им влияе по същия начин, по който постъпи с мускулите. Ловецът беше напълно наясно, че няма да успее да оформи някакви смислени думи, тъй като това изискваше пълен контрол върху диафрагмата, челюстите и устните на домакина му, но ако използваше издишването на въздуха, можеше да накара момчето да издаде звук и по този начин да покаже на Боб, че предходните смущения са предизвикани съвсем умишлено.

Извънземният беше решил да използва за целта серии от звуци — например два звука, последвани от четири в серия, три звука, последвани от девет в серия и т.н. Никой, който чуеше тези поредици, нямаше да си помисли, че те са с естествен произход. Още повече че вече успокоеното момче, което беше погълнато от книгата, дишаше съвсем равномерно.

Броени секунди след това всяко запознато с фактите човешко същество, щеше да се убеди, че Ловецът правеше всичко, на което беше способен. Той успя само отчасти, и то главно защото Боб точно приключваше с една прозявка и не можеше да контролира изцяло издишвания въздух. Тъкмо когато извънземният приключи втората серия от позиви, момчето задържа дъха си, а по лицето му пробягна сянка на неописуем ужас. Ловецът беше прекалено погълнат от заниманията си, за да забележи веднага прекъсването на въздушната струя. Едва след няколко секунди той осъзна, че безпокойството на домакина му отново е достигнало до границите на възможното.

Самият Ловец също беше изгубил контрол над емоциите си — дори след като разбра, че се е провалил отново и че домакинът му е обхванат от ужас, което пък го лишаваше от какъвто и да е контрол над човешкото тяло, той не само не се отказа от попълзновенията си, но веднага приложи нова система за установяване на контакт. Третият му подход се състоеше в това да затъмни изцяло ретината на очите на Боб, да прожектира върху тях светещи букви и по този начин да предаде своето послание. Той въобще не обърна внимание на факта, че момчето вече беше излязло от стаята и се беше устремило към диспансера. Началото на сеанса съвпадна с момента, в който Боб започна да се спуска по слабо осветеното стълбище.

При това положение резултатите от намесата на извънземния не закъсняха. Момчето пропусна едно стъпало и полетя напред, като напразно се опита да докопа перилото.

Ловецът реагира бързо и точно, подчинявайки се на чувството си за дълг. Той бързо обви всички стави и сухожилия, като по този начин предотврати всяка по-сериозна травма. Въпреки тези предпазни мерки момчето успя да раздере ръката си от китката до лакътя върху една от пластините, прикрепящи гумената настилка на стълбището. Ловецът реагира толкова бързо, че не се появи дори капчица кръв. Момчето огледа с учудване раната, която вече се беше затворила, слепена с невидимата за него извънземна плът. След това то начука с тока на обувката си разкривената пластина, за да не пострада и някой друг, и с бавна стъпка се отправи към диспансера. Когато стигна там, Боб почти се беше успокоил, тъй като Ловецът беше прекратил опитите си за влизане в контакт.

В училището нямаше постоянен лекар, а само една медицинска сестра. Тя не можеше да му помогне с нищо по отношение на нервните му смущения, но прегледа раната и му каза да дойде отново на следващия ден, когато един от местните лекари имаше приемен ден в училището.

— Раната ти вече се е затворила — каза тя. — Трябвало е да дойдеш по-рано, въпреки че не е много сериозна.

— Но това стана преди по-малко от пет минути — гласеше отговорът. — Паднах по стълбите, когато идвах насам, за да ви кажа за другите си оплаквания. Просто не беше възможно да дойда по-бързо, но след като вече се е затворила, предполагам, че това не е от значение.

Г-ца Ранд смръщи вежди. Тя беше училищна сестра от петнадесет години и беше съвсем сигурна, че познава всички нагли номера на симулантите. Това, което я озадачаваше в момента, беше, че момчето наистина нямаше причина да лъже, и тя реши, напук на целия си професионален опит, че то може би казва истината.

Г-ца Ранд, разбира се, знаеше, че кръвта на някои хора се съсирва удивително бързо. Тя погледна още веднъж ръката — да, раната беше съвсем прясна и съвсем тъмночервена от току-що засъхналата кръв. Тя леко я докосна с пръст и усети не сравнително гладка повърхност, както очакваше, и дори не лекото лепнене на почти изсъхналата кръв, а една крайно неприятна слузеста тъкан.

Ловецът не можеше да чете чужди мисли и не успя да предугади по-нататъшните действия на сестрата, а дори и да беше го направил, той не можеше да махне защитната обвивка от раната на момчето, тъй като ръбовете ѝ щяха да зараснат достатъчно здраво едва след ден-два. Трябваше да продължи да скрепя нараненото място независимо от това, дали щеше да се издаде или не.

Той се опитваше да види какво точно става, но сестрата рязко отдръпна ръката си и се склони над раната, като по този начин попречи на зрителното му поле. Г-ца Ранд видя прозрачния слой, покриващ раната, и стигна до съвсем естественото, но напълно погрешно заключение, че раната не е толкова прясна, колкото твърди момчето, и че то я е „третирано“ с първото нещо, което му е попаднало под ръка — може би с лепило за самолетни макетчета, и не искаше да си признае, че го е направило, защото самолечението представляваше грубо нарушение на училищния правилник.

Г-ца Ранд допускаше голяма несправедливост, като подценяваше здравия разум на момчето, но нямаше как да го разбере. Тя беше достатъчно внимателна, за да отпрати някакво обвинение към него, и затова, без да каже нищо повече, взе шишенце със спирт, намокри един тампон и се зае да почиства раната. Ловецът не издаде нито звук само защото природата не го беше дарила с гласни струни. Ако притежаваше, той би надал толкова смразяващ кръвта писък, че това несъмнено щеше да представлява изпитание за здравия разсъдък на присъстващите. Тъй като нямаше кожа, въздействието на спирта върху неговите тъкани беше също като на сярната киселина върху човешката тъкан. Извънземният просто нямаше никакво средство да противостои на дехидратиращото действие на алкохола. Слойт, с който беше покрил раната, беше унищожен мигновено и се превърна в кафеникав пращец, който би се оказал доста интересен за анализ, ако сестрата се заемеше с него.

Но на г-ца Ранд въобще не ѝ беше до това. Под въздействието на непоносимата болка Ловецът изтегли тъканта, слепваща раната, и пред очите на сестрата се откри дълъг кръвящ прорез около двадесет сантиметра и дълбок към четири. Г-ца Ранд бе не по-малко изненадана от Робърт, но в този момент професионализмът ѝ взе връх над всичко останало — тя бързо направи превръзка на отворената рана и дори остана изненадана от бързината, с която успя да спре кръвотечението. Веднага след това вдигна телефонната слушалка.

Тази вечер Робърт Кинард си легна доста късно.

ГЛАВА V

ОТГОВОРЪТ

Боб беше много изморен, но не можеше да заспи. Местната упойка, която лекарят беше използвал, за да зашие прореза, вече преставаше да действа и раната започваше все по-болезнено да се обажда. При всички последвали събития момчето почти беше забравило за истинския повод, който го беше накарал да тръгне към диспансера. Сега, когато беше минало достатъчно време от първоначалните смущения, Боб можеше да осмисли нещата по-добре. Всъщност ако не беше болката в ръката, щеше да запрати всичко по дяволите. Освен това, след като смущенията бяха престанали, той не можеше да ги разкрие пред лекаря.

Ловецът също беше имал време да преосмисли гледната си точка по въпроса. След като лекарят постави местната упойка, той се оттегли изцяло от ръката на момчето и се съсредоточи върху собствените си проблеми. В края на краищата разбра, че всички смущения във функциите на сетивните органи на неговия домакин се дължат на емоционалните му реакции, и беше споходен от прорицателското прозрение, че осъзнаването на присъствието му от страна на неподготвения домакин можеше да се окаже по-непоносимо, отколкото извънземният беше предполагал. Още по-неприятен беше фактът, че нищо, което ставаше в тялото на момчето, не се приемаше от самото него като опит за установяване на контакт, тъй като явно идеята за симбиоза между две интелигентни същества беше абсолютно чужда на тукашната раса. Едва сега, когато започна да си обяснява истинските причини за поведението на домакина си, той започна да се гълчи наум, че не се е досетил по-рано.

Ловецът беше останал сляп за възможностите за външен контакт главно по две причини: първо, заради факта, че през целия си живот беше действал по описания рутинен начин, и второ, поради нежеланието му да напуска тялото на настоящия си домакин. Той усещаше, че дори и сега несъзнателно се противопоставя на

плановете, свързани с излизане на открито. Ловецът беше съвсем наясно относно нищожността на шансовете да проникне отново в тялото на Боб, ако момчето го видеше да се промъква в него. От друга страна, самата мисъл, че може да бъде прогонен от удобното си убежище и че ще трябва да се движи сам, безпомощен в един чужд и враждебен свят, който надали би оценил по достойнство двата килограма желеподобна маса, придвижваща се от един домакин към друг в търсене на някакъв остров с неизвестно местоположение, му беше толкова непоносима, че той бягаше от нея като от огън.

Следователно все пак трябваше да установи контакт, а всички опити да го направи отвътре се бяха оказали напразни. Тогава се налагаше да подходи по друг начин, но как? Как можеше да проведе някакъв смислен разговор с Робърт или което и да е човешко същество, без да се намира в него? Та той не можеше да говори — нямаше никакъв говорен апарат, дори не беше сигурен дали ще може да наподобява говорния апарат на човешките същества с тялото си, за да произнесе макар и една реплика. Би могъл да пише, ако моливът не тежеше много, но дали щеше да има късмет? Пък и кое нормално човешко същество, след като видеше купчината желеподобна маса, стараеща се да изпише нещо, щеше да остане спокойно на мястото си и да изчака резултатите или пък да се захване да ги чете?

Все пак трябваше да има някакъв начин. Всички опасности, които извънземният предвиждаше, бяха съвсем условни: той нямаше да може да се върне в тялото на момчето, ако то го видеше; никой нямаше да повярва на очите си, ако го видеше да пише послание, и никое същество нямаше да вземе насериозно написаното от него, ако не видеше самия него. Въпреки последните две затруднения, които водеха до взаимно изключване на възможностите, затормозеният детектив намери правилния отговор.

Той можеше да напусне тялото на момчето, докато то спеше, да напише своето послание и да се върне, преди домакинът му да се е събудил. Боже, колко просто беше всичко! Никой нямаше да го види в тъмното. Що се отнася до автентичността на бележката, Робърт Кинард след всичко, което се случи с него, беше единственият човек, който щеше да приеме това послание съвсем сериозно. Само на него в този момент той можеше да докаже своето съществуване и ако домакинът му реагираше нормално — местонахождението си. Ако

решеше да се разкрие, нямаше да е нужно момчето да го вижда, а това спестяваше неизбежния емоционален шок.

Идеята изглеждаше превъзходна, въпреки че съществуваше и известен риск. Добрият полицай рядко разчита на шанса и затова Ловецът се поколеба известно време, преди да се реши да приложи плана си. След като вече беше обмислил добре всичко, внимателно започна да проучва външните условия.

Той все още можеше да вижда, а това означаваше, че момчето е будно, и се налагаше да изчака още малко, което поставяше на изпитание търпението на извънземния. Това, че Боб не можеше да заспи, правеше тази и без това отегчителна нощ още по-досадна, но Ловецът знаеше причината за безсънието на домакина си и чувството за вина го принуждаваше да се държи малко по-отговорно. Към полунощ, когато извънземният едва успяваше да се сдържа, равномерното дишане и забавянето на сърдечния ритъм му подсказаха, че Боб е заспал дълбоко. Ловецът излезе от тялото му по начина, по който беше проникнал там — през порите на тялото. Той вече познаваше навиците на момчето и знаеше, че то няма дори да помръдне по време на излизането му. След като завърши маневрата си съвсем успешно и без каквото и да е излишно забавяне, той се просмука през завивките и матрака и достигна до пода.

Въпреки че прозорецът беше отворен, а щорите — вдигнати, в стаята цареше пълен мрак. Все пак успя да различи очертанията на писалището, върху което винаги имаше прибори за писане. Ловецът се насочи към нея с плавни преливащи движения и след малко вече беше върху бюрото, сред купища от учебници и хартии.

Той с лекота напипа бележника с чисти листа, а наблизо имаше и достатъчно химикалки. След няколко минути експериментиране извънземният установи, че всички са неизползваеми, тъй като бяха непосилно тежки за него. Все пак намери средство. Една от химикалките беше механична и той, след като беше виждал как се зарежда, успя да извади пълнителя ѝ за няколко минути. Пълнителят беше достатъчно лек и качествен и оставяше следа върху листа дори и при почти неуловимия натиск, който оказваше върху него ефирният детектив.

Ловецът се захвана за работа. Той пишеше бавно, но много ясно и красиво. Това, че не се виждаше нищо, не беше пречка за него, тъй

като се беше разположил върху листа и контролираше изцяло движението на пълнителя върху него. Изгуби доста време в колебания какво точно да каже в бележката си, но осъзна, че каквото и да беше съдържанието, тя никога нямаше да е достатъчно убедителна.

„Боб — започна той, като преодоля началните си затруднения около обръщението, — пиша ти тази бележка, за да ти се извиня за неприятностите и притесненията, които ти причиних снощи. Трябва да говоря с тебе. Смущенията на гласа и мускулите ти бяха предизвикани от мене при опитите ми да привлека твоето внимание. Тук не мога да ти опиша кой съм и къде се намирам, но мога да чуя всичко, което казваш. Ако си съгласен да опитаме отново, просто го изречи на глас. Аз мога да използвам метод, който ти си избереш — мога да въздействам върху мускулите ти както снощи или пък, ако съсредоточиш погледа си върху някой осветен обект, да се свържа с тебе посредством изображения, които ще породя в твоите очи. Мога да направя всичко, което е в моите възможности, за да те убедя в истиността на думите си, но се нуждая от твоето съгласие. Това е ужасно важно и за двамата ни. Моля те, позволи ми да опитам отново!“

Извънземният искаше да подпише посланието, но просто нямаше как. Той нямаше лично име — названието „Ловец“ произтичаше от професионалната му насоченост. За приятелите на предишния си домакин той беше просто компаньонът на Втория Дженвър от Полицията, но прецени, че няма да е страшно умно, ако се подпише с това име. Затова остави писмото неподписано и насочи вниманието си към въпроса къде да го остави. Ловецът не искаше да го намери съквартирантът на Боб, затова като че ли най-добре беше да отнесе писмото в леглото и да го постави под завивките.

След известна борба извънземният успя да откъсне листа и да го понесе към леглото, но по пътя му дойде по-добра идея и той напъха посланието в една от обувките на момчето. После се завърна в тялото на Боб и се отпусна в очакване на утрото. Ловецът не можеше да заспи в тялото на момчето, защото кръвоносната система на домакина му беше така устроена, че щеше да престане да доставя нужното за метаболчните процеси на госта, веднага щом последният отклонеше вниманието си за по-дълго. За първи път извънземният съжали за тази невъзможност — това щеше да бъде прекрасен начин да прекара мъчително дългите часове на очакване, докато момчето прочетеше

бележката му. Тъй като не му оставаше нищо друго, той просто се отпусна и зачака.

Когато в коридора прозвуча звънецът за събуждане — фактът, че е неделя, не беше никаква причина учениците да се излежават цял ден, Боб бавно отвори очи и седна в леглото. Движенията му бяха бавни и лениви, но след като си спомни, че днес беше негов ред, скочи и прецапа бос до прозореца, затвори го и след това се върна до леглото и започна бързо да навлича дрехите си. Съквартирантът му, който този ден имаше щастието да се гуши на топло под завивките чак до затваряне на прозореца, също се измъкна и започна да издирва отделните части на облеклото си. Той въобще не поглеждаше към Робърт и затова не забеляза изненадата, която премина по лицето на Кинард, когато видя напъхан в обувката си един старателно навит на руло лист хартия.

Измъкна бележката, бързо я прегледа и я напъха в джоба си. Първата му мисъл беше, че някой — може би съквартирантът му — иска да му скрои номер, и реши да лиши шегаджията от удоволствието да види реакцията му. Докъм обяд почти подлуди Ловеца с безразличието си към посланието.

Но момчето не беше забравило за бележката, а просто изчакваше първия момент, в който щеше да остане насаме. Когато съквартирантът му най-после излезе от стаята, то взе бележката и я зачете внимателно. Отначало Боб не промени мнението си относно произхода на съобщението, но после се замисли — кой би могъл да знае за снощните му тревоги?

Той, разбира се, беше казал на сестрата и на лекаря, но не си представяше, че някой от тях ще се захване с такива шегички, нито пък мислеше, че ще го споделят с човек, който би могъл да направи това. Трябваше да има някакво друго обяснение — може би някой се беше скрил в стаята и изчакваше момента, когато Боб ще вземе в ръце посланието и ще му повярва. Той провери пред вратата на стаята, в тоалетната, под леглата, т.е. на всички места, където би могъл да се скрие подобен шегаджия. След това се отпусна на едно от леглата, впери поглед в насрещната стена и каза високо:

— Добре! Покажи ми изображенията си.

Ловецът се подчини.

Имаше някакво особено удоволствие да предизвикваш потресаващи резултати, без дори да се напрегнеш, и Ловецът му се наслади изцяло. Единственото, което трябваше да прави, беше да контролира тъканта на своето тяло, разположена в очите на домакина му, така че да пречупва част от светлината, оформяйки желаните изображения. За него това беше съвсем рутинна дейност, но резултатите от нея бяха потресаващи. Боб скочи на крака, примига няколко пъти, разтърка очи, но мъглявото изображение на думата „благодаря“, изписано пред момчето на насрещната стена, се запази, докато отново отвори очите си. Надписът като че ли плуваше пред тях и не всички букви попадаха върху фовеята — тази част от ретината, където изображението достигаше най-голяма чистота, и в момента, когато момчето отмести очи, за да ги прочете по-ясно, буквите също се преместиха. Те много напомняха на светлите петна, които се появяваха понякога пред погледа му, като затвореше очи, и които никога не можеше да види ясно.

— К-кой си ти? Къде си? А как?... — гласът му секна, тъй като въпросите прииждаха в ума му по-бързо, отколкото той можеше да ги изрече.

„Седни спокойно и гледай, ще се опитам да ти обясня.“ Думите проплаваха пред погледа на момчето. Ловецът беше използвал този метод и преди в многобройните си контакти с други раси и затова успя само за няколко минути да определи със задоволителна точност най-подходящата за землянина скорост на изписване. Той поддържаше тази скорост, тъй като всяко забързване или забавяне караха момчето да напряга очи.

„В бележката ти бях написал, че е много трудно да ти обясня кой съм. Моите занимания съответстват на тукашната полицейска професия. Аз нямам име в смисъла, в който го разбирате вие тук, и затова е по-добре да ме наричаш Детектив или Ловец. Не съм роден на Земята. Дойдох тук, за да заловя един престъпник от моята раса, и сега го издирвам. И моят, и неговият кораб се разбиха при приземяването. За съжаление обстоятелствата ме принудиха да напусна мястото, където вероятно остана престъпникът, преди да мога да извърша някакво по-подробно разследване. Беглецът представлява опасност както за моята, така и за вашата раса и затова моля да ми помогнеш при намирането му.“

— Но откъде идваш? Какво представляваш? А как изписваш тези букви пред очите ми?

„Всичко с времето си! — Изключително книжовният език на Ловеца бе претърпан с клишета. — Ние идваме от една планета, чиято звезда бих могъл да ти покажа, но не зная как я наричате вие. Доста се различавам от тебе. За съжаление познанията ти по биология не ми дават възможност да ти обясня точно различията между нас, но предполагам, че знаеш добре какво отличава протозона от вируса. Както човешкият вид се е развил от протозоните, така моят се е развил от вирусите. Ти трябва да си чел за тези неща, стига да употребявам правилно термините, но може би не си спомняш.“

— Мисля, че си спомням — отговори високо Боб. — Но вирусите не бяха ли всъщност аморфни?

„В това отношение разликите са незначителни. Всъщност моето тяло няма определена форма и ако можеш да ме видиш, ти надали би ме помислил за друго, освен за амеба. Според вашите разбирания аз съм много дребен, въпреки че тялото ми съдържа стотици пъти повече клетки от вашето.“

— Защо не се покажеш да те видя? Къде се намираш все пак?

Ловецът извъртя отговора:

„Тъй като сме прекалено дребни и крехки, смятаме, че е доста опасно да се придвижваме и да извършваме някои дейности без чужда помощ. Затова сме привикнали за целта да използваме значително по-едри от нас същества — не в смисъла, в който ти най-вероятно си го представяш, а като живеем в техните тела. Ние правим това, без да им причиняваме никаква вреда, тъй като се вменяваме в свободните пространства на тялото, и дори сме полезни, защото унищожаваме болестотворните микроби и другите вредни организми и по този начин съществата, в които живеем, се радват на превъзходно здраве.“

— Това звучи много интересно. Мислиш ли, че ще можеш да го направиш с някое животно на нашата планета? Мисля, че ще бъде доста по-различно за тебе от всичко досега. А кой животински вид мислиш да използваш?

Това постави въпроса толкова ребром, че вече беше почти невъзможно да се усуква. Ловецът се опита да отложи фаталния миг на развързката, като отговори отначало на първия въпрос:

„Все пак организмите не са чак толкова различни...“ — той не довърши, тъй като Боб започна да свързва нещата:

— Чакай, чакай! Чакай малко! — момчето отново скочи на крака. — Мисля, че започвам да разбирам накъде биеш. Ти искаш да кажеш, че не използваш другите животни, а влизаш във взаимодействие с тях. Всички тези смущения снощи... Ето кое е затворило раната ми на мига! Защо я остави да се отвори отново?

Ловецът облекчено започна да му обяснява. Момчето беше разбрало истината по-бързо, отколкото беше очаквал, но явно приемаше нещата по-скоро с интерес, отколкото с досегашната си напрегнатост. По молба на домакина си той повтори мускулните потрепвания, които бяха причинили толкова безпокойство предишната вечер, но категорично отказа да се покаже — извънземният беше напълно доволен от развитието на нещата, за да си играе с чувствата на Боб и да предизвиква съдбата.

Ловецът беше направил най-добрия възможен избор. По-малко дете би се изплашило до смърт, а някой по-възрастен сигурно щеше да си счупи краката от бързане към най-близкия психиатричен кабинет. Боб беше достатъчно голям, за да разбере всичко, което извънземният му казваше, и достатъчно млад, за да не го припише на някакви субективни усещания.

Във всеки случай той слушаше, или по-точно наблюдаваше внимателно и спокойно всички събития, които бяха довели Ловеца на Земята, а после и в масачузетското училище-пансион. Извънземният разясни проблема, който му предстоеше да разреши, както и причината Боб да бъде заинтересуван от успешния изход на операцията. Момчето го разбра съвсем ясно: то лесно можеше да си представи на какво беше способно едно същество с възможностите на неговия гост, ако не притежаваше нужните задръжки. Самата мисъл, че тъкмо такова същество се разхождаше на свобода сред нищо неподозиращите хора, го караше да потръпва от ужас.

ГЛАВА VI

ПЪРВИЯТ ПРОБЛЕМ

Боб премина направо към съвсем практическата страна на въпроса, преди още Ловецът да беше споменал нещо за това.

— Предполагам — каза замислено момчето, — че ти би желал да се върнеш на мястото, на което сме се срещнали, и да започнеш да издирваш твоето приятелче някъде по островите. Сигурен ли си, че той въобще е излязъл на брега?

„Не мога да съм сигурен, докато не открия следите му — гласеше отговорът. — Ти преди малко не каза ли острови? Аз си мислех, че е само един, при това съвсем изолиран. Колко са островите в близост до него?“

— Не зная точно — доста голяма група са. Най-близкият е на около тридесет и пет мили североизточно от нашия. Той е най-малкият, но там също имат добивна инсталация.

Ловецът се замисли. Той беше следвал съвсем точно параболата на своята жертва до момента, когато собственият му кораб стана неуправляем, така че дори след като звездолетът му бе започнал да се върти, той навярно не се е отклонил много от курса. Та нали екранът на уреда му показваше как другият потъва, след като се беше сблъскал с водната повърхност. Точките, в които са се приземили, не можеха да са отдалечени на повече от две-три мили една от друга. Извънземният обясни това на Боб.

— Тогава, ако все пак е излязъл на брега, това най-вероятно ще е станало на нашия остров. Това прави около сто и шестдесет възможни домакинства, ако все още е там, разбира се. Сигурен ли си, че ще се възползва от човешко тяло, или ще се вмъкне в първото живо същество, което му попадне?

„Всяко живо същество, което е достатъчно едро, за да осигури потребностите му от храна и кислород, би могло да му влезе в работа, като предполагам, че животинчето, което ви съпровождаше онзи ден, е сред най-дребните топлокръвни аеробни форми на живот. Все пак

очаквам той да се възползва от тялото на някой човек, тъй като, доколкото зная, вие сте единственият разумен вид на планетата, а моят народ е установил с течение на времето, че разумното същество представлява най-добрият домакин. Дори ако въпросният човек не е съгласен със съжителството, това не би спряло престъпника. Сигурен съм!“

— Така ще е в случай че все пак се е добрал до брега. Ние ще насочим вниманието си главно към хората. Това ми прилича на търсене на игла в купа сено.

Ловецът добре познаваше този фразеологизъм от четивата на момчето и затова отговорът му дойде незабавно:

„Изразът определя доста точно ситуацията, като пропуска само това, че самата игла е маскирана като стръкче сено.“

На това място ги прекъсна съквартирантът на Боб, който влезе в стаята, за да се приготви за обяд, и през останалата част на деня не успяха да разменят нито дума. Боб отиде при лекаря за преглед на раната, тъй като все пак Ловецът не можеше да го излекува като с вълшебна пръчица. Докторът установи, че раната зараства нормално. Нямаше и най-малък признак за инфекция.

— Това сигурно се дължи на твоето „изключително“ самолечение. Я ми кажи — с какво все пак се опита да я залепиш?

— Не съм я пипал — отговори момчето. — Всичко стана по пътя към диспансера и си мисля, че раната започна да кърви едва когато сестрата я разбута, за да я почисти.

Момчето видя, че докторът не повярва, и предположи, че в аргументацията му навярно нещо куца. Боб и Ловецът не се бяха уточнили присъствието на извънземния да се пази в тайна, но момчето осъзнаваше, че едно ненавремененно разкриване би попречило твърде много на успешния изход на операцията им, ако, разбира се, историята на детектива не беше измислена. Затова изслуша докрай лекцията на доктора за оказване на първа помощ и драсна от кабинета му в първия сгоден момент.

Скоро след вечеря Боб намери възможност да се усамоти и веднага зададе въпрос на Ловеца:

— Как мислиш да се върнем на острова? При нормални обстоятелства не бих могъл да тръгна затам преди средата на юни, т.е. след близо шест месеца. Дотогава твоят беглец ще има достатъчно

време да се покрие или да изчезне от острова. Мислиш ли да го оставиш да заличи следите си или все пак възнамеряваш да отидем там възможно най-скоро?

Ловецът очакваше този въпрос и имаше готов отговор — той щеше да предизвика момчето да разкрие това, което извънземният не можеше да разчете сам в поведението на землянина.

„Моите действия изцяло зависят от тебе. Ако те напусна, това би означавало да обърна гръб на всичко, което съм направил през последните пет месеца. Вярно е, че вече зная английски и бих могъл да го използвам навсякъде, но ми се струва, че осигуряването на сътрудничеството на някое друго човешко същество ще ми отнеме много време. Ти си единственият представител на твоята раса, на когото мога да разчитам. В същото време колкото по-бързо стигна до острова, толкова по-добре, затова смятам, че ще е най-целесъобразно да тръгнем възможно най-скоро. От друга страна, съзнавам, че ти не си напълно независим в своите действия, но ако можеш да измислиш нещо, така че да се върнем най-бързо на острова, това би облекчило много задачата ни. Няма да мога да ти помогна много в това отношение — ти си израсъл тук и можеш да прецениш шансовете ни за успех по-добре от мене, както пък бих могъл да го направя аз на свой ред по отношение на нашия Дивеч, когато започнем да го преследваме. Каква причина бихме могли да изтъкнем пред родителите ти, за да тръгнем незабавно натам?“

Боб не отговори веднага. Мисълта, че поема в ръцете си толкова отговорна работа, беше съвсем непривична за него, но колкото повече я прехвърляше в ума си, толкова по-привлекателна му се струваше тя. Сигурно щеше да се наложи да изпусне доста в училище, но по-късно можеше да навакса. Ако Ловецът говореше истината, а той нямаше никаква причина да го лъже, мисията му на острова щеше да бъде много по-важна от уроците. Извънземният беше прав — трябваше да измисли някакъв начин да се върнат на острова по най-бързия възможен начин.

За обикновено бягство не можеше да става и дума. Освен чисто практическите трудности при пътуването без ничия помощ, момчето искаше да избегне и всяко безпокойство, което би могло да причини на родителите си, стига да беше възможно. Затова трябваше да намери

някакво убедително извинение за отпътуването си, подкрепено с официалното съгласие на училищните власти.

Колкото повече обмисляше нещата, толкова по-ясно му ставаше, че единствено някакво заболяване или травма щяха да бъдат достатъчно убедителна причина. Носталгията вече беше давала нелоши резултати в това отношение, но Робърт си припомни какво беше отношението към завърналите се след това в училище и отхвърли тази идея. Къде по-добре щеше да е, ако получеше сериозно нараняване при някоя героична постъпка или нещо такова, но той съвсем ясно съзнаваше колко малка е вероятността да му се отдаде сгоден случай. Все пак хокейният сезон не беше привършил и това откриваше може би известни възможности.

Колкото до някаква сериозна болест, Боб сигурно щеше да успее да измами по някакъв начин учителите и съучениците си, но надали можеше да направи на глупак и доктора. Следователно симулацията отпаднаше. В главата му се въртяха идеи за фалшиви телеграми, лоши новини от дома и различни техни вариации, но те надали щяха да издържат на едно по-сериозно проучване. Момчето разбра, че положението е почти безизходно, и след няколко минути сподели това с Ловеца.

„За първи път съжалявам, че избрах толкова млад домакин — отговори извънземният. — Ти не можеш да пътуваш свободно, което е нещо съвсем обикновено за възрастния човек, но съм сигурен, че имаш още много идеи. Помисли още и ако мога да ти помогна в реализирането на плановете ти, кажи ми.“ С това разговорът приключи. Боб напусна стаята в изключително мрачно настроение.

Броени минути след това момчето остави настрана проблемите, които го измъчваха, и влезе в стаята за отдих, където прие предложението на един свой съученик да изиграят партия тенис на маса. Удоволствието от играта напълно отвлече ума му и това разкъса затворения кръг на мислите му. Подсъзнанието му заработи на пълни обороти и към средата на първия гейм момчето бе връхлетяно от нова, блестяща идея, но в този момент то нито можеше да я сподели с Ловеца, нито да чуе мнението му за нея. Кроежите му до такава степен завладяха съзнанието му, че резултатът от играта, който до този момент беше в негова полза, наклони везните на победата на страната на съперника му. Боб се съсредоточи напълно, за да може да се реваншира

във втората игра, още повече че не беше възможно да се свърже веднага с госта си. От друга страна, планът му не позволяваше да прави отклонения от нормалния начин на поведение, а какво по-неестествено за него от една толкова жестока загуба на спортното поприще.

Всъщност измина доста време, преди Боб да се свърже със своя гост. Когато се върна в стаята си, съквартирантът му вече беше там и това отложи разговора не само до загасянето на лампата, но и след това, тъй като момчето можеше да предположи какви неприятности би си навлякло, ако събудеше другаря си. Освен това то надали би могло да различава ясно отговорите на извънземния в тъмната стая. Следващият ден беше понеделник и Боб беше зает до вечерта със своите задължения. След вечеря, вече съвсем близо до отчаянието, той грабна няколко учебника и се втурна да търси някоя празна класна стая. Там на тих глас, за да не чуе някой от преминаващите по коридора ученици, зададе дълго потисканите си въпроси, като не започна направо с излагането на своя план.

— Трябва да направим нещо, за да можем да си говорим — каза момчето. — Ти можеш винаги да се свързваш с мене, когато не съм зает с нещо друго, но аз не мога да го направя, без околните да ме помислят за луд. Една идея се върти в главата ми от снощи, а нямаше как да ти я съобщя.

„Този проблем може да бъде решен без особени трудности — отговори Ловецът, — ако прошепваш съвсем тихо въпросите си. Дори не е нужно да разтваряш устните си — аз ще разчитам твоите думи по движенията на езика и гласните ти струни, както някои представители на вашия вид четат по устните всичко, което се казва. От дълго време съм обмислил този вариант, но досега просто не беше възникнало подобно затруднение. Каква е тази идея, която не ти дава мира?“

— Не виждам друг начин да тръгнем за островите, освен да симулирам някаква болест, заради която да ме пуснат да си отида за известно време у дома. Няма да мога да излъжа лекаря, но ти можеш да ми осигуриш всички симптоми, които са нужни, за да го направя луд. Как мислиш?

Ловецът отговори колебливо:

„Възможност има, но ти нямаш представа колко дълбоко в нас е залегнало нежеланието да извършваме нещо, което би навредило на

домакина ни. Разбира се, в случай на нужда бих могъл да направя всичко с един организъм, който познавам до най-малката подробност, но не съм сигурен дали това няма да ти нанесе някаква по-продължителна вреда. Разбираш ли?“

— Ти живееш в тялото ми от пет месеца — парира Боб — и си мисля, че ме познаваш изцяло.

„Познавам строежа на тялото ти, но не и възможностите му. За мене ти представляваш нещо съвсем ново. Аз например не зная колко дълго биха издържали клетките ти без храна или без кислород, каква е пределната възможна концентрация на киселините в кръвта ти, нито пък колко голяма намеса биха понесли нервната и кръвоносната ти система. Не бих могъл да науча тези неща, без да ти причиня някаква вреда или дори да те убия. Много малко са нещата, които се осмелявам да постигна чрез налучкване, а и те няма да са ми по душа. И въобще как ще разбереш дали ще те пуснат да си отидеш у дома? Нали могат да те приемат в болницата тук?“

Последният въпрос накара Боб да замълчи за секунда — не, това не можеше да се случи точно на него!

— Не зная — каза той най-накрая, — трябва да открием нещо, което да изисква лечение при домашни условия. — Лицето му изразяваше отвращение от самата идея, но той мъжествено добави: — Мисля, че можем да направим нещо, без да стигаме до пълен срив на нервната ми система.

Ловецът беше обмислял тази възможност, но никак не му се искаше да се намесва в метаболчните процеси на домакина си. Той каза на Боб, че „ще поразсъждава“ върху проблема, и посъветва момчето да направи същото — може би съществува и някакво друго разрешение.

Робърт се съгласи, въпреки че осъзнаваше колко нищожни са шансовете му за успех в това начинание. Ловецът също не беше настроен много оптимистично. Доколкото беше запознат с човешката психика, беше сигурен, че Боб няма да може да обмисля спокойно друг план, докато този не се окажеше напълно невъзможен, а не просто нежелателен. Момчето все още харесваше своя план и нямаше никаква реална представа, доколкото той засяга чувствата на Ловеца.

Единственият прогрес, който беше постигнат през следващите няколко дни, беше в областта на общуването. Както вече беше

споменал, извънземният бързо и безпогрешно „четеше“ думите на домакина си по движението на гласните струни и езика му, докато момчето ги произнасяше почти беззвучно с едва разтворени устни. Получаването на отговорите беше още по-лесно, при условие че Боб не беше зает в момента и насочеше поглед към някоя добре осветена плоскост. В отговорите на извънземния започнаха да се появяват съкращения, което допълнително увеличаваше скоростта при общуването им. Но що се отнася до изработването на някакъв нов план, нещата не се бяха придвижили нито на йота.

Ако някой наблюдаваше развитието на събитията както при Боб и извънземния, така и в преподавателските стаи и кабинети, той би се позабавлявал добре. От една страна, Ловецът и Боб се бяха съсредоточили върху намирането на начин за измъкване отгук, а от друга — директорът на училището и неговият персонал се чудеха каква ли ще е причината за разсеяността, безразличието и спада на успеха на момчето в учебния процес. Някои от тях бяха на мнение, че нямаше да е зле Боб да бъде изпратен за известно време у дома. Присъствието на Ловеца или по-скоро самият факт, че момчето беше решило да му съдейства, неволно доведоха до положение, което щеше да им осигури желаното пътуване. Ловецът, разбира се, не въздействаше на здравословното състояние на домакина си, но съсредоточаването на Боб главно върху общия им проблем и тихите, но постоянни разговори с невидимия извънземен не можеха да останат скрити за хората, които носеха отговорност за доброто здравословно състояние на момчето.

Те се посъветваха с лекаря по този въпрос. Той заяви, че момчето е в отлично състояние, ако се изключат две незначителни наранявания. Докторът отново прегледа ръката на Боб за някаква възможна инфекция, която да е предизвикала изложените странични ефекти, но не откри нищо обезпокояващо. Неговият рапорт озадачи още повече училищното ръководство. От весело и общително момче Боб се беше превърнал в саможив и доста раздражителен младеж. По настояване на ръководството лекарят се срещна лично с Робърт, за да поговорят по тези въпроси.

Докторът не научи нищо друго, освен че Боб има някакъв проблем, който не иска да сподели с никого. И тъй като беше лекар, той веднага си състави съвсем ясна, но напълно погрешна представа за

нещата и препоръча момчето да бъде изпратено за някой и друг месец у дома. Всичко се получи толкова просто!

Директорът написа писмо до г-н Кинард, в което обясняваше ситуацията така, както му я беше обрисувал училищният лекар, и казваше, че ако няма никакви пречки, ще изпрати веднага момчето у дома до началото на следващата учебна година.

Бащата на Боб се усъмни в теориите на лекаря. Той познаваше прекалено добре сина си, при все че през последните години го виждаше само през ваканциите, за да се съгласи с предположенията на г-н Рейлънс. Но в края на краищата, щом на момчето не му понасяше добре в това училище, нямаше смисъл да стои там, каквато и да беше причината за сегашното му състояние. На острова имаше много добър лекар и прекрасно училище и нямаше да е трудно Боб да не изпуска учебен материал, докато се проведат по-подробни медицински изследвания. Освен всичко друго г-н Кинард щеше да е много доволен от възможността да види сина си за по-дълго време. Той се обади в училището, потвърди желанието си Боб да се завърне колкото може по-скоро и започна да подготвя всичко около пристигането на момчето.

Много слабо е да се каже, че Робърт и Ловецът бяха изненадани от обрата на събитията. Когато директорът извика момчето в кабинета си, за да му съобщи за неочакваната ваканция, то го изгледа изумено, без да може да промълви и дума, докато извънземният се опитваше безуспешно да прочете нещо от листата върху бюрото.

Когато Боб възвърна способността си да говори, той зададе единствения възможен въпрос:

— Но каква е причината, сър? Нещо се е случило у дома ли?

— Не, всичко е наред. Просто смятаме, че няколко месеца в домашна обстановка няма да ти се отразят зле. Това е всичко. Ти не се чувстваш много добре напоследък, нали?

Тази забележка обясняваше всичко и Ловецът, казано метафорично, се удари по челото, че не се е сетил по-рано за подобна възможност. Момчето схвана нещата малко по-бавно.

— Искате да кажете, че съм изключен от училището? Но аз не се чувствам толкова зле, освен това неразположението ми е съвсем отскоро.

— Не, въобще не става дума за нещо такова — директорът не долови объркването в последните думи на момчето, — просто

забелязахме, че нещо не се чувстваш добре, и лекарят смята, че имаш нужда от малко отдих. Ние ще се радваме да те видим отново през следващата учебна година. Ако искаш, можем да ти изпратим най-подробна програма на това, което ти остава да изучиш през тази година, а учителят на острова несъмнено ще ти помогне да се справиш с материала. Това би ти позволило да продължиш да учиш в твоя клас. Така добре ли е? Или ти просто не искаш да се връщаш у дома? — пошегува се дружелюбно той.

Боб се усмихна смутено.

— О, разбира се, че искам да си отида. Аз мисля...

Момчето спря, за да обмисли добре думите, които напиреха в него.

Г-н Рейлънс се засмя.

— Добре, Боб, не се напругай! Разбирам какво искаш да ми кажеш. По-добре иди да си опаковаш багажа и да се сбогуваш с приятелите си, а аз ще се опитам да ти направя резервация за утрешния полет. Много съжалявам, че се налага да тръгнеш, тъй като сигурно ще липсваш на хоккейния ни отбор. За щастие сезонът скоро приключва, а се надявам, че за новия футболен сезон ще си вече тук. Желая ти успех!

Те си стиснаха ръцете и все още изуменото момче се прибра в стаята и започна да опакова багажа си. Не беше необходимо да обяснява нищо на Ловеца — всичко беше ясно. Боб отдавна приемаше думите на по-възрастните, без да възразява, просто защото те бяха поголеми, но все пак се опитваше, доколкото беше по силите му, да разкрие вътрешните мотиви на думите и действията на директора. В този случай просто реши, че е проработил късметът му, и остави отговорността за всички по-нататъшни действия на Ловеца.

Извънземният се беше успокоил в момента, когато схвана смисъла на думите на г-н Рейлънс. Облекчението му подейства като на човешките същества — вече беше склонен да си мисли, че всички проблеми са останали зад гърба му и че неговата задача се изпълнява по възможно най-сполучливия начин. Той беше добър детектив. Вярно е, че беше допуснал и някои грешки, но те се омаловажаваха от факта, че си беше осигурил интелектуалната и физическата помощ на единствения разумен вид на земята. Боб не можеше да се сравнява с

Дженвър, но Ловецът чувстваше все по-силна привързаност към момчето.

Радостното усещане за добре свършена работа изпълваше Боб, докато опаковаше багажа си и дори по време на част от пътуването. Г-н Рейлънс беше успял да направи резервация и на следващия ден Робърт взе автобуса за Бостън и след това обедния полет до Сиатъл, където се качиха на друг самолет. Боб и Ловецът разговаряха през целия път, но темите им се въртяха все около събитията и подробностите по самото пътуване. Те заговориха за общата им задача едва над Пасифика, защото момчето беше приело безрезервно факта, че след пристигането на острова всичко ще зависи от опитния Ловец.

— Ловецо, кажи ми как мислиш да откриеш приятелчето си? Какво ще го правиш след това? Можеш ли да го заловиш, без да навредиш на домакина му?

Това беше тежък удар за Ловеца. Добре, че начинът им на общуване не позволяваше прекалено висока скорост при отговорите, тъй като в противен случай просто щеше да е задължен незабавно да отговори нещо, а той просто нямаше какво да каже. През следващите пет секунди детективът напрягаше тази тъкан, която му служеше за мозък, но не можа да изцеди нещо, което да прозвучи разумно.

Беше изминало дълго време, откакто бяха попаднали на Земята, и най-вероятно Дивечът се беше промъкнал в нечие тяло, както беше постъпил и самият Ловец. Обикновено съществата от неговия вид, които не можеха да бъдат видени, помирисани, чути или докоснати, биваха откривани посредством серия от химични, биологични и физични тестове, със или без съгласието на домакина им. Ловецът владееше всички тези тестове до такова съвършенство, че дори едно обикновено докосване до подозирания организъм можеше да му покаже не само присъствието, но и самоличността на съществото в него. Хората на острова не бяха много и тестването щеше да приключи за няколко дни, но той просто не можеше да го направи!

Цялата му екипировка, както и всичко останало, лежеше на дъното на океана. Дори ако се допуснеше невъзможното — Ловецът да успее да намери космическия си кораб, след това трябваше да се направи едно още по-безумно предположение — че всички нужни уреди не са се счупили и че химическите контейнери са останали

непокътнати през изминалите шест месеца, и то при постоянното въздействие на морската вода.

Той беше така изолиран, както надали някой полицейски служител от планетата му е бил досега. Ловецът беше отчайващо отдалечен от химическите лаборатории и от всяка друга помощ, която неговият народ можеше да му окаже. Та те дори не знаеха къде се намира той, а и шансовете да бъде намерен сред милиардите слънца на Млечния път...

Ловецът с огорчение си спомни първия път, когато Боб повдигна този въпрос, и своя твърде самоуверен отговор. Сега вече беше напълно ясно, че сравнението, което бяха направили тогава, беше най-точното. Те търсеха игла в купа сено — купа, която съдържаше над три милиарда сламки. В една от тях се беше забила смъртоносно отровната игла.

Боб така и не получи отговор на въпроса си.

ГЛАВА VII

СЦЕНАТА НА ДЕЙСТВИЕТО

Огромният самолет ги пренесе от Сиатъл до Хонолулу, а оттам до Апия. От Апия се качиха на един по-малък аероплан до Таити и в Папеете, двадесет и пет часа след като напуснаха Бостън, Боб вече можеше да покаже на Ловеца танкера, който редовно обикаляше около островите. С него щяха да изминат последните мили от дългото си пътуване. Корабът беше съвсем типичен представител на своя клас морски съдове, но извънземният не успя да го разгледа подробно, докато прелитаха над него. Тази възможност му се удаде два часа по-късно, когато Боб се увери, че целият му багаж е на място, и го превози до пристанището, където те се качиха на малък лихтер — Робърт беше единственият пътник, вписан в корабния дневник, и той ги откара до танкера, който бяха видели от самолета.

Дори Ловецът можеше да отгатне, че корабът е предназначен по-скоро за превоз на товари, отколкото за скоростни отсечки. Той беше прекалено широк за дължината си, а цялата му средна част беше заета от резервоарите и се издигаше едва метър-метър и половина над водата. Носът и кърмата му бяха доста по-високи и бяха свързани с тесни мостици, прехвърлени над трапове, които осигуряваха достъп до механизмите на клапаните и помпите. Високият тъмнокож моряк, който беше видял Боб да се изкачва по трапа, погледна към описаните съоръжения и едва чуто въздъхна. Той знаеше от опит, че е невъзможно момчето да бъде задържано настрани от на капаните им с машинно масло стъпала, и живееше в тревожно очакване на деня, когато щеше да предаде на Кинард старши не сина му, а една истинска колекция от разнообразни фрактури.

— Хе, г-н Терао! — провикна се Боб, като се изкачи до мостика.
— Мислите ли, че ще можете да ме изтраете ден-два?

— Надявам се — усмихна се морякът. — В края на краищата виждали сме и по-лошо.

Боб прие играта и като се престори на изумен, продължи разговора на странната смесица от френски и полинезийски диалект, която се използваше за общуване по островите.

— Нима твърдите, че има някой, способен да причини повече неприятности от мене? Трябва непременно да ме запознаете с този гений!

— Ти го познаваш, или по-точно познаваш и двамата. Моят Чарли и младият Хай се промъкнаха на борда преди около два месеца и останаха скрити, докато стана прекалено късно, за да успеем да ги свалим на брега. Какво да ти кажа?!

— Какво ли са искали? Ако е само заради пътуването, те познават идеално всички места, покрай които минава танкерът.

— Не само заради пътуването. Чарли беше решил да покаже, че и той може да бъде полезен, и смяташе да се хване на някаква постоянна работа на кораба, а Хай заяви, че иска да разгледа Морския музей в Папаете, без разни възрастни да му показват на какво точно да обърне внимание. Искрено съжалявам, че не можех да му позволя да слезе от кораба, докато не се прибрахме у дома.

— Не съм знаел, че Норман си пада по естествената история. Това трябва да е нещо ново. Ще видя какво го е прихванало. Предполагам, че за петте месеца, през които не съм бил тук, той е успял да се захване с всичко, което му е дошло на ум.

— Прав си, но стига сме говорили за него. Ти защо се завръщаш толкова рано? Какво се е случило? Да не са те изхвърлили от училище? — Предполаганието беше съпроводено с широка усмивка.

Боб повдигна неопределено рамене. Той не беше обмислял какво точно да говори, когато го питат за неочакваната ваканция, но прецени, че щом не е могъл да разбере нищо от обясненията на доктора, съвсем естествено беше и сам да не може да назове някакви определени причини.

— Училищният лекар каза, че няма да е зле да прекарам известно време у дома — отвърна момчето. — Не ми обясни защо, а пък и аз се чувствам съвсем добре. А Чарли получи ли работното място, което искаше?

Боб прекрасно знаеше отговора, но искаше по някакъв начин да смени темата на разговора.

— Разбира се, че го получи, но засега не е нужно да му го казваш — отговори морякът. — Той вече е дяволски добър моряк и си помислих, че след като е решил да продава номера, по-добре ще е да е пред очите ми. Затова се застъпих за него. Смятам, че работите ще потръгнат. Но не си и помисляй да направиш същото, ясно? — и Терао приятелски подбутна момчето към мостика, който водеше към пасажерските каюти.

За известно време умът на Боб беше зает със спомените за приятелите му на острова и с размишления за това, което те са направили в негово отсъствие (както обикновено, кореспонденцията между тях не можеше да се нарече оживена). Момчето гледаше на острова като на свой дом, въпреки че прекарваше там съвсем малка част от годината, и в този момент петнадесетгодишният юноша беше налегнат от носталгични мисли.

Надали въпросът, който Ловецът прожектира на фона на синьото небе — тъй като Боб се беше загледал някъде високо над кърмата, би могъл да бъде по-съзвучен с настроението на момчето. Извънземният беше обмислял дълго възможните начини на действие и достигна до някои заключения по отношение на собствената си интелигентност, но това нямаше пряко отношение към издирването. Той съзнаваше, че ще изминат доста дни, преди да попадне на следите на своя враг. Неговият домакин сигурно можеше да му даде поне част от необходимата му информация.

„Боб, би ли могъл да ми разкажеш нещо повече за острова? Какви са размерите и формата му и къде са съсредоточени хората, които го населяват? Мисля си, че ние отначало ще трябва да възпроизведем възможните действия на нашето приятелче и едва тогава да преминем към издирването му. Акоо познавам по-добре сцената на действието, ще можем да преценим по-точно къде най-вероятно се намира той, за да го проследим.“

— Разбира се, Ловецо! — Боб направо изгаряше от желание. — Ще ти начертая картата му — мисля, че някъде из багажите ми все ще се намери парче хартия.

Той се отдръпна от перилата и се затича към каютата си, като въобще не обърна внимание на вибрациите, които разтърсиха корпуса на кораба при запалването на огромните дизели. Кабината му представляваше малко помещение в кърмовия сектор, в което имаше

само една койка, а багажът му беше накамарен на пода — този кораб наистина не беше предназначен за пътници. След като се порови известно време в купчината куфари и чанти, Боб измъкна отнякъде едно достатъчно голямо парче хартия и като си подложи куфара, започна да чертае и обяснява кое какво е.

Островът, както го беше начертало момчето, имаше формата на буква L и пристанището му беше разположено на северния бряг в ъгъла между двете рамене. Рифът, който го отделяше от открито море, описваше огромна дъга и оформяше една много широка лагуна на северната страна на острова. В рифа имаше два просторни прохода. Боб отбеляза западния и каза, че това е мястото, откъдето обикновено минават плавателните съдове, и че редовно бива почистван от постоянно растящите корали, за да може танкерът да влиза по всяко време.

— Ние почти непрекъснато трябва да взривяваме коралите, за да успяваме да задържим канала отворен за плавателните съдове. Другият проток не ни създава особени грижи, тъй като през него преминават само малки лодки, но все пак човек трябва да си отваря очите на четири. Лагуната е плитка — не повече от четири-пет метра — и водата в нея винаги е топла. Затова там са разположени резервоарите.

Той посочи няколко правоъгълничета, нарисувани на територията на лагуната. На Ловеца много му се искаше да запита за какво точно служат тези резервоари, но реши да изчака Боб да привърши с обясненията.

— Тук — каза момчето, като посочи извивката на острова — живеят повечето от хората. Това е най-тясната му част и единственото място, където от единия бряг можеш да видиш срещуположния. Там има около тридесетина къщи с огромни дворове, които са доста отдалечени една от друга, а не слети, както беше в градовете, които видя.

„Ти там ли живееш?“

— Не! — Моливът очерта тънка двойна линия по цялата дължина на острова, явно път, завършващ откъм страната на лагуната. — Това е пътят, който води от къщата на Норм Хай. Тя е близо до североизточния край, надолу до големите хангари по средата на другото рамо на острова. И двете части представляват поредица от възвишения. Голямото струпване на къщи, за което ти говорих, се

намира в падината между две възвишения, а има няколко семейства, които живеят на северния склон. Къщата на Хай, както ти обясних, е най на север. Като тръгнеш от нея надолу по пътя, минаваш покрай къщата на Ху Колби, сетне покрай тази на Късия Малмстром, след това на Кен Райс и стигаш до нашата. Сега тази част от острова не е много използвана и никой вече не се заселва там. Местността е твърде насечена и е невъзможно да се обработва, затова там се отглеждат само растения за резервоарите, и то от другата страна, където е много по-равно. Ние всъщност живеем в истинска джунгла — от къщи не се вижда пътят, а трябва да знаеш, че в сравнение с другите постройките нашата е разположена най-близко до него. Ако твоето приятелче не е успяло да се сдобие с човешко същество за домакин, а просто се е скрило някъде там, не съм сигурен дали ще успеем да го открием.

„А колко е голям островът? На твоята карта ѝ липсва мащаб.“

— Североизточният дял е някъде около шест километра дължина, а другият — около три. Пътят през лагуната е дълъг около половин километър. Толкова е и от брега до шосето — асфалтираното, което води от пътя през лагуната до главното шосе и се пресича с него почти в центъра на селото. Това е на около два километра от нашата къща, която е почти на средата оттам до къщата на Норм.

Моливът чертаеше все по-бързо и неясно по картата, тъй като ентузиазмът, обхванал Боб, започваше да взема връх над чувството му за ред.

Ловецът, който следеше с интерес всичко досега, реши, че е дошъл моментът да разбере какви са тези резервоари, които момчето спомена нееднократно. Той запитва и веднага получи отговор.

— Наричат ги резервоари за култури. В тях отглеждат някакви микроорганизми — микроби, които ядат почти всичко и произвеждат петрол като остатъчен продукт. Заради него е и цялата работа. Ние напъхваме в резервоарите всички видове отпадъци, изпомпваме петрола от тях и освен това доста често ги отваряме, за да почистим слузта и мръсотията по дъното — адски гадна история. Хората тук дълги години са изумявали от страх при мисълта, че петролните кладенци могат да се изчерпят, докато са можели да прочетат във всяка по-добра енциклопедия, че светлините, които са виждали над блатата, са предизвиквани от изгарянето на газовете, отделяни при гниенето на всевъзможни неща под тинята. Накрая се появил някакъв достатъчно

просветен човек, който направил връзка между явленията, и впоследствие биолозите размножили специалните микроорганизми, способни да произвеждат петрол вместо тежък газ. На острова няма толкова големи количества естествени отпадъци, затова цялата му североизточна част е засадена с растителност, която служи за подхранването на резервоарите. Тинята от дъната им, след като бъде извадена, се разстила отново върху почвата и служи като тор. Това е другата причина, поради която използваме само тази част от острова за целта — тинята освен че може да бъде изхвърляна само в тамошните блатата, е и ужасно смрадлива, а там вятърът духа така, че отвява вонята към морето. От танкерите до пристанището има прекаран петролопровод, така че нямаме особени затруднения с разливането на петрол в крайбрежната ивица, а за пренасянето на тинята от резервоарите разполагаме с баржа.

„А някой живее ли по южния склон на възвишенията?“

— На нашия дял от острова това е наветрената страна и след като видиш първия ураган — а предполагам, че няма да чакаш дълго, — ще се убедиш, че това е невъзможно. Другият дял от острова е мястото, където са „обогатените почви“, и не познавам човек, който би решил да се засели там.

Ловецът не направи никакъв коментар на чутото и след малко те се завърнаха към въображаемата обиколка. Той имаше много добра представа — много по-добра от тази на Боб, тъй като имаше значително по-големи познания по биология, за основната дейност на острова, въпреки че не знаеше доколко това може да му влезе в работа. От обърканите и ентузиазирани разкази на Боб за различни екскурзии успя да опознае външния риф и неговите проходи дотолкова, че и сам можеше да се оправи там. Научи и за всички прищълци, живеещи върху това струпване на скали, почва и корали, което представляваше родното място на момчето.

Когато се завърнаха на палубата, вече се виждаше само централният връх на Таити. Боб го погледа известно време, сетне тръгна към най-близкия люк и се спусна в машинното отделение. Там имаше само един дежурен, който почукваше по вилката на телефона, но като видя момчето, заряза всичко и се засмя широко:

— А, ти връщаш ли се вече? Внимавай къде стъпваш! Не бих искал да те вадя от комина. Огледа ли вече двигателите ми?

— Не. Още не съм.

Боб се подчини на заповедта да не стъпва в страни от пътеката, на която се намираше, но очите му жадно опипваха циферблатите пред инженера. Той можеше и сам да разбере предназначението на някои от тях, а за останалите му обясни дежурният. Те загубиха привлекателността си веднага след като престанаха да бъдат тайнствени, и момчето продължи нататък. След малко долу слезе друг член от екипажа и започна да прави стандартен оглед за евентуални течове на гориво, различни повреди и други досадни неприятности. Боб се залепи за него и също внимателно наблюдаваше. Той знаеше достатъчно, за да бъде полезен, преди да му омръзне, и по време на пътуването изпълняваше най-различни поръчки. Така веднъж момчето се оказа незабелязано в един необезопасен участък на мостика близо до комина, докато морякът потягаше нещо по някакъв носач над него. Тази близост беше, най-меко казано, нездравословна.

Ловецът не схвана напълно възникналата опасност. Той беше работил само с машини, чиито подвижни части — в случай че те изобщо имаха такива, бяха обезопасени добре по време на работа. Извънземният забеляза нажежения комин и механизмите му, но не изпита никаква тревога, докато в един момент от него не блъвнаха пламъчета. Боб успя да отдръпне ръката си навреме, но и двамата с Ловеца усетиха внезапна изгаряща болка, причинена от струя нажежено масло. Механикът беше привършил поправката и протегна ръка напред, за да достигне с масльонката си по-навътре, но рязкото движение го беше накарало ненадейно да натисне спусъка и да разплиска неимоверно голямо количество от затопленото до доста висока температура масло. Вярно, че потегнатото място имаше нужда от известно смазване, но все пак нямаше да е зле да се избягват твърде болезнените маслени бани.

Щом се опомни от болката, механикът се дръпна назад. Той беше получил няколко сериозни обгаряния, но като видя Боб под себе си, забрави за всичко друго:

— Полях ли те? — запита с тревога той. Механикът знаеше, че съществува строго разпореждане какво може и какво не трябва да прави момчето на мостика, а ако се беше случило нещо, злополуката щеше да е станала в негово присъствие.

Боб също нямаше интерес да вдига шум около тази история, затова, като се опитваше да държи изгорената си ръка възможно най-естествено, отговори:

— Не, не, добре съм! А вие как сте? Мога ли да ви помогна с нещо?

— Донеси ми крема против изгаряне от аптечката. Изгарянията не са лоши, но здраво ме наболяват. Ще ги намажа тук. Няма смисъл да безпокоиш останалите.

Боб се усмихна неопределено и тръгна да донесе мазилото. По обратния път искаше да намаже малко мехлем върху обгорената си ръка, но болката при досега го разтърси толкова силно, че се отказа от по-нататъшни опити.

Докато помагаше на ранения моряк, една мисъл прониза съзнанието му и той се затича към каютата си веднага щом привърши работата си в машинното. Нуждата да говори с извънземния нарастваше ведно с увеличаването на болката.

— Ловецо! — заговори бързо той, тъй като беше сигурен, че наблизо няма никой, който да го разсейва. — Нали можеш да ме предпазваш от незначителни травми? Виж какво можеш да направиш с тази рана — и той показва току-що полученото обгаряне.

„Това, което мога, е да спирам кръвотечението и да унищожавам болестотворните бактерии — отговори Ловецът. — Да спра болката ти в този случай ще означава да прекъсна нервните пътища — изгарянията не са порязване.“

— Добре, защо не ги прекъснеш? Много ме боли!

„Вече ти казах, че не желая да правя нищо, което може да ти навреди. Нервните клетки се възстановяват изключително бавно, ако въобще успеят, а ти се нуждаеш от ръката си, нали? Болката представлява най-обикновено предупреждение.“

— Но какво да правя, за да можеш да лекуваш нараняванията ми?

„Трябва просто да избягваш да ги получаваш и освен това аз не лекувам, а просто те предпазвам от инфекции и мога да спирам кръвотечението. Не притежавам магически способности, каквото и да мислиш за мене. Аз съм се погрижил за раната ти — обвил съм я и съм блокирал отделянето на плазма, като това намалява значително болките ти, но повече не мога да направя. Както сам си забелязал,

откак съм с тебе, раните ти не са така болезнени. Мислех да не говорим за това, но след този случай настоявам да бъдеш внимателен в действията си — толкова внимателен, колкото и в случай, че не подозираше за моето присъствие. Иначе ще заприличаш на човек, който не спазва правилника за движение, защото си е осигурил сервизното обслужване на автомобила. Говоря ти съвсем сериозно.“

Ловецът беше направил и още нещо, за което не спомена. Изгарянето е една от травмите, при които най-често се получава шок — по-главните кръвоносни съдове се отпускат и кръвното налягане спада, губи се контрол над температурата и това обикновено води до припадък. Като осъзна тази опасност, Ловецът се обви около кръвоносните съдове и в синхрон със сърдечния ритъм на момчето известно време осигуряваше нормалното налягане в тях така, че то не усети дори характерното гадене — един от първите признаци за изгубване на съзнание.

В този ден за първи път домакинът и гостът си говореха по-рязко. За щастие Боб напълно съзнаваше, че думите на Ловеца не са увъртане, и това му помогна да потисне донякъде раздразнението от отказа на извънземния. Той се успокояваше с факта, че поне няма да получи инфекция или някакво друго усложнение.

Но все пак момчето трябваше да преосмисли периода, през който щеше да се наложи да живее с Ловеца. То си го представяше като някакъв земен рай — мислеше си, че няма да се бои от всевъзможни рани, натъртвания и други травми от този род, но ето че не се получаваше точно така. По едно време му се искаше дори да запита извънземния какво може да направи, че да не го хапят разните там комари и други мушици, но сега му беше неудобно дори да помисли за това. Боб трябваше само да изчаква и да наблюдава.

Над тях се спусна тиха и спокойна нощ. Боб, вече приключил с проверките на техническото състояние на кораба, остана до късно на командния мостик, като мълчаливо гледаше морето и от време на време разменяше по някоя дума с рулевия. Към полунощ най-последно тръгна към кърмата. Там постоя известно време, като наблюдаваше разпенения и проблясащ в мрака килватер на танкера, и си мислеше за приликата между необятния океан и неизбродната планета, която Ловецът може би трябваше да претърси. Най-накрая се отправи към каютата си.

През нощта вятърът се усили и на сутринта, когато Боб се появи на палубата, вълната беше доста висока. Това беше удобен случай за Ловеца, който веднага се зае с причините за морската болест и на нейната същност, но в края на краищата откри, че беше невъзможно да се направи нещо за момчето, без да се увреди вестибуларният му апарат. За късмет на Боб след няколко часа вятърът утихна и вълнението спадна — танкерът беше минал по периферията на бурята.

Момчето бързо забрави неразположението си и отново се присламчи към екипажа, тъй като много добре знаеше, че няма да стигнат до острова преди пладне. През цялата останала част от сутринта той се щураше между носа и мостика, като нетърпеливо се взираше в далечината към родния дом, към приятелите и към опасността, въпреки че не си даваше съвсем ясна сметка за нея.

ГЛАВА VIII

ОБСТОЯТЕЛСТВАТА

Въпреки че според местните понятия островът беше „висок“ — това означава, че подводната планина, която съставляваше неговата основа, се издигаше доста над повърхността на водата, а не едва до нивото на вълните, както беше при „ниските“ острови, — неговата най-висока точка беше само на тридесетина метра над морското равнище. Затова той се появи на хоризонта едва когато корабът беше достигнал почти до него. Узнавайки вестта от Боб, Ловецът огледа внимателно това, което можеше да се види от такова разстояние. След известно взирание в бъдещия си ловен участък извънземният реши, че е дошло времето да бъдат изяснени някои обстоятелства около плана им за действие.

„Боб — започна той, — зная, че гледката ти харесва, но надали оттук ще успеем да видим нещо повече, а и вероятно след около два часа ще хвърлим котва. Ако нямаш нищо против, бих искал още един път да погледна картата ти.“

Въпреки че извънземният не можеше да изразява никакви чувства при този начин на общуване, Боб усети, че моментът не е подходящ да откаже.

— Добре, Ловецо! — съгласи се той и се отправи към каютата си, където беше оставил картата. Когато най-последно парчето хартия беше извадено и разстлано върху койката, Ловецът премина направо към същността.

„Боб, ти мислил ли си как ще заловим нашето приятелче? Досега никога не съм отговарял на въпроса ти как бихме могли да го направим.“

— И аз съм се чудил защо не ми отговаряш. Вашата раса ми е непозната и доста странна, затова си помислих, че може би ще го подушиш или нещо подобно. Предполагам, че няма да можеш да го видиш, ако е като тебе. Имаш ли някакви приспособления, с които да го откриеш?

„Не ми говори за това! — Ловецът се въздържа от други обяснения. — Нямам никакви уреди. Това е твоята планета — ти как би подхванал цялата работа?“

Боб се замисли и след малко отговори:

— Предполагам, че ако успееш да проникнеш в тялото на някое човешко същество, ще можеш да разбереш дали там има друг от твоята раса или не — това беше по-скоро твърдение, отколкото въпрос. — Колко време ще ти отнеме това? Ще ти бъде ли достатъчно времето, докато например се ръкувам с някого?

„Не. За да се вляза в тяло като твоето, без да бъда усетен, са ми нужни няколко минути, а ако прекратиш ръкостискането си с другия човек, докато част от мене все още се намира в неговото тяло, това би било неприятно и за трима ни. Ако напускам тялото ти нощем, когато всички спят, вероятно бих могъл да проверя целия остров, но ще действам прекалено бавно, а и ще бъда в неизгодна позиция, когато открия нашето приятелче. Разбира се, аз съм този, който ще проверява, но трябва да съм съвсем сигурен в почвата под краката си, преди да започна някакви действия, затова искам да чуя какви са твоите идеи по въпроса.“

— Не съм запознат със стандартните ти начини на действие — изрече тихо Боб — и не мога веднага да ти отговоря как можем да го открием, но ми се струва, че бихме могли да проследим неговото движение от момента на приземяването му, за да открием с кои хора евентуално е могъл да влезе в съприкосновение. Можем ли да направим това?

„Ако трябва да отговоря с една дума — да. Бихме могли да проследим вероятното му придвижване. Това може би няма никаква връзка със сегашното му местонахождение, но все пак мисля, че съм в състояние доста точно да определя какво би направил нашият общ враг във всяка една ситуация. За целта, разбира се, ми е необходимо да познавам всичко в детайли — всичко, което можеш да събереш като информация, и тогава вече мога да стигна до някакви заключения.“

— Това мога да направя — отговори Боб. — Добре, започваме от мига, в който той е достигнал до острова, ако все пак е на нашия остров. Някакви идеи?

„Ще започнем по-отрано. Преди да обсъждаме на кой бряг би могъл да излезе, нека се опитаме да предположим къде се е приземил.

Би ли ми показал на картата къде точно те видях за първи път?“

Боб кимна и посочи с пръст една точка. В северозападния край на по-дългото от двете рамена на острова имаше нещо като нос в морето, от който започваше рифът. В началото си той тръгваше на север, а след това извиваше на изток и после на юг, като по този начин затваряше лагуната. Пръстът на Боб сочеше източната страна на този нос.

— Това — каза той — е единственият истински плаж на острова. Само тук рифът не прегражда брега. Това е любимото ни място и с момчетата винаги ходим да плуваме там, както и в деня, в който сме се срещнали — ясно си спомням акулата.

„Много добре — продължи Ловецът, — преди да навлезем в атмосферата на Земята, бях включил автопилота — значи съм бил с малко повече от метър отклонение спрямо параболата на неговия полет. След това видях, че приближаваме опасно, и преминах на курс отдалечаване на ръчно управление, но по същата парабола. Въпреки страничните атмосферни влияния върху полета ни по време на приземяването не вярвам беглецът да е паднал във водата на повече от миля-две от моя кораб. Наблюдавах го на скенера си през цялото време, докато падахме, а уредът ми е с обхват десет градуса.

От друга страна, най-вероятно не съм катастрофирал много далече от брега. Имаш ли представа каква е дълбочината на водата около острова?“

— Не зная колко е, но трябва да е доста дълбоко, защото големите кораби идват почти плътно до рифа.

„Точно както си мислех — аз катастрофирах в някаква плитчина. Беглецът трябва да е паднал на около миля-две от този нос. — Ловецът очерта с по-светло петно върху ретината на момчето малък участък от брега. — Сигурен съм, че не е паднал върху брега, защото моите уреди показваха как корабът му потъва, след като се беше ударил във водата. Не може да се е приземил в лагуната, тъй като тя според тебе е прекалено плитка и той би достигнал до дъното почти мигновено и приборите ми щяха да го отчетат. Предполагам, че е потънал най-малко на сто и петдесет метра.

Тогава можем да заключим, че се е приземил в този полукръг от две мили, чийто център е разположен на срещуположния бряг. Не

можем да бъдем сигурни в това, но като начало не е зле. Имаш ли някаква друга идея?“

— Само няколко въпроса. Колко време би му отнело да излезе на брега?

„Въпросът ти е много уместен. Ако е имал късмет като мене, това е въпрос на няколко часа. Но ако е попаднал в дълбоки води или е по-предпазлив, би могъл да прекара дни и дори седмици на морското дъно въпреки недостига на кислород. Аз например никога нямаше да атакувал акулата и да правя опити да плувам, ако не бях сигурен, че брегът е наблизо.“

— Как беглецът би могъл да разбере правилната посока, в която да тръгне? Той може все още да си стои на дъното.

„Това, разбира се, е възможно. Все пак мисля, че за него не е било голям проблем да определи местоположението на острова, тъй като през онази бурна нощ прибоят със сигурност му е подсказал къде е брегът, а и стръмното дъно също би му донесло допълнителна информация. Но нашето приятелче е всепризнат страхливец и това може да го е задържало по-дълго близо до кораба му.“

— Тогава, за да можем да продължим нататък, би трябвало да изследваме дали не е оставил следи в този участък. Нали така? И ако е излязъл на острова, какво би направил след това — същото, което и ти ли?

„Предположението ти е съвсем правилно. Той ще потърси някакъв домакин, и то възможно най-бързо, но дали за целта ще остане да дебне или пък ще тръгне да си търси нещо подходящо — това никой не може да каже. Ако близо до мястото, където е излязъл на сушата, има някакви следи от разумна дейност, той веднага би се отправил към тях, тъй като теоретично погледнато, рано или късно там ще дойдат съществата, които са ги оставили. Но за да мога да направя каквито и да било заключения, трябва да познавам всички обстоятелства.“

Боб леко кимна с глава. След малко запитва:

— Какви следи се надяваш да открием на това място и ако не успеем да намерим нещо, как ще действваме нататък?

„Не зная.“

Това не беше никакъв отговор, но тъй като извънземният не показваше никакви признаци, че има намерение да даде допълнителни пояснения, Боб започна да се изнервя от напразното очакване.

Безпокоеше го фактът, че дори за неспециалист като него методите, които бяха набелязали току-що, изглеждаха съвсем необещаващи. Юношата трескаво напрягаше ума си, като отчасти се надяваше, че неговият гост ще си припомни някоя допълнителна техника на своята раса. Изведнъж му хрумна нещо.

— Ловецо, сетих се! Спомняш ли си, че единственият момент, когато си имал възможност да се приближиш към мене, е било, когато съм спял? — Ловецът потвърди. — Добре, тогава това ще важи напълно и за твоето приятелче — той не може да се доближи до буден човек или поне не може да го направи, без да бъде видян. Ти казваш, че за проникването в тяло като моето са необходими няколко минути. В такъв случай, дори ако твоят беглец не се интересува дали ще увреди здравето на своя бъдещ домакин с бързото си проникване, той в никакъв случай не може да остане незабелязан. Следователно, ако проуча кой си е почивал близо до водата в този участък през последните няколко месеца, това би стеснило значително кръга на възможните домакини. Близо до морето има само няколко къщи. Тази на Норм Хай е непосредствено до брега, а и най-вероятно хората, които си правят пикници на това място, няма да са чак толкова много. Какво ще кажеш?

„Може би си прав. Струва си да проверим, но трябва да помниш, че няма точка от острова, до която Дивечът да не може да достигне, стига да има достатъчно време на разположение. А от друга страна, всеки човек има нужда от сън — дори и да не го знае, беглецът ще достигне до това заключение по пътя на разсъжденията. Но ти наистина си прав, че вероятно е някой, който е посещавал именно този участък.“

Внезапната промяна на работата на двигателите прекъсна понататъшното обсъждане на идеята. Боб се изкачи на палубата и видя, че танкерът вече беше стигнал до острова и сега подхождаше към западния проход в рифа. Момчето почти пробяга разстоянието до носа на кораба, откъдето съвсем ясно се виждаха лагуната и опасващият я риф.

Ловецът огледа внимателно очертанията на рифа и стигна до заключението, че надали ще се наложи да го проучват по-основно, тъй като никое човешко същество не можеше да прекара там по-дълго време, което пък правеше това убежище неприемливо за беглеца.

Дълги участъци от кораловата бариера се показваха над повърхността едва-едва, но пяната на вълните, които се разбиваха в тях, издаваше недвусмислено разположението им. На места рифът се издигаше дотолкова, че върху него имаше прораснали храсти, а тук-там дори и палми. Докато корабът преминаваше през прохода, Ловецът си даде сметка, че ако се съди по назъбения профил на рифа, човек надали би могъл да измине спокойно дори няколко метра по него, а теченията, създавани от разбиването на вълните, правеха всеки опит за изследване с лодка равносilen на самоубийство. Дори огромният и добре обезопасен танкер следваше покорно редицата от шамандури, обозначаващи средата на канала.

Вътре в лагуната корабът продължи да се движи в очертания канал, за да избегне плитчините. От двете им страни върху няколко квадратни мили бяха разположени някакви правоъгълни съоръжения и Ловецът заключи, че това трябваше да са резервоарите, за които Боб му беше разказвал. Всеки от тях заемаше площ около стотина квадратни метра, но стените им се издигаха едва на метър и половина над повърхността на водата. Дори най-близката до тях беше прекалено далеч, за да бъдат различени някакви подробности, но Ловецът беше почти сигурен, че са покрити с нещо от рода на стъклени плоскости. Всички бяха свързани помежду си с мостчета, последното от които извеждаше на брега.

Пред носа на танкера се виждаше някакво подобно съоръжение, но предназначението му стана ясно едва когато го доближиха. И то като останалите резервоари беше с правоъгълна форма, но се издигаше доста по-високо над водата — на височината на средната част на танкера. Повърхността на съоръжението беше заета от цистерни, помпи и други механизми, чието предназначение оставаше тайна за извънземния. Върху участъка от платформата, към който приближаваха, бяха натрупани дебели швартови въжета и огромни шлангове, а около тях се суетяха неколцина души, заети с работата си. Съоръжението явно беше петролният док на острова, за който му беше говорил Боб.

И двамата се загледаха с интерес, тъй като танкерът се плъзна в дока и пристана точно срещу фендерите. Без да се губи излишно време, шланговете бяха прехвърлени на борда и прикрепени, след което помпите от платформата с ръмжене започнаха да изливат добива

от последната седмица в танковете на кораба. В този момент някакъв вик привлече вниманието им.

— Боб, Боб! Искаш ли помощ за багажа? Да го свалим ли на брега? — извика Терао към момчето.

— Да, благодаря! — извика в отговор Боб. — Ей сега идвам!

Той хвърли още един поглед наоколо, усмихна се широко и се втурна към кърмата. Момчето забеляза, че по железния мост, който свързваше платформата с брега, с бясна скорост приближава джип. Юношата нито за миг не се усъмни кой може да е шофьорът му.

Свалянето на багажа върху дока бе извършено за рекордно кратко време, но джипът пристигна по-бързо. Момчето остави последния сандък с дрехи изцяло на грижите на моряка и се втурна да посрещне мъжа, който слезе от колата. Ловецът наблюдаваше всичко с интерес и с известна съпричастност.

Дори ако извънземният виждаше човешко лице за първи път, той пак би открил изумителната прилика между баща и син. Бащата беше доста по-висок от Боб, но иначе притежаваше същата черна коса, същите сини очи и прав нос, същата широка и усмихната уста и волева брадичка.

Момчето бурно изрази радостта си, което явно беше свойствено за възрастта му, докато бащата, въпреки че прикриваше вълнението си от срещата, беше значително по-въздържан. Тези дреболии не убягнаха от вниманието на Ловеца. Извънземният осъзна, че им предстоеше едно много важна задача — г-н Кинард трябваше да бъде убеден, че в момента синът му е в цветущо здраве. В противен случай свободата на действията им можеше да се окаже силно ограничена. След като си помисли това, Ловецът се заслуша с интерес в разговора. Боб буквално заля баща си с въпроси, които се отнасяха едва ли не до всички жители на острова. Отначало извънземният реши да смъмри домакина си, че започва издирването толкова прибързано, но след това разбра, че мисълта за задачата им в момента е доста далеч от ума на момчето. То просто се опитваше да научи всичко, което се беше случило в негово отсъствие през последните пет месеца. Детективът се поуспокои и се приготви да чуе отговорите на г-н Кинард с надеждата да открие нещо, което можеше да му влезе в работа, но остана разочарован, тъй като мъжът прекъсна потока от въпроси със смях:

— Боб, момчето ми! Не мога да зная какво е правил всеки човек от острова по времето, когато не си бил тук. Ще имаш възможност да ги попиташ сам. Аз ще остана тук, докато натоварят танкера, а ти най-добре вземи джипа, за да можеш да закараш багажа си вкъщи. Майка ти също иска да те види. Надявам се да ѝ отделиш малко време, а и приятелите ти са още на училище. Чакай малко!

Той отвори кутията с инструменти на джипа и започна да рови сред безбройните центрове, секачи и гаечни ключове, докато най-последно откри връзката дебеломери, която му бе необходима. В това време Боб беше помръкнал.

— О, боже, и аз също трябва да ходя на училище, нали? Съвсем бях забравил, че този път не се връщам за ваканция.

Г-н Кинард се засмя, защото не знаеше истинската причина за загрижеността на сина си.

— Добре, татко, ще закарам багажа вкъщи. Ще се видим ли на вечеря?

— Разбира се. Да върнеш джипа тук веднага щом си свършиш работата с него и да не съм чул каквато и да е забележка, че се нуждаеш от раздвижване!

Боб улови шегата във въздуха:

— О, не! Но в никакъв случай няма да мога да върна колата, преди да съм се приготвил за плажа — отговори той, отново в отлично настроение.

След като се посмяха още малко, Боб седна зад волана и потегли към дома. След железния мост, точно според описанието на момчето, следваше около четвърт миля път с настилка, откъдето се включиха в главното шосе. Вляво, по посока на по-късия дял на острова, беше разположена поредица от огромни хангари от гофрирана ламарина, а зад очертанията на възвишението можеха да се видят бетонните контури на най-малко още един резервоар за култури. Ловецът реши при удобен случай да попита момчето защо тези постройки не са във водата като останалите.

На следващия разклон складовете отстъпваха място на къщите, които в по-голямата си част бяха откъм страната на морето. Но една от тях, малко по-встрани от останалите, беше разположена почти до разклона. В огромния ѝ двор се трудеше усилено висок мургав младеж. Когато Боб го видя, рязко натисна спирачки и едновременно

изсвири оглушително с уста. Усърдният градинар се изправи, погледна изумено и се втурна към пътя.

— Боб! Не съм знаел, че ще се върнеш толкова рано. Какво си направил, бе момче?

Чарли Терао беше само три години по-голям от Боб, но вече беше завършил училище и напоследък беше придобил навика да се отнася снизходително към всички младежи, които все още търкаха училищните скамейки. Боб вече не се обиждаше, още повече че сега държеше силни козове.

— Е, не мога да се меря с тебе! Баща ти ми каза това-онова.

Младият Терао се намръщи.

— А, не може да не се разприказва! Добре де, беше доста смешно от моя страна.

— Нима очакваш да вземат на работа някой, който се излежава през цялото време? — Боб издевателстваше, като извиняваше поведението си с невъзможността да каже на приятеля си радостната новина.

Терао се възмути най-искрено.

— Какво искаш да кажеш? Никога не се излеждавам, ако имам да свърша нещо — той погледна с нежа към гъстата трева под дебелия саянка на дървото в двора и допълни: — Само погледни! Това е най-доброто място в света да му теглиш една дрямка, а ти ме свари да се трудя, нали така? Освен това аз пак ходя на училище.

— На училище?!

— Да. Г-н Денис ми преподава навигация. Представи си само — това страхотно ще ми помогне, когато направя следващия опит.

Боб възхитено вдигна вежди.

— Следващият опит? Ти май не се отказваш лесно? И кога смяташ да го направиш?

— Все още не зная. Ще ти кажа, когато съм готов. Искаш ли да дойдеш и ти?

— О, не зная. Сигурен съм само, че не искам да работя на кораб, но ще видим, когато обмислиш добре нещата. Сега трябва да закарам този багаж у дома, да върна джипа на татко, а след това да отскоча до училището, преди момчетата да са се разотишли, така че май най-добре е да тръгвам.

Терао кимна в знак на съгласие и слезе от стъпалото на джипа.

— Много жалко, че не сме като тия животинки, за които учехме в училище — тия, дето могат да се делят. Тогава поне едната част от мене би могла да се качи при тебе и да изкара приятно.

Боб се замисли върху думите му. На първо време трябваше да преодолее шока, предизвикан от репликата на приятеля му. Той се сбогува, запали колата, зави надясно и настъпи педала на газта. Следващата половин миля, докато джипът прелиташе покрай къщите от селцето, момчето не промълви нито дума. Едва след като отминаха сградата на училището, то отби колата встрани от пътя, спря и се огледа наоколо. Тук бяха съвсем скрити от чужди погледи, обгърнати от високата растителност, за която беше разказвал Боб.

— Ловецо! — каза напрегнато момчето веднага щом загаси двигателя. — Никога не съм мислил за това, но Чарли ми подсказа нещо. Нали ти ми каза, че твоята раса е амебоподобна? Вие напълно ли сте като амебите? Искам да кажа — възможно ли вместо един да търсим двама бегълци?

Ловецът не разбра нито въпроса, нито тревогата на момчето. Едва след известно време схвана същината.

„Имаш предвид дали моят сънародник може да се раздели на две части? — запита той. — Може, но не по начина, по който ти си го представяш. Ние сме по-сложно устроени от обикновената амеба. Той, разбира се, може да отдели част от себе си и да създаде нов индивид, но този негов потомък ще достигне зрелост едва на твоите години. Не вярвам да го направи, тъй като е достатъчно разумен...

Когато бъде създадено, детето от нашата раса не е по-различно от вашите бебета — то не притежава никакви познания. Следователно, ако бъде създадено в тялото на домакина, новороденото би го убило при лутането си в търсене на храна или просто поради непознаването на обстановката наоколо. Ние знаем за биологията повече от вас, но не се раждаме научени. Умението да се живее в симбиоза с домакин е една от основните степени на нашето обучение.

Следователно беглецът не би създал поколение от чисто егоистични причини — така той ще бъде открит и унищожен толкова лесно и бързо, че всеки нормален следотърсач би бил склонен да възприеме действията му като опит за самоубийство. Но е добре, че се сети за това — аз просто не бях обмислял такава възможност. Не се съмнявам, че тази твар, която преследваме, не би се спряла пред

опасността да причини смъртта на домакина си — ако, разбира се, му хрумне да създава поколение. Все пак си мисля, че първата му работа ще бъде да си намери домакин и ако тялото, в което е проникнал, го задоволи, той надали би рискувал да го напусне само за да остави поколение.“

— Ти ме успокояваш. Допреди малко си мислех дали след петте месеца на нашето отсъствие няма да се наложи да преследваме цяло стадо врагове.

Боб запали отново и подкара по пътя към тяхната къща, като този път измина разстоянието, без да се отбива никъде. Постройката беше малко над пътя и почти напълно закрыта от гъста тропическа растителност. Това бе двуетажна къща в средата на истинска джунгла, като храстите и дърветата бяха изсечени само на няколко метра околоръст. По този начин прозорците на първия етаж оставаха винаги на сянка. За да не нахлуват слънчевите лъчи през просеката от главния път до къщата, г-жа Кинард си беше направила труда да я засенчи с нещо като асма от лиани, които през по-голяма част от годината бяха обсипани с цвят. Температурата на въздуха на острова не беше много висока благодарение на близостта на морето, но слънцето печеше убийствено, затова тук се използваше всяка възможност за избягване на преките слънчеви лъчи.

Г-жа Кинард очакваше сина си на портала в края на просеката. Тя вече знаеше за пристигането на кораба и долови отдалеч ръмженето на джипа, изкачващ пътеката към къщата. Радостта на Боб беше огромна, но вече не така буйно изразена, както на дока. Г-жа Кинард не намираще нищо странно в поведението на сина си. Тя просто слушаше безгрижното му бърборене. А момчето не спираше да говори, докато разтоварваше багажа си и го пренасяше в стаята си. След това Боб се преоблече, метна велосипеда си в джипа, сбогува се и потегли. Майката се беше затъжила много и ѝ се искаше да го види за по-дълго време, но знаеше, че за него няма да е голямо удоволствие да се навърта около нея през целия ден, и тя го пусна да върви, без да покаже разочарованието си. Всъщност ако той беше останал, това щеше да е толкова несвойствено за него, че г-жа Кинард щеше сериозно да се разтревожи за душевното му здраве. Но когато чу пърпоренето на джипа надолу по пътя, тя с леко сърце захвана да довърши домашната работа, която ѝ беше останала.

По пътя Боб не срещна никого и затова не спря чак до дока. Там паркира джипа на обичайното място, свали велосипеда си и го подкара. Малкото забавяне за проверка на гумите не се отрази на настроението му и той въртеше педалите с удоволствие, а по лицето му се четеше радостна възбуда, предизвикана както от предстоящата среща с приятелите, така и от вълнуващата игра на стражари и апаши, която вече започваше. Той беше готов за нея. Младежът познаваше терена — това беше родният му остров и тук му беше известна всяка педя земя. Ловецът пък познаваше обстоятелствата — навиците и възможностите на извънземния убиец, когото щяха да издирват. Оставаха само участниците в играта. При тази мисъл по лицето на Боб премина сянка — най-вероятните домакини на беглеца бяха хората, прекарващи най-много време на морския бряг, а за никого не беше тайна, че това бяха най-добрите му приятели.

ГЛАВА IX

УЧАСТНИЦИТЕ В ИГРАТА

Боб беше изчислил точно момента на пристигането си. Учебните часове бяха приключили преди минута-две и той веднага беше наобиколен от шумна тълпа приятели и познати, а трябва да се има предвид, че децата съставляваха по-голямата част от населението на острова. Когато тук беше открито петролодобивното предприятие преди около осемнадесет години, на острова се бяха заселили само млади семейства. След продължителни възклицания, въпроси и ръкостискания по-голяма част от учениците се разотидоха, а около Боб останаха само най-близките му приятели.

Ловецът разпозна само един от тях, когото беше запомнил от онзи паметен ден на плажа. Извънземният не беше дотолкова свикнал с човешките черти, за да може да запомни бързо нечие лице, но чорлавата, огнена на цвят коса на Кени Райс не можеше да не се запомни. От разговора детективът успя да разбере кои са били другите участници в пикника на плажа, а също така да свърже имената им с определени лица: това бяха Норман Хай и Ху Колби — най-вероятно същият, за когото му беше говорил Боб при разясняването на картата на острова. Другият, за когото беше чувал, беше Кенет Малмстром. Той беше русоляв, висок около метър и осемдесет и благодарение на този си ръст беше титулован с прякора Късия. Четиримата юноши бяха приятели на Боб от детските години и всеки островитянин, който би узнал мястото на приземяване на извънземния, въобще не би се усъмнил, че той лесно ще проникне именно в едно от петте момчета, тъй като те просто бяха родени морски скитници. Никой от компанията не се изненада, когато Боб насочи разговора към тази тема.

— Някой да се е набутвал напоследък в рифа?

— Ние не сме ходили — отвърна Райс. — Ху продъни лодката с крак и досега не сме намерили дъска, с която да я поправим.

— Надали това корито щеше да издържи няколко месеца! — Колби обикновено беше много спокойно и срамежливо момче, още

повече че беше най-малкият от всички, но сега обстоятелствата налагаха по-твърда защита. Никой не можеше да оспори думите му.

— Но ако намерим лодка, можем да заобиколим по дългия път покрай южния бряг — отново се включи Райс. — През декември там се вдигна страхотна вълна и морето е запушило протока с парче корал, по-голямо от лодката в шлюза. Татко още тогава ни обеща да го взриви, но и досега не е отишъл.

— Можеш ли да го убедиш да ни позволи да го направим сами? — попита Боб. — Смятам, че една пръчка динамит ще е напълно достатъчна, а и всички знаем как се правят тези неща.

— Опитай се да го убедиш ти, ако можеш. Откак съм се научил да произнасям думичката динамит, отговорът му е само един: „Когато пораснеш“.

— А нещо ново на брега? — попита Боб. Почти целият остров беше опасан от брегова ивица, но за групата момчета тази дума имаше само едно значение.

— Можем да се поразходим малко на юг, а след това да се върнем с плуване — добави той. — Не съм се топвал в солена вода от есента.

Останалите се съгласиха и се втурнаха към велосипедите си, паркирани край сградата на училището.

По време на разходката Ловецът напълно се беше слял със зрението и слуха на домакина си и въпреки че не чу нещо, което да представляваше някакъв интерес за него, успя да свери представите си за острова. Боб например не му беше споменал за малкото поточе до лагуната, на около стотина метра от училището, а и самият той не го беше забелязал от джипа, но този път те преминаха по добре поддържаното дървено мостче, прехвърлено над водите на потока. След малко достигнаха до мястото, където Боб беше спрял джипа на идване, а след около още три четвърти миля цялата група спря, за да изчака домакина му, който се втурна нагоре по просеката за банския си. След още около четвърт миля изчакаха Райс да направи същото. После преминаха над още един малък поток, като този път водата беше уловена в широка бетонна тръба под пътя. От репликите на момчетата Ловецът заключи, че лодката, за която беше говорил Райс, е закотвена някъде към устието на този поток.

Малмстром и Колби оставиха на свой ред учебниците си и взеха плажните си принадлежности. Най-накрая групичката достигна до дома на Хай, в края на главния път, на около две мили от училището. Тук младежите оставиха велосипедите си и се отправиха пеша на изток, към билото на хълма, представляващ нещо като гръбнак на острова, по чийто склон бяха накацали домовете им.

След като изминаха половин миля сред гъста тропическа растителност, а после през една сравнително по-рядка палмова горичка, момчетата излязоха на брега и Ловецът видя единственото място на Земята, което можеше да разпознае веднага. Вдлъбнатината в морския бряг, където беше заседнала навремето акулата, вече не съществуваше — водата и вятърът я бяха изличили, но всичко останало беше съвсем същото. Най-после беше стигнал до мястото, където беше срещнал Боб — мястото, откъдето навремето трябваше да започне издирването на беглеца, ако не беше лошият му късмет, и откъдето щеше да започне изпълнението на задачата си, без да се бави повече.

На момчетата въобще не им беше до детективи и престъпления. Те нахлузиха банските си за нула време и Боб вече се гмуркаше под вълните на прибой, устремявайки се навътре, начело на групата. Неговата избеляла от зимата кожа силно контрастираше със загорелите тела на приятелите му.

Въпреки че тук пясъкът беше съвсем фин, на места имаше малки, но остри като нож парчета корал и Боб на няколко пъти поряза крака си, преди да успее да спре устремното си нахлуване във водата. Ловецът моментално се зае със задълженията си и когато момчето погледна крака си, то не видя никакви рани, което го наведе на мисълта, че краката му са станали прекалено чувствителни от непрестанното носене на обувки. Това го поуспокои и той се втурна отново напред. Той, разбира се, не можеше да си позволи да се показва кекав пред приятелите си. Ловецът беше силно раздразнен и това беше съвсем разбираемо — нима конското на кораба не беше достатъчно? Извънземният изля яда си в серия импулси, предизвикващи болки в мускулите на домакина — едно своеобразно предупреждение, което вече беше използвал и по-рано, когато искаше да покаже на предходния си компаньон, че прекалява. Но Боб беше напрегнал мускули и не усети позивните, а и да ги беше усетил, надали щеше да

разбере какво означават. Той тичаше и подскачаше във водата, гмуркаше се под вълните, а приятелите му го следваха по петите. Ловецът се отказа от опитите да сигнализира, провери дали раните са добре затворени, след което се отпусна и се отдаде на справедливия гняв, надигащ се в ума му. Въпреки че домакинът му беше млад, той все пак можеше да се владее малко по-добре, а не да оставя цялото бреме на грижите за здравето си върху крехките му аморфни плещи. Несъмнено трябваше да направи нещо.

Къпането не продължи много — тук брегът не беше защитен от рифа и вълните бяха доста тежки. Скоро момчетата се почувстваха уморени и излязоха от водата. Те сгънаха бельото и ризите си, нарамниха ги и се спуснаха надолу по брега. Още преди да потеглят, Ловецът издебна удобен момент и доста строго нареди на момчето да си сложи обувките. Боб се подчини на здравия разум в думите на извънземния и се обу, като този път не позволи на суетата си да вземе връх.

След няколкостотин метра близо до брега се появи рифът, който продължаваше надолу покрай плажната ивица. По тази причина броят на изхвърлените от морето предмети намаляваше значително и самият бряг беше доста по-чист. Точно тук щастието се усмихна на момчетата — една съвсем здрава дълга и дебела дъска беше преминала по някакъв начин през бариерата на рифа и сега лежеше върху пясъка в краката им. Приятелите съвсем съзнателно се въздържаха от обсъждането на възможността въпросното благо да е доплавало от другата страна на острова, където се извършваха някакви строителни дейности. В мислите си те вече виждаха поправената си лодка. Момчетата дружно преместиха дъската над най-високата точка на прилива, а Малмстром дори написа името си на пясъка до нея. Те я оставиха на това място и се заизкачваха, за да преминат на срещуположния бряг.

На южния бряг, който опасваше цялата югоизточна страна на по-дългото разклонение на острова, момчетата не намериха нищо, заслужаващо внимание. Близо до крайната точка на тяхната разходка групичката се натъкна на изхвърленото от вълните тяло на един скат и Боб, спомняйки си как Ловецът е достигнал до брега, се наведе над рибата и започна да я изучава внимателно. Скоро до него се приближи Хай, но никой друг не се опита да разбере интереса на Боб, тъй като

трупът беше престоял известно време на брега и близостта с него не обещаваха приятни усещания.

„Много добър начин за губене на време — отбеляза Ловецът, когато момчето се изправи, — доколкото това ни засяга, разбира се.“

Този път извънземният безпогрешно беше разгадал хода на мислите на Боб. Момчето тихо потвърди това заключение, преди още да си даде сметка, че не са сами.

Както се очакваше, Боб закъсня за вечеря. С общите усилия на цялата група скъпоценната дъска беше довлечена до заливчето, където беше лодката. Дългият следобед, прекаран на слънце и чист въздух, даде своите плодове. Като скъп спомен за незабравимите часове Боб отнесе у дома първите симптоми на солидно слънчево изгаряне. Дори Ловецът не беше усетил как стана това, за да се опита да накара момчето поне да се облече, а и сам да предприеме необходимите мерки.

Извънземният за разлика от Боб виждаше и положителната страна в изгарянето. То беше много по-убедителен аргумент от всички опити на Ловеца да внуши на момчето да не оставя грижата за собственото си здраве изцяло на своя гост. Той не се обади през цялата нощ, докато младежът се мяташе в леглото, без да мигне, подлудяван от допира до завивките, като остави домакина си да достигне до този извод съвсем сам. Боб беше силно раздразнен от поведението си през деня — не си спомняше някога да е бил толкова непредпазлив — и намираше единственото извинение във факта, че се беше прибрал по никое време. Но след известен размисъл осъзна, че може би не е съвсем прав в разсъжденията си, и това го раздразни още повече.

На сутринта Боб слезе на закуска без никакво настроение, демонстрирайки изгоряла до огненочервено кожа. Беше го яд на самия себе си, сърдеше се на Ловеца и едва понасяше всички останали. Баща му го погледна и се почуди дали ще е редно да се усмихне, но реши, че ще е по-добре да не го прави, и вместо това заговори с известно съчувствие:

— Боб, мислех си, че ще е редно днес да отидеш до училището, за да се запишеш, ала като те гледам, май ще е по-добре да постоиш на хладно. Не вярвам да ти мине преди понеделник.

Боб кимна облекчено — той въобще беше забравил за училището.

— Мисля, че си прав — отговори момчето. — И без това съм пропуснал тази седмица — вече е четвъртък. Все пак ми се щеше да отскоча да хвърля един поглед.

Баща му го погледна внимателно и след това отбеляза:

— На твое място бих размислил два пъти, преди да изляза на този пек с кожа като твоята.

— Той въобще не иска да мисли — отсече г-жа Кинард. — На тебе се е метнал.

Без да отговори нищо на тази забележка, главата на семейството отново се обърна към Боб:

— Все пак гледай да не се показваш много-много на слънце и ако толкова желаеш да се отдадеш на изследователска дейност, не би било лошо да съсредоточиш усилията си върху гората — там поне ще бъдеш на сянка.

— Ако ме питате, много по-просто ще е да си го нарежем и да си го опечем сами. По такъв начин поне ще спасим дрехите му, защото така и така ще стои на слънце, а пък след всяко отиване в гората и дрехите, и тялото му разкъсани до неузнаваемост — истински трънак. — Майчината усмивка сякаш нямаше нищо общо с току-що изречените безмилостни слова. Боб се усмихна накриво:

— Добре, майко, ще се опитам да налучкам златната среда.

Той се качи в стаята си и вместо някоя от фланелките си навлече стара риза с дълъг ръкав в защитен цвят, принадлежала навремето на баща му. След това слезе долу и помогна на майка си да измие съдовете — баща му вече беше тръгнал. Отдели известно време за борба с растителността, която обграждаше къщата и не на шега напираше да я погълне, и след като остави ножиците и пръскачката на местата им, потъна в гъстата гора, простираща се на юг от дома му.

Момчето постепенно се отдалечаваше от главния път нагоре по склона. То вървеше уверено, сякаш имаше някаква предварително набелязана цел, и Ловецът се въздържа от излишни въпроси, още повече че и самата джунгла едва ли беше най-доброто място за техния начин на общуване. Скоро след като бяха навлезли в гората, те достигнаха до някакъв ручей и Ловецът се досети, че това навярно е потокът, над който бяха преминали вчера по моста. Тук двата бряга бяха свързани посредством едно повалено дърво, чиято полирана

повърхност говореше, че този импровизиран мост се използва доста често.

Г-жа Кинард не беше преувеличила, изказвайки мнението си за джунглата. Високите дървета не бяха много, но пространството помежду им беше натъпкано с ниски трънливи храсти. Боб си пробиваше път между тях със скорост и ловкост, които говореха за натрупан дългогодишен опит. Някой незапознат ботаник сигурно би останал силно озадачен от растителността тук. Островът беше превърнат в ботаническа и бактериологическа лаборатория, чиято цел беше постигането на по-добра селекция на петролните микроорганизми и отглеждането на най-подходящите за хранването на резервоарите растения. За тази цел бяха необходими видове, които да растат бързо и да изразходват минимални количества от минералите в повърхностния слой на почвата. Голяма част от тях бяха успели да излязат извън контрола на хората и да завладеят обширни територии.

Мястото, към което се беше насочил Боб, се намираще на около осемстотин метра от къщата, но самото промъкване до него отне повече от половин час. Най-накрая те като че ли достигнаха до върха на склона, където гората отстъпваше, и пред очите им се разкри пониската част на острова. Тук, където джунглата беше спряна с помощта на различни химикали, се издигаха дървета, много по-високи от тези в гората, макар и доста по-ниски от палмите на брега. Долните им клони бяха изпочупени, но стъблата им бяха обвити от лиани, представляващи отлична опора, и Боб без всякакво затруднение се изкачи на едно от тях. Сред най-високите клони имаше нещо като платформа, което подсказа на Ловеца, че момчето не се качва тук за първи път. От тази позиция, която беше доста над нивото на джунглата, практически можеше да бъде наблюдаван целият остров. Боб се огледа съвсем бавно и внимателно в кръг, за да даде възможност на извънземния да възприеме подробно всичко, което беше отбелязано или пропуснато на импровизираната им карта.

Ловецът забеляза, че както беше предположил в началото, на територията на острова имаше няколко големи резервоара, разположени върху североизточния бряг. Боб му разясни, че в тях отглеждат бактерии, които дават по-голям добив при по-високи температури, и поместването им в резервоари, изцяло изложени на

слънчевите лъчи, е напълно оправдано, въпреки че през нощта активността на микроорганизмите спада.

— На пръв поглед изглежда, че са повече, отколкото трябва — добави момчето, — но вършат добра работа. Не съм сигурен колко са точно — по-голямата част от тях са на североизточния склон, единственото място, което не можем да видим добре оттук.

„Както и нещата, които са близо до края на джунглата или са вътре в нея“ — добави Ловецът.

— Разбира се, но не мисля, че очакваш да открием нашето приятелче от такова разстояние. Качих се тук, за да ти дам възможност да добиеш по-добра представа за разположението ни. Ще се наложи здравата да се захванем с издирването през следващите три дни. Със сигурност няма да мога да отлагам повече тръгването си на училище — и той кимна към дългата училищна постройка в ниското. — Ако лодката беше наред, можехме да огледаме рифа.

„А на острова няма ли други лодки?“

— Има, разбира се. Мога да взема някоя на заем, но не е много хубаво да се въртя около рифа сам. Ако нещо се случи с лодката или пък ако се подхлъзна и се нараня, може да стане много лошо. Обикновено ходим с пълен екипаж на лодката.

„Ако вземеш назаем, бихме могли да огледаме някои по-безопасни участъци, а ако не успееш, ще можем да претърсим поне тази част, която е най-близо до вашия бряг.“

— Няма да стане! Не че до най-близката част от рифа е много плуване, но днес нямам никакво настроение да се къпя в морето. Да оставим настрана това, че можеше да направиш нещо, за да предотвратиш изгарянето ми...

Момчето замълча замалко и после продължи:

— А какво стана с приятелите ми? Вчера видя ли нещо, което да ти даде някаква начална информация?

„Не. Какво очакваш да съм видял?“

Боб не отговори. След малко внимателно се спусна на земята, поколеба се известно време, като че ли не знаеше в коя посока да тръгне, и най-накрая се отправи надолу по склона към пътя, пресичащ острова, като се провираше между насажденията. Момчето все пак обясни колебанието си:

— Чудех се дали си струва да се връщам за велосипеда.

Излязоха на пътя на около двеста метра от училището и продължиха по него на изток. Боб през цялото време оглеждаше внимателно къщите, като че ли преценяваше шансовете си да заеме от стопаните им някоя лодка. Когато достигнаха до пътя, водещ към дока с дома на Тера на ъгъла, Боб ускори крачка.

Той заобиколи къщата откъм морето, като се надяваше да намери Чарли да се труди в градината, но там бяха само двете дъщери на Тера, които обясниха, че брат им е вътре. Боб се върна по същия път и достигана до външната врата, точно когато тя се разтвори широко, а пред него изникна самият Чарли.

— Боб! Ах, ти, Тома Неверни! Получих я!

Боб се почувства леко смутен и погледна към момичетата, които се усмихваха широко.

— Какво си получил?

— Работата, дебела главо! Спомняш ли си за какво говорихме вчера? Тази сутрин е пристигнала радиограма. Дори не зная дали в нея има анкетен лист. Мислех си, че ще трябва да опитам всичко отново.

— Аз знаех — ухили се Боб, — баща ти ми каза.

— И не си ми казал? — Тера се опита да го докопа, но Боб бързо отскочи назад.

— Той ме помоли да не ти казвам. По-добре така, отколкото да се притесняваш през цялото време, нали?

Тера се отпусна и се засмя.

— Предполагам, че е така. Твоят червенокос приятел ще се пръсне от мъка, той нали затова беше решил да се измъкна.

— Червенокосият ли? Той какво общо има с това? Аз разбрах, че Норман е бил с тебе.

— Така беше, но идеята беше на Райс и той трябваше да дойде с нас. Беше приготвил суха храна и разни други неща, но така и не се появи. Направо ще го сринат! — младежът изведнъж стана сериозен. — Не му казвай за работата! Остави това удоволствие на мене!

Тера тръгна надолу към дока, но след миг се обърна и попита Боб:

— Отивам до Четвърти, за да си прибера нещо, което бях заел замалко на Рей. Искаш ли да дойдеш с мене?

Боб погледна към небето, но Ловецът не изказа никакво мнение и момчето пое инициативата в свои ръце:

— Не, благодаря — отвърна то. — Баржата нещо не ми е по вкуса...

Той проследи с очи новоизпечения моряк, който изчезна зад хангарите на дока, и след това пое назад по пътя.

— Това беше единствената ни реална възможност да заемем лодка — сподели Боб с Ловеца. — Сега ще трябва да изчакаме, докато приятелите ми се освободят. Като сме по-голяма група, шансовете ни да заемем лодка са по-добри, а ако не успеем, оправянето на нашата едва ли би ни отнело много време. Не успях да я огледам добре вчера, когато завлякохме онази дъска.

„А защо не взехме от младежа?“

— Неговата лодка му трябваше. Нали чу, че се кани да отиде до Четвърти — това означава резервоар номер четири, за да си прибере нещо. Човекът, за когото спомена, работи на баржата за пренасяне на „обогатените отпадъци“ от резервоарите. Чарли иска да си прибере нещата, преди да се е качил на танкера.

Ловецът веднага застана нащрек:

„Да напусне острова? Човека от баржата ли имаш предвид?“

— Не — Чарли. Ти не чу ли какво каза той?

„Чух, че говори за някаква работа, но това е всичко. Той ще напусне острова, така ли?“

— Разбира се. Чарли е син на Тера — моряка от танкера — и е единият от двамата младежи, които са се скрили на борда с надеждата да ги приемат на работа. Не си ли спомняш — баща му ни разказа всичко още първата вечер на кораба?

„Спомням си, че разговаря с някакъв униформен на танкера — отвърна Ловецът, — но не разбрах какво си казахте, тъй като не говорехте английски.“

Боб се закова на място и се плесна по челото:

— Съвсем съм изключил!

След това замълча за миг, за да подреди мислите си, и предаде цялата история на извънземния възможно най-сбито и ясно. След като разказът приключи, Ловецът се умълча.

„Значи този Чарли Тера е напуснал острова след моето приземяване — най-после каза той — и скоро ще го напусне пак. Твоят приятел Норман Хей също го е напуснал веднъж. За бога, ако си чул и за други, кажи ми!“

— Няма такива, стига да не искаш да включим в сметката бащата на Чарли, но предполагам, че той не е прекарал много време на брега. А ако говорим за двамата нелегални пътници, те не са слизали никъде и ако нашето приятелче е с тях, то не би могло да се измъкне, освен ако не е решило да поплува.

„Може би си прав, но ограниченията за слизане вече няма да важат за младежа, когото току-що видяхме. Трябва да го проверим, преди да е отплавал! Помисли, моля те, как бихме могли да го направим!“

За първи път през този ден Боб забрави за изгорялата си кожа и продължи по пътя, погълнат от мислите си.

ГЛАВА X

МЕДИЦИНСКОТО ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Боб успя да прикрие загрижеността си, когато се прибра по обяд, а и майка му беше прекалено заета с проблема, който я занимаваше от сутринта, за да забележи нещо. Цяла сутрин тя се чудеше как да убеди сина си да посети островния лекар и малко преди да се отчая съвсем, ѝ беше хрумнало, че слънчевото изгаряне на Боб е идеална възможност. Г-жа Кинард не успя да обсъди това с мъжа си, тъй като момчето се завърна преди него, но предполагаше, че той няма да има нищо против. Тя заговори за прегледа веднага щом приключиха с обета.

Г-жа Кинард въобще не се беше надявала на толкова лесна победа — дори не стана нужда да го убеждава. Боб вероятно се срамуваше от полученото изгаряне и майка му предполагаше, че той надали би се съгласил това да се разчуе. Ето защо остана изумена, когато момчето прие без всякакво мърморене предложението ѝ да отскочи следобяд до кабинета на доктора, но успя да запази присъствие на духа и не се издаде.

В действителност умът на Боб беше зает с проблема защо Ловецът не отговаря на някои от въпросите му, които се отнасяха до подробностите около разкриването на Дивеча и за действията им след това. Ако извънземният знаеше отговорите — добре, но момчето все повече и повече беше измъчвано от съмнението, че невидимият му гост също не е много наясно. Следователно се налагаше Боб сам да поразмърда ума си, обаче за да има все пак някаква полза от идеите му, той трябваше да научи нещо повече за расата на Ловеца. Извънземният му беше казал, че е вирусopodoben — идеално, момчето щеше да проучи всичко за вирусите, а най-логичното беше да потърси информация за тях в лекарския кабинет. Боб знаеше, че ще е доста подозрително, ако сам започнеше да намира да отиде, и дори не се замисли защо майка му го съветва да посети лекаря — това предложение му дойде като манна небесна и той прие, без да се колебае.

Д-р Сийвър познаваше Боб така добре, както и всеки жител на острова. Той беше прочел заключението на училищния лекар и напълно споделяше мнението на г-н Кинард по въпроса, но много се зарадва на възможността да прегледа момчето лично. Все пак се сепна, когато видя алената му кожа:

— Боже мой! Ти май вече си отпразнувал завръщането си?

— О, докторе, недейте и вие! Аз най-добре си зная какво ми е!

— Сигурно е така. Добре, сега ще се погрижим за кожата ти и ще се почувстваш по-добре.

Докторът се захвана за работа, като междувременно не спираше да говори:

— Ти май вече не си онова момче, което беше. Още си спомням колко разумен и внимателен беше навремето. Боледувал ли си наскоро — там, в твоето училище?

Боб не беше очаквал този въпрос толкова скоро или по-точно не под такава форма, но се беше подготвил да извлече максимална изгода от него:

— Въобщо не съм се разболявал. Можете да ме преглеждате цял ден и пак няма да откриете нито един микроб.

Лекарят го погледна над очилата си:

— Това, разбира се, е възможно, но не е никаква гаранция, че всичко е наред. Твоето изгаряне например не може да бъде приписано на микробите.

— Добре, веднъж си изкълчих глезена, освен това няколко пъти получавах рани, но тези неща не се броят. Вие говорехте за болести, а тях можете да установите единствено с микроскопа си, нали?

Лекарят се усмихна, като си мислеше, че знае накъде бие момчето:

— Витаги е много приятно да откриеш някого с такава трогателна вяра във възможностите на медицината — каза той. — Но мисля, че няма да мога. Изчакай за миг и ще видиш защо.

Лекарят довърши работата си, прибра съда с мехлема против изгаряне и извади от шкафа прекрасен микроскоп. След като се порови известно време сред подредените и леко прашни предметни стъкла, той намери това, което му трябваше, и започна да слага препаратите под микроскопа един след друг, като междувременно обясняваше:

— Това, което виждаш в момента, може да бъде разпознато лесно. Това е протозон — амеба от вид, предизвикващ болестта дизентерия. Той е по-голям, отколкото обикновено са болестотворните организми.

— Виждал съм подобни в часовете по биология в училище — каза Боб, — но не знаех, че предизвикват болести.

— По-голямата част от тях не, но виж сега този, който е доста по-дребен. Предишният не беше истински микроб, обаче този тук при благоприятни за него условия би предизвикал коремен тиф, въпреки че на острова не сме имали отдавна такъв случай. Следващият микроб е още по-малък и предизвиква холера.

— Прилича на саламче със завързан за единия му край конец — отбеляза Боб, като откъсна поглед от микроскопа.

— Можеш да го разгледаш по-добре с обектива за голямо увеличение.

Д-р Сийвър постави нужния обектив и седна на стола си, докато Боб погледа още малко.

— Това горе-долу е пределът на възможностите на моя уред. Има и още по-малки бактерии — някои от тях са вредни, други не. Има и още по-малки организми, наричани рикетсии, които може и въобще да не са бактерии, има и вируси.

Боб вдигна очи от микроскопа и успя да постигне най-трудното — да изглежда достатъчно заинтересуван, без да издава, че именно това е била целта на посещението му.

— А можете ли да ми покажете вирус? — попита той, като предварително знаеше отговора.

— Тъкмо това се опитвам да ти обясня. Съвсем малка част от тях са заснети с помощта на електронен микроскоп — изглеждат малко като холерния микроб, който ти показах, и това е всичко. Всъщност думата „вирус“ дълго време е била израз на пълно незнание. Лекарите са стоварвали вината за болестите, които по една или друга причина приличат на предизвиканите от живи организми, подобни на тези, които ти показах, но чиито причинители са оставали неоткриваеми. Наричали са ги „неподатливи на филтриране вируси“, защото е невъзможно да се направи достатъчно фин филтър, в който те да бъдат задържани след прецеждане на секрета от болен екземпляр. Учените дори са успели да изолират вируси по химичен път и да ги

кристализират, като при повторното разтваряне на тези кристали във вода вирусите причиняват същата болест, както и преди. Лекарите са правили опити, за да преценят размерите, формата и другите качества на вирусите, дълго преди да успеят да ги видят. Някои учени са мислели, а и още продължават да защитават това мнение, че вирусите са молекули, при това доста големи — значително по-големи от албуминовите. Нали си спомняш за албумина — белтъка на яйцето? Прочел съм няколко съвсем прилични книги по въпроса. Ти би могъл да постъпиш като мене, ако това те интересува.

— О, разбира се — отвърна Боб, като се стремеше да не изглежда прекалено въодушевен. — Да ви се намира някоя тук?

Лекарят се порови в съседния шкаф и след малко се върна, прелиствайки набързо обемиста книга:

— Тук нещата са обяснени добре, но ме притеснява, че е малко по-специализирана. Ако искаш, разбира се, можеш да я вземеш. Имах една друга, която беше по-подходяща за твоето ниво, но я дадох на някого.

— На кого точно?

— На някого от твоите приятели. Чакай да си спомня — на младия Норман Хай. Той напоследък живо се интересува от биология. Може би вече си чул за опита му да разгледа музея в Таити? Не зная точно кое го привлича по-силно — моята професия или тази на Ранс от лабораторията. Взе книгата преди доста време — трябва да има няколко месеца. Можеш да я вземеш от него.

— Непременно, благодаря ви! — Боб беше обмислил много сериозно следващите си думи. — А можете ли да ми кажете още нещо за химическото изолиране, за което споменахте преди? Звучи ми малко странно — да идентифицираш живи същества по химичен път...

— Както вече ти обясних, има известни съмнения дали вирусите са живи организми. А в тестовете, за които питаш, няма нищо необикновено. Чувал ли си за серумите?

— Да, но винаги съм мислел, че това са някакви вещества, които използвате за имунизирание против различни болести.

— Точно за това става дума. Но най-правилно би било да разглеждаме тези реакции като чисто химични. Тъканите на едно същество от определен вид винаги се опитват да се преборят със серума, направен от тъканите на същество от друг вид. Вземаме

например животно, привикнало към човешки серум, и въз основа на реакцията на серума от това животно и някое непознато вещество можем да заключим дали то съдържа човешка тъкан или не. За отделните случаи, разбира се, нещата малко се видоизменят, но това е един от начините да се докаже например дали следите от кръв или друго органично вещество са от човек или от животно.

— Разбирам, сега вече разбирам — каза Боб замислено. — А в тази книга има ли нещо по въпроса?

— Не. Мога да ти дам нещичко по тези проблеми, но трябва да те предупредя, че те са доста сложни дори за дипломираните химици. Коя професия те влече?

— Какво? А, разбирам. Не става въпрос за това. Просто трябва да реша един проблем, и то, ако мога — съвсем сам. Ако не успея, ще дойда да ми помогнете. Благодаря ви, докторе!

Сийвър кимна на излизащото момче, след което се върна до бюрото си и потъна в размисъл.

Момчето беше станало много по-вгълбено, отколкото е било досега. Много вероятно, дори беше почти сигурно, че именно тази промяна е разтревожила училищните власти. Това медицинско заключение може би щеше да успокои бащата и лекарят не закъсня да му го представи още същия следобед:

— Арт, мисля, че няма никакви основания за тревога. Момчето е изцяло погълнато от някакви свои интереси с явно научна насоченост — младият Хай също беше обхванат от подобни идеи преди няколко месеца. След време той ще успее да усвои всичко и да го систематизира. Ти вероятно си имал същото преживяване, когато си изучавал нещо, което силно те е интересувало. Той навярно се готви да промени света и като му дойде времето, името му ще се разчуе.

Боб нямаше никакво намерение да променя света изцяло, нито дори тази негова част, която съставляваше човечеството. Все пак някои от проблемите, които бяха разисквали в кабинета на лекаря през този следобед, несъмнено биха могли да променят доста неща по отношение на определени личности. Момчето едва изчака да излезе от кабинета, за да залее Ловеца с поредица от въпроси:

— Бихме ли могли да използваме тези серуми, за които ни разказа докторът?

„Съмнявам се. Запознат съм с тази техника и зная, че след като съм прекарал дълго време с тебе, кръвният ти серум несъмнено би могъл да послужи, но трябва да решим къде и как можем да го използваме. Ако успеем да направим това, бих могъл да извърша проучванията си значително по-бързо при евентуален пряк контакт.“

— Мисля, че си прав. И освен това, ако все още не желаеш да напуснеш тялото ми, бих могъл да извършвам проверките сам.

"Тук имаш право. Ще трябва да имаме предвид и тази възможност. Имаш ли някаква идея как да постъпим с младия Терао? Кога ще тръгва той?"

— Танкерът идва на всеки единадесет дни, което означава, че ще дойде след една седмица, броено от днес. Предполагам, че ще тръгне тогава — по-рано ще е просто невъзможно. Не мисля, че „Сияние“ се е върнала.

„Сияние?“

— Да, това е яхтата на големците от компанията, които от време на време наминават да понагледат как вървят нещата. Миналата есен тръгнах оттук с нея и затова успях да пристигна за толкова кратко време, както навярно и сам успях да прецениш. Като се замислих за нея, се сетих, че не е възможно да се е върнала, тъй като миналата есен тя отиваше на сух док в Сиатъл, за да ѝ монтират водолазно оборудване, и си е още там. Предполагам, че искаш да ме попиташ кой би могъл да напусне острова с нея, докато ни е нямало тук.

„Правилно. Благодаря ти, че изясни въпроса толкова бързо“ — Ловецът щеше да се усмихне, ако можеше да го направи.

Боб нямаше часовник, но беше почти сигурен, че е крайно време приятелите му да излязат от училище, и затова се запъти в тази посока. Беше подранил и изчака малко отвън. Скоро другарите му се изсипаха и го приближиха, като дадоха израз на завистта си.

— Няма значение дали ми е хубаво, че не ходя на училище — отвърна им Боб. — Хайде да пооправим онази лодка. Ще тръгвам на училище от понеделник и много искам да се позабавлявам преди това.

— Ти си ни късметът — каза Хай. — От няколко седмици търсим дъска и нищо. А ти се върна и — готово. Какво ще кажете, приятели? Дали наистина няма да е по-добре да оправим лодката, докато късметът ни още работи?"

Чуха се одобрителни възгласи и всички се втурнаха да вземат велосипедите си. До дома Боб се вози на кормилото на Малмстром. После се прибра замалко, за да вземе своя велосипед, както и някои инструменти. След това изчака с останалите Малмстром и Колби до дренажната тръба и когато те дойдоха, цялата група се върна малко назад, където бяха оставили велосипедите си, махнаха обувките и навиха крачолите на панталоните си. От това място имаше път, водещ до брега, където беше лодката. Тук беше най-плитката част на потока и затова момчетата не си бяха направили труда да прехвърлят мост.

След като поджапаха из водата и повървяха известно време през гъстата растителност, те най-после довякоха купчината инструменти до мястото, където ручейт се вливаше в лагуната. Лодката и дъската си бяха на мястото и това накара всички да въздъхнат облекчено. Нямахме никакъв риск някой да вземе лодката им „назаем“ дори да беше здрава, но виж, дъската беше друго нещо. Нямахме две мнения по въпроса — Колби беше потрошил лодката зле. От плоското ѝ дъно беше откъртено голямо парче от обшивката и на негово място сега имаше пробойна, широка около десет сантиметра и дълга близо петдесет.

Момчетата не бяха професионални дърводелци, но лодката беше обърната с дъното нагоре и повредената дъска извадена по цялата дължина за рекордно кратко време. Заменянето ѝ с новата вече не беше толкова лесна работа. При първия опит новото парче се оказа малко по-тясно на места, тъй като те нямаха никакъв опит в напасването и не бяха проследили внимателно профила на пробойната. При втория опит се оказа, че тук-там парчето е по-широко, но в края на краищата, след като поработиха здравата, момчетата най-после му придадоха желаната форма и размери и го прикrepиха към дъното с пироните, които бяха запазили от предишното парче. В крайна сметка закръпеното място не изглеждаше никак зле.

Без да губят време, приятелите пуснаха лодката на вода, измъкнаха греблата от храстите и наскочаха в нея. Те бяха решили да оставят дъската да се накисне добре и да проверят непрopusкливостта и здравината на новата сглобка в морски условия и тъй като всички бяха отлични плувци, нищо не ги заплашваше. Новият шев протече, но съвсем слабо и двете по-малки момчета с кокосови черупки в ръце напълно се справяха с изгребването на водата, Боб и Късия гребяха, а Райс беше на руля.

Боб изведнъж си даде сметка, че лицето на приятеля му беше изгубило характерното си изражение и като се поразрови из най-пресните си спомени, установи, че Райс изглеждаше по този начин още от деня на завръщането му. Кинард се опита да привлече вниманието му:

— Какво става с Тип? Не съм го виждал, откак съм се върнал.

— Никой не знае — лицето на червенокосия помръкна. — Изчезна преди много време — доста преди Коледа. Къде ли не го търсихме! Опасявам се, че се е опитал да преплува до островчето, където е резервоарът на Норм — няколко пъти ходихме дотам без него, и го е нападнала акула, въпреки че това не звучи съвсем правдоподобно. Разстоянието е едва няколко метра, а и не съм виждал жива акула толкова близо до брега. Просто се изпари.

— Много странно. А провери ли из горите?

— В някои. Нали знаеш колко е трудно да се претърсят. Все пак ако беше жив, трябваше да ни чуе. От друга страна, там няма нищо, което да представлява някаква опасност за него.

Боб кимна.

— Прав си. Като си помислиш, там няма дори змии. — После попита: — А какъв е този резервоар на Норм? Да не е решил да конкурира „Пасифик фюълс“?

— Не, разбира си — отвърна Хай, като замалко се откъсна от изгребването. — Просто изчистих добре един от естествените басейни на рифа и го оградих. След това направих от него нещо като аквариум. Отначало беше само за развлечение, но има някои списания, които публикуват снимки от подводния свят, и ми се иска да изпратя няколко цветни филма. Проблемът е, че нищо не може да оживее задълго в басейна — дори коралите умират.

— Предполагам, че не си ходил там, откак лодката е счупена. Хайде да отидем да хвърлим едно око.

— Ами, ходя дотам с плуване всеки един-два дни или с Ху, или с Късия. Върви си все така. Не зная дали ще успеем да отидем и да се върнем преди вечеря — изглежда сме поправяли лодката доста време, защото слънцето след малко ще залезе.

Останалите погледнаха нагоре и едва сега си дадоха сметка за това. Родителите им отдавна се бяха отказали от опитите си да ги убедят да не скитосват непрекъснато из острова и из лагуната, но по

отношение на времето за хранене беше постигнато негласно споразумение. Без излишни приказки Райс насочи лодката към устието на потока, а Боб и Късия наблегнаха върху греблата.

Боб гребеше съвсем машинално. Накъдето и да се обърнеше, виждаше най-различни неща, но никое от тях като че ли не можеше да му помогне при рещаването на проблемите му. Ловецът настояваше да проверят Терао, но дори и той не го правеше — не защото имаше някакви основания да го подозира, а само защото младежът скоро щеше да напусне острова. Това му напомни за разговора им с Чарли тази сутрин и той се зачуди дали полинезиецът е успял да намери Райс по време на обедната почивка.

— Някой да е виждал Чарли Терао днес? — попита Боб.

— Не — отговори Малмстром. — Той идва по два дни седмично да учи навигация, но днес не се е мяркал. Като че ли някога ще опре до навигацията!

— Всеки, който го познава, не би допуснал подобно нещо — гласът на Райс беше изпълнен с насмешка. — Аз например бих наел когото и да е, но поне да стои буден на работното си място.

Боб прикри усмивката си:

— Той все пак май върши някаква работа в тяхната градина.

— А, със сигурност — под надзора на майка си и с помощта на сестрите си, защо не? А миналата есен като си заспа сладко в лодката, пълна с динамит...

— Ти си луд!

— Ти си мислиш така. Изпратили го с една лодка динамит за прочистване на източния проход на рифа и му казали да изчака там. След двадесетина минути баща ми го намерил — бил швартовал лодката зад някакво храстче върху скалата и спял мъртвешки сън — просто бил решил, че това е най-подходящото време за следобедна дрямка. Извадил е късмет, че в лодката не е имало детонатори, нито пък силна вълна, която да го удари в рифа.

— Може да не е било късмет — възрази Боб, — той просто е знаел, че на борда няма детонатори, и се е чувствал в пълна безопасност.

— Може и така да е, но аз все още не мога да го забравя — ухили се заядливо Райс.

Боб погледна червенокосия, който беше малко дребен за годините си:

— Ако не престанеш да му се подиграваш, някой ден ще те удави, да знаеш. Освен това гратисчийското пътуване с кораба не е ли било твоя идея?

Райс можеше веднага да възрази, и то с пълно право, и да попита какво общо има това с темата на разговора им, но просто си замълча. След минута дъното на лодката застърга по пясъка.

ГЛАВА XI

ПОДХЛЪЗВАНЕ...

Едва след като се прибра у дома, Боб си спомни, че е пропуснал да пита Хай за книгата на доктора, но се успокои с мисълта, че на следващия ден щеше да има достатъчно време за това, а пък и тя надали щеше да му помогне много. Момчето прекара вечерта у дома, като се развличаше с четене и водеше дълги разговори с родителите си, а Ловецът волю-неволю трябваше да се задоволи с ролята на пасивен слушател. Следващият предиобед беше значително по-плодотворен от гледна точка на детектива. Докато приятелите му бяха на училище, Боб се трудеше в градината около къщата и двамата имаха възможност да обмислят някакъв начин за проверка на младия Терао, при който извънземният да разполага с достатъчно време. Момчето имаше намерение да остави Ловеца близо до къщата на Терао вечерта и да отиде да го прибере на следващата сутрин, но детективът се противопоставяше твърдо на всяко предложение, което предполагаше той да се яви в цялата си прелест пред очите на своя домакин. Просто беше сигурен в ефекта, който щеше да предизвика желеподобното му тяло върху крехката психика на момчето. Боб не беше убеден в несъвършенството на своя план, но се съгласи с Ловеца, когато му беше обяснено, че нищо няма да му подсказе дали гостът, когото би приел в тялото си на сутринта след теста, е самият детектив или пък е неговият Дивеч — момчето нямаше никакво желание да пусне в тялото си зловредното създание.

Следобедът беше значително по-приятен. Боб посрещна приятелите си и без да губят време, отидоха направо при лодката. Този ден имаха достатъчно време и се отправиха на североизток, като се движеха плътно до брега. На греблата този път бяха Хай и Колби. Новата дъска вече беше поела вода и почти не пропускаше.

Плаването продължи около миля и половина и лодката беше изминала повече от половината разстояние, преди Ловецът да започне да разпознава местностите, за които беше слушал от Боб. Островчето,

на което Хай беше направил аквариума си, беше наистина много близо до брега. То беше част от първия дял на рифа, разпростиращ се на североизток, и се намираше на един хвърлей от любимия плаж на момчетата. От брега ги делиха някакви си двадесетина метра, като водата тук беше съвсем спокойна — рифът предпазваше този естествен канал от тежките океански вълни. Ловецът внимателно прецени разстоянието, което се предполагаше, че е преплувало кучето, както и възможната дълбочина, и като ги съпостави с размерите на чудовището, с което се беше срещнал навремето тук, напълно се съгласи с твърдението на Райс, че хипотезата за нападение на акула е твърде неиздържана.

Самото островче представляваше коралово образуване, върху което се бяха натрупали достатъчно наноси, за да се прихванат няколко храста. То беше дълго около тридесет-четиридесет метра и широко близо десет. Басейнът се намираше в най-широката част и представляваше почти идеална окръжност с диаметър около шест метра. Той изглежда изобщо не беше свързан с морето, което бушуваше на няколко метра встрани. Норман каза, че е запушил подводните отвори с цимент, но че вълните обикновено прехвърлят скалата и запълват аквариума му с прясна вода. Както вече беше споменал, басейнът не вървеше добре — една мъртва летяща риба беше изплувала на повърхността, а по коралите, изграждащи вътрешните стени, не се виждаха никакви полипи.

— Мисля си, че това сигурно ще е някаква болест — каза опечаленият притежател, — но не съм чувал за болест, която поразява едновременно всичко живо. А ти?

Боб поклати отрицателно глава:

— Не. Ти затова ли си ходил при доктора да вземаш книги?

Норман го изгледа изпитателно:

— Ами да. Кой ти каза?

— Докторът. Искях да прочета нещо за вирусите и той ми каза, че най-добрата му книга по въпроса е при тебе. Ще ти трябва ли още?

— Мисля, че няма. А какво точно те интересува за вирусите? Аз прочетох всичко за тях, но май нямаше много голяма полза.

— О, не зная точно. Интересува ме спорът дали са живи организми или не. Звучи много странно. Щом се хранят и растат, значи са живи.

— Спомням си някои неща по този въпрос...

Тук разговорът им беше прекъснат, което спести на Боб понататъшните усилия да съчинява.

— За бога, Норм, дай му тази книга, като се приберем, но нека сега да не витаем в облаците! Ако ще си напрягаш ума, по-добре се заеми с басейна, ако ли не, да тръгнем покрай рифа и да видим какво можем да намерим там. — Това беше Малмстром, който веднага беше бурно подкрепен от Райс. Колби както винаги си мълчеше, застанал малко зад групичката.

— Мисля, че си прав! — Хай отново отиде до басейна. — Не зная от какво може да е, пък и надали точно сега ще измисля това, след като не съм го направил през последните два-три месеца. Много се надявах Боб да даде някоя нова идея.

— Аз не разбирам много от биология — само това, което сме учили в училище. Гмуркал ли си се вътре, за да видиш дали няма нещо на дъното? Носил ли си проба от корала за анализ, за да разбереш какво е станало с полипите?

— Не, никога не съм се гмуркал в него — първо, защото не исках да тревожа рибите, които съм събрал, и второ, защото си мисля, че след като тази болест покосява всичко наред, тя би могла да засегне и мене.

— Ама че логика. Нали си пипал водата, преди нещата да се влошат, и нищо не ти се е случило. Ако искаш, аз ще се гмурна. — Тук Ловецът отново почувства, че губи контрол над себе си. — Какво, чакаш някой да те подканя ли?

Норман се поколеба за миг:

— Ако наистина мислиш, че е безопасно... Добре, и аз ще се гмурна, ако ти влезеш.

Това накара Боб да изтръпне — той макар и несъзнателно беше преценил, че е недосегаем за каквито и да е болестотворни микроби, но Хай не притежаваше гост, който да го предпазва.

Тези размисли го накараха веднага да се запита — а всъщност дали наистина нямаше гост? Може би това обясняваше прилива му на смелост. Все пак Боб не вярваше в това, тъй като беше съвсем неправдоподобно да се мисли, че евентуалният домакин на Дивеча им ще знае нещо за присъствието на извънземния в тялото си, а и този

въпрос можеше да изчака. Проблемът беше дали ще постъпи правилно, ако влезе във водата, щом Хай има намерение да го последва.

Най-накрая реши да влезе — аргументите, които беше използвал, за да срази колебанията на приятеля си относно „смъртоносната болест“, звучаха съвсем убедително, освен това нали на острова имаше лекар.

— Добре — каза той и започна да се съблича.

— Я чакай малко! Вие да не сте луди! — изреваха един през друг Малмстром и Райс. — След като водата умъртвява всички риби, трябва да сте пълни идиоти, за да се пъхате сами в нея!

— Нищо й няма на водата! — възрази Боб. — Ние да не сме риби!

Той напълно съзнаваше, че това не може да бъде никакъв аргумент, но в момента не му хрумна нищо по-добро. Късия и Кенет все още се опитваха да ги вразумят, когато Боб внимателно се спусна в басейна — и той, и Норман знаеха, че колкото и прозрачна да беше водата, предпазливостта никога не е излишна и че около рифа не биваше да се скача с главата надолу. Колби, който не беше участвал в спора, отиде до лодката, взе оттам едно весло, пристъпи до ръба на басейна и застина в очакване.

Проблемът със злополучния басейн беше решен почти мигновено. Боб доплува до средата и направи едно китово салто, като инерцията при гмуркането беше напълно достатъчна, за да достигне без никакви допълнителни усилия до дъното, на около три метра под повърхността. Започна да изпуска въздуха си още преди да е изплувал и в устата му попадна известно количество вода. Това беше напълно достатъчно.

— Норм! Я опитай тази вода на вкус! — извика той. — Няма въобще защо да се чудиш, че рибите ти умират.

Хай се подчини без особен ентузиазъм и моментално се намръщи:

— Откъде се е взела всичката тази сол? — попита той.

Боб доплува до края на басейна, изкатери се на скалата и едва след като започна да се облича, удостои приятеля си с отговор:

— Не е трудно да се досетиш. Басейнът се пълни от вълните, но единственият начин, по който се изпразва, е изпарението. Солта просто се натрупва. Ти явно си запушил всички възможни отвори към морето.

Ако все още желаеш да правиш снимки, ще трябва да разбием някоя от бетонните кръпки и да я заменим с мрежеста преграда.

— О, Боже! — възкликна Хай. — А миналата година писах тема за Голямото солено езеро...

Той също започна да навлича дрехите си и подобно на Боб не обърна никакво внимание, че е още мокър:

— Сега какво ще правим? Ще се връщаме ли за някакъв лост или пък, след като така и така сме тук, ще се поровим из рифа?

След кратко обсъждане беше одобрено второто предложение и всички се върнаха в лодката. Норман се забави, колкото да извади от храстите една очукана кофа, и обясни през смях:

— Служеше ми да допълвам басейна понякога, когато водата ми се струваше малко. Мисля, че сега ще се наложи да намерим друга работа на госпожа Кофата.

Той я хвърли на дъното на лодката, качи се и я отблъсна от скалата.

Още близо час те се въртяха около вътрешната част на рифа, като по някое време пристанаха на едно от големите островчета, но най-често се движеха покрай кораловите гребени и скали и си помагаша с канджите, за да избягват по-опасните места. След като проплаваха известно разстояние, достигнаха до друг, по-широк остров от рифа — тук имаше цели шест кокосови палми. Слязоха и изтеглиха лодката върху пясъчния нанос. Плячката им до този момент не беше особено впечатляваща — няколко раковини и парче странно оцветен корал, заради който Малмстром цопна във водата. Тази експедиция беше съвършено безполезна за Ловеца и той се чувстваше силно раздражен, тъй като идеята му беше да претърсят рифа за някакви възможни следи.

След като не му оставаше нищо друго, той реши да се възползва най-пълноценно от възможността да огледа всичко през очите на момчето. Според неговата преценка те вече се намираха някъде към средата на въобръждаемата окръжност, в която вероятно се беше приземил неговият Дивеч и където Ловецът се надяваше да намери някакви следи. В такъв случай не оставаше много за оглеждане. Откъм морето върху островчето падаха тежки океански вълни, но откъм лагуната водата беше съвсем спокойна, а на няколкостотин метра от тях се виждаха очертанията на един от огромните резервоари. В

момента до него беше пристанала баржата за отпадъци и по палубата ѝ се суетяха дребните фигурки на екипажа, а още по-нататък — на около три мили, можеха да бъдат видени къщите на островитяните, които отгук изглеждаха смешно малки.

Според Ловеца тази прекрасна панорама надали щеше да му даде някаква полезна информация, затова насочи вниманието си към по-близките обекти. Парчето земя, върху което се намираха, приличаше на мястото, където Хай беше построил аквариума си, и подобно на него имаше неравни очертания. Скалистият бряг беше насечен от дълбоки пукнатини, обрасли с живи корали, в които клокочеше водата от разбиващите се вълни, а над него пръските от прибоя мокреха лицата на момчетата. Някои от процепите бяха по-тесни откъм морето, а навътре се разширяваха и водата в тях въпреки вълнението беше значително по-спокойна. Именно в тях момчетата търсеха плячка — в другите, дори за луди глави като тях, беше просто невъзможно да се влезе.

Райс, който се беше измъкнал пръв от лодката, изтича до най-широкия процеп, докато другите още я изтегляха на брега, легна по корем край него, проточи глава над водата, присви очи и се вгледа внимателно към дъното. Докато другите наблизат, той вече си свалеше ризата.

— Правото на първия — отсече и докато останалите се взираха напрегнато и се мъчеха да открият плячката, Райс скочи във водата, предизвиквайки малки вълнички, след което вече нищо не можеше да се види. След известно време се появи на повърхността и помоли да му дадат една от канджите в лодката:

— Не мога да го извадя с голи ръце — оплака се той. — Не иска дори да помръдне.

— Ама какво представлява? — заразпитваха един през друг чакащите.

— Нямам представа. Никога не съм виждал такова нещо. Затова искам да го извадя.

Той пое подадената му от Колби канджа и отново се гмурна. Предметът, който се опитваше да извади, се намираще на около метър и половина дълбочина или по-точно на два — дълбочината се изменяше в зависимост от това, дали вълната прииждаше или се оттегляше. След известно време Кенет отново изплува, за да си поеме

дъх, без да успее да помръдне предмета. Най-накрая Боб не издържа и скочи във водата да му помогне. Той притежаваше едно незабележимо за останалите предимство — Ловецът с помощта на тъканите си веднага коригираше очните му лещи според ъгъла на пречупване на светлината и момчето виждаше под водата почти нормално. Той видя съвсем ясно предмета, върху който се трудеше Кенет, но не можа да разбере какво точно представлява. Беше куха полусфера от матов метал с диаметър около двадесет и дебелина почти два сантиметра, чиято плоска част беше снабдена със защитна пластина от същия материал, покриваща почти половината от повърхността ѝ. Предметът се беше закачил в гъстите разклонения на един корал, издигнат над дъното, подобно на шапка върху закачалка, а отгоре беше паднало или прораснало друго, явно доста тежко парче корал, което именно беше заклешило полусферата. Райс се опитваше да го отмести с канджата.

След няколко минути напразни опити излязоха да си отдъхнат и да изработят нов, по-ефикасен начин на действие. Той се състоеше в следното — Боб щеше да се гмурне и да вмъкне единия край на канджата зад предмета, а Кенет след получаването на сигнал отдолу щеше да стъпи за опора върху извивката на басейна под корала и ще натисне напред, като по този начин ще освободи предмета от тежестта на заклинилия го блок. Двамата обуха обувките си, както би постъпил всеки здравомислещ човек, решил да стъпва в коралов басейн, и пристъпиха към действие. Първият опит беше неуспешен — Боб не закрепил добре канджата и тя се изплъзна, но вторият се увенча с освобождаването на странния предмет, който плавно се затъркала към дъното. Боб вече беше издишал въздуха си и се устреми към повърхността. Той подаде глава над водата, вдъхна с пълни гърди и започна да обяснява нещо на Райс, когато изведнъж забеляза, че приятелят му го няма. За момент предположи, че Кенет се е гмурнал отново, за да извади плячката, но в този миг главата на Райс се подаде над отдръпващата се вълна.

— Помощ! Кракът ми... — главата му отново се скри под следващата вълна, която прииждаше, но вече стана ясно какво точно се беше случило...

Боб незабавно се гмурна и се опита да отмести кораловия блок, който след освобождаването на металния предмет се беше стоварил върху крака на Кенет и го беше затиснал. Опитът му беше напълно

неуспешен. Боб изплува тъкмо когато вълната се дръпна и главата на Райс отново се подаде над водата.

— Не говори! Дишай! — извика съвсем изплашено Малстром. Кенет въобще нямаше намерение да прави нещо друго, освен жадно да вдишва.

Боб се огледа за канджата и след като я забеляза да плава на няколко метра встрани, се втурна към нея. Колби изчезна безмълвно по посока на лодката и се появи в момента, когато Боб се готвеше отново да се гмурне. В ръката си държеше кофата от басейна на Хай.

Всичко се разви толкова бързо, че Малмстром и Хай не можаха да разберат какво става. Те гледаха недоумяващо Ху Колби и кофата, но момчето нямаше време за обяснения. То бързо отиде до това мястото, където се намираше заклещеният Райс, наведе се и захлупи кофата върху главата на червенокосия си приятел, като каза единствено:

— Дръж я така! — и отново млъкна.

За всеобщо учудване Райс схвана за какво става дума и се подчини, а когато следващата вълна придойде, той спокойно можеше да диша в пълната с въздух кофа. Боб, който не видя какво става, тъй като беше под водата и се опитваше да повдигне кораловия блок, се появи на повърхността и погледна с недоумение старното приспособление, но после разбра.

— Да влезем ли? — попита разтревожено Хай.

— Мисля, че този път ще го махна — отвърна Боб. — Досега се притеснявах, че не му достига въздух, но вече всичко е наред. Чакай само да си поема дъх.

Той си почина минута-две, докато Хай окуражаваше заклещения им приятел, след това промърмори на Ловеца: „Ето затова не искам да идвам сам тук!“, и като стисна здраво канджата, се гмурна към дъното.

Този път намери по-добра опорна точка и натисна с всички сили. Блокът започна да поддава и момчето почувства, че почти е успяло, но точно тогава канджата се счупи и строшеното парче раздра кожата на гърдите му. За първи път Ловецът не му се скара, тъй като раната беше получена „на полето на честта“. Той веднага се погрижи за нея, без да негодува. Боб се устреми към повърхността.

— Струва ми се, че ще е по-добре, ако влезете да помогнете. Помръднах го, но канджата се счупи. Вземете другите канджи или пък

греблата и влизайте.

— Може би ще е по-добре да отидем за лост — предложи Малмстром.

— Може би ще е по-добре да се оправим сами — парира Боб. — Скоро ще започне приливът и кофата вече няма да върши работа. Хайде!

След секунда и четиримата приятели вече бяха във водата, готови за провеждане на спасителната операция. Боб се гмурна, за да постави импровизираните лостове, а останалите очакваха сигнала му, за да започнат да повдигат. Никой не се и досещаше за неговите способности да вижда ясно под водата. Момчетата приеха лидерството му само защото той пръв започна да нарежда кое как да се направи, а и никой нямаше желание да го оспорва в момент като този.

Повдигането на тежкия блок изискваше пълно съсредоточаване на силите и операцията едва не ги лиши от едното гребло. Те успяха да повдигнат кораловия къс дотолкова, че Кенет да измъкне вцепенения си крак. После помогнаха на пострадалия да се добере до брега и докато той оглеждаше все още неподвижния си крайник, всички го наобиколиха.

Райс беше съвсем пребледнял и мина доста време, преди да успокои дишането си и да се изправи. Другите момчета бяха все още твърде уплашени, за да предложат някой да се гмурне и да извади парчето метал, заради което се случиха всички тези неприятности. След десетина минути Райс каза, че би било много жалко, ако всичките им усилия са отишли напразно, и Боб не се остави да го молят. Гмурна се отново, но тъй като предметът не се виждаше измежду коралите, покриващи дъното, той се отказа да се рови сред тях, още повече че се натъкна на един морски таралеж, който веднага зае отбранителна позиция. Единственото, което остана на Райс от този злосчастен следобед, беше страхът, който бешеbral, а и желанието на момчето да се похвали с някакъв трофей пред родителите си се беше изпарило яко дим.

Часът беше около четири и половина и до вечеря оставаше още много време, но перспективата да продължат обиколката на рифа вече не привличаше така силно момчетата. Те без никакви спорове решиха да изминат двете мили и нещо, които ги отделяха от големия док.

— Там сигурно е съвсем спокойно — корабът ще пристигне чак след седмица — забеляза невинно Хай.

Никой не му отвърна, тъй като навярно всички си мислеха същото, но по-късно щяха да му проглушат ушите за тези негови думи.

Ловецът едва-едва чу това изречение — през последните петнадесет минути умът му беше изцяло зает с генераторната обшивка, която току-що беше видял и докоснал и която определено не беше от неговия космически кораб.

ГЛАВА XII

...И ПАДАНЕ!

През първата половина от пътя разговорът беше почти замрял, тъй като момчетата все още не можеха да преживеят уплахата, но когато Норман Хай спомена нещо за аквариума си, всички се включиха с жар в обсъждането.

— Може би там ще намерим нещо, с което да разбием някоя от бетонните кръпки в басейна — гласеше ключовата фраза, която произнесе Хай.

— Трябва ти нещо много здраво — отбеляза Късия, — циментът за подводни работи е доста як. Виж доковете, нямат нито една — Трябва ти нещо много здраво — отбеляза Късия, — циментът за драскотина от приставането на танкера.

— Танкерът въобще не се опира до доковете, освен ако не сгафят нещо — срязва го Райс откъм носа на лодката. — Все пак си прав, че Норм има нужда от здрави инструменти. Вкъщи няма нищо подходящо, зная със сигурност.

— А какво ще използваме — чук и длето ли?

— Ами, как ще работиш с чука под водата! Трябва ни дълъг и добре заострен железен лост. Някой да знае откъде можем да го намерим? — никой не отговори и Хай продължи: — Добре, тогава ще поискаме от хората на дока, а ако и те нямат, работниците от строежа на хълма със сигурност ще имат.

— Ако можем да свием отнякъде водолазен костюм, ще свършим работата много по-бързо — додаде Райс.

— Единствените водолазни костюми на острова са тези на дока и на резервоарите и не мисля, че ще ни позволят да използваме някой от тях — възрази Боб. — В никакъв случай няма да ни дадат костюм, а освен това той би бил по мярка единствено на Късия.

— И какво от това? — заинтересува се Малмстром.

— Ами доста ще се поизпотиш, докато свършиш всичко сам. Но те просто няма да ни дадат.

— А защо не си направим сами един? Не е чак толкова трудно.

— Може и да не е, но това си го говорим от четири-пет години, а и досега се налага да бърхаме до повърхността за всяка проклета глътка въздух, щом ни се случи да работим под вода — това беше скромният принос на Колби към изказаните в обсъждането мнения и както винаги, никой не намери какво да му възрази.

Райс разчупи неловкото мълчание:

— А какво ще държим вътре — риби ли? Боб май подхвърли нещо за преграждане с метална мрежа — откъде ще я вземем?

— И аз не зная. Ако на острова въобще има такова нещо, то трябва да е във вещевия склад на дока. Ако има, ще се опитам да свия едно парче, така че да не се забележи. Отворът не може да е прекалено голям.

Те швартоваха лодката към платформата от страната на брега, близо до стълбичката, извеждаща върху съоръжението, и докато Боб и Райс се справяха ловко с фалините, останалите се изкатериха догоре. Кен имаше известни неприятности при изкачването заради крака, който все още го наболяваше, но успя да се справи доста добре. След като всички се събраха върху платформата, спряха, за да се огледат и да преценят как да действат.

Докът представляваше съоръжение с внушителни размери дори за човек, запознат с подобни конструкции. Седмичният добив на нефт беше доста голям, а и производството непрекъснато се разширяваше. Складовите пространства бяха замислени така, че да поемат без затруднения все по-нарастващия приток от суров петрол. Четирите огромни цилиндрични резервоара направо поразяваха въображението, а внушителните сами по себе си помощни механизми и помпи изглеждаха съвсем миниатюрни в сравнение с тях. Всичко върху платформата беше построено от негорящи материали — стомана и бетон, а повърхността ѝ беше подсигурана допълнително с множество дренажни отвори, така че противопожарната инсталация представляваше система от шлангове, които при евентуална авария щяха да изтласкат горящия петрол в морето с помощта на мощни водни струи.

Навсякъде около резервоарите бяха построени огромни хангари от гофрирани метални плоскости, изпълняващи същите функции като тези, които бяха разположени на острова. На брега, точно срещу

платформата, имаше сложно полифункционално съоръжение, което служеше за дестилирането на бензин, охладителни и смазочни масла от суровия петрол, произведен тук. То беше построено, за да задоволява нуждите на острова, тъй като този начин излизаше по-евтин, отколкото същото количество суровина да се превози до рафинериите на Таити и след това да се докара пак тук под формата на готов продукт.

В момента обект на вниманието на момчетата бяха складовите помещения. Никой от тях не можеше да си представи за какво точно би могла да се употреби телена мрежа на острова, но все пак искаха да поровят из складовете, да проверят. Те се заизнизваха един след друг в тясното пространство между резервоарите.

По пътя им се случи нещо, което ги забави замалко. Когато се промъкваха покрай един от по-малките хангари, иззад ъгъла му се подаде една ръка, която хвана Райс за яката и го придърпа в сградата. Момчетата спряха за миг и се огледаха смутено, но след това се ухилиха разбиращо, тъй като до ушите им достигна гласът на Чарли Терао. Той говореше нещо за пътуване гратис и за някаква работа и при това доста изразително, като през целия разговор не позволи на Кенет да си отвори устата. Боб се замисли дали щеше да е по-добре, ако беше предупредил рижия за намеренията на Терао, но след това се успокои, че нищо лошо не можеше да се случи — бъдещият моряк беше толкова доволен от себе си. Въпреки това когато Райс излезе и се присъедини към групата, той имаше безпределно глупаво изражение. Зад него Чарли се хилеше победоносно и когато срещна погледа на Боб, намигна съзаклятнически.

— Какво търсите тук, дечица? — запита той.

— Същото, което и ти — парира Хай, който нямаше никакво намерение да си тръгва, докато все още имаше надежда да намери това, което му беше нужно. — Ти също нямаш никаква работа тук!

— Ако искаш, можеш да попиташ — отвърна съвсем спокойно Терао. — Най-малкото помагам. А вие, предполагам, сте тръгнали да търсите нещо?

Това си беше чисто твърдение с едва доловим въпросителен оттенък към края.

— Не търсим нищо, което да ви трябва тук — отвърна отбранително Хай и тъкмо се канеше да се разпростре по-обстойно

върху темата, когато някой го прекъсна:

— А откъде можем да сме сигурни?

Момчетата се обърнаха, за да видят кой говори, и откриха, че бащата на Боб се беше доближил незабелязано до тях.

— За нас е винаги удоволствие да ви услужим — продължи той, — стига да разполагаме с това, което ви трябва. На какво дължим визитата този път?

Хай обясни, без да се опъва повече — съвестта му беше съвсем чиста, тъй като той и без това имаше намерение да си поиска, а не да открадне мрежата, въпреки че все пак си беше намислил кого да поврънка.

Г-н Кинард кимна разбиращо:

— Може би ще се наложи да отскочите до новия резервоар за лост или нещо такова, но мисля, че можем да се постареем да намерим мрежа. Елате да видим!

Цялата група, включително и Терао, го последваха по хлъзгавите метални плочи. Докато вървяха, Хай разказа за аквариума си и как бяха открили какво се е случило с него. Г-н Кинард беше добър слушател, но спря да се усмихва на сина си, когато чу за неговия „подвиг“ с влизането в басейн, за който се е предполагало, че е заразен. Боб за свой късмет не забеляза промяната. Разговорът му напомни за книгата, която му трябваше, и той попита Хай дали ще му я даде. Г-н Кинард не можа да се въздържи:

— Сега доктор ли си решил да ставаш? Не съм забелязал в последно време да действаш като такъв — деликатно се намеси той.

— А, не... Просто исках да разбера нещо — отвърна неубедително Боб, без да схване намека (проблемите на Ловеца непрекъснато се увеличаваха, освен това не можеше да се свърже с домакина си, тъй като той от много време не беше съсредоточавал погледа си върху фон, който би благоприятствал общуването им).

Г-н Кинард се усмихна и се насочи към входа на един от хангарите.

— Тук може би има нещо, Норман — каза той и отлости вратата.

Вътре беше тъмно, но когато запалиха единствената крушка, всички погледи се насочиха към най-ценното нещо — едно дебело руло галванизирана мрежа, направена като че ли по поръчка за

нуждите на Хай. Норман се хвърли зарадван напред, а бащата на Боб се усмихваше така щастливо, сякаш сам я беше направил.

— Колко ти трябва?

— Едно парче от петдесет квадратни сантиметра ще е напълно достатъчно — гласеше отговорът.

Г-н Кинард взе два секача от някаква пейчица до стената и се захвана за работа. Да се отсече парче от мрежата беше доста трудна работа, изискваща определен опит, но с помощта на г-н Кинард всичко приключи много бързо, след което излязоха навън.

— Досега не съм знаел, че този вид мрежа се използва за нещо на острова — обади се Боб, докато баща му залостваше вратата.

— Наистина ли? — изненада се мъжът. — А аз си мислех, че си преровил всичко тук...

Той ги поведе към един от дренажните отвори край най-близкия от резервоарите.

— Погледнете тук — каза той, като сочеше надолу в откритата шахта с площ около един квадратен метър.

Момчетата се наредиха наоколо и погледнаха в указаната посока. На метър под отвора и на около четири над водата беше опъната защитна мрежа от същата, която Норм носеше под мишница.

— Не ми изглежда достатъчно здрава, за да задържи падащ човек — отбеляза Боб.

— Тя не е предвидена за подобни случаи — обясни баща му. — Освен това се предполага, че ако някой падне оттук, той поне ще може да плува. Сложена е, за да улавя инструментите, които доста често се плъзгат по омаслените плочи. На хората е забранено да се навъртат наоколо.

Той се извърна и тръгна по обратния път и момчетата внимателно го последваха. В следващия миг те доказаха правотата на думите му.

Мъжът се подхлъзна — поне така твърдеше Малмстром, но никой не беше сигурен, че г-н Кинард се е подхлъзнал пръв. Всички нападаха верижно, подобно на кегли върху пътечка за боулинг. Единственият, който успя да се задържи на краката си, беше Терао и това му се удаде само защото успя да отскочи светкавично. Малмстром се блъсна в Хай, който на свой ред подсече Боб и Колби. Двамата загубиха равновесие и когато Робърт осъзна, че му предстои да опита

на практика здравината на защитната мрежа, той нададе сърцераздирателен вик.

Това, което го спаси в случая, беше светкавичният му рефлекс, изработен през дългите часове, прекарани на хоккейното поле. Още щом докосна мрежата с пръстите на краката си, той разпери широко ръце и ги притисна с все сила към покривните плоскости, като по този начин прекрати плъзгането си. Ръбът на дренажния отвор се впиваше болезнено в ребрата му, но по-голямата част от тежестта му се поемаше от ръцете и мрежата удържа.

Баща му, застанал в партер, се опита да протегне ръка и да помогне на сина си, но отново се подхлъзна и не успя. Тогава Малмстром и Колби, които бяха паднали съвсем наблизко, без да се изправят, го уловиха за китките, като по този начин му дадоха достатъчна опора, за да успее да се измъкне от шахтата.

Боб изтри потта от лицето си, а баща му се приближи и се престори, че маха нещо от окото му. Те се спогледаха и бащата се усмихна малко пресилено:

— Разбра ли какво имах предвид? — каза той. Това поуспокои и самия него. — Струва ми се, че някой от двамата ни ще закъснее за вечеря, а освен това си мисля, че лодката, която виждам там, трябва да се върне в заливчето край потока. — Момчетата кимнаха утвърдително. — В такъв случай най-добре ще бъде да се качвате, преди да е станала още някоя беля. Боб, аз ще се прибера почти веднага. Ще кажем ли на майка ти какво се е случило? Аз мисля да си премълчим.

Между въпроса и отговора на все още объркания мъж нямаше никаква пауза и всички се засмяха весело.

На Ловеца въобще не му беше до смях. Той искаше да каже на Боб толкова много неща, че не знаеше откъде да започне. Извънземният почувства огромно облекчение, когато Боб се разположи на носа на лодката, а не както обикновено — зад някое от греблата, и като издебна удобен момент, когато момчето не гледаше към приятелите си, той привлече неговото внимание:

„Боб!“ — буквите бяха надебелени, наклонени и подчертани, а ако имаше възможност да ги оцвети в червено, извънземният едва ли би я пропуснал.

Момчето схвана, че става дума за нещо много важно, и съсредоточи погледа си върху хоризонта.

„Засега ще оставим настрана — започна Ловецът — твоята склонност да се излагаш на всички възможни опасности, тъй като си сигурен, че аз съм насреща. Самата тази склонност е достатъчно голямо зло, но трябва да знаеш, че по този начин ти разтръбяваш навсякъде абсолютната си сигурност в собствената си имунна система. Днес ти се втурна да влизаш в басейна без всякакво колебание и удари барабана за своите интереси в областта на биологията и по-специално към вирусите, като разправяше за това на всеки срещнат. По едно време дори съжалих, че възпитанието ми не ми позволява да парализирам езика ти. В началото си помислих, че така просто ще наплашиш Дивеча ни и той ще се скрие по-добре, но сега съм склонен да приема, че нещата надали биха могли да станат по-сериозни.“

— Но какво друго би могъл да направи? — попита Боб, така че никой от останалите да не го чуе.

„Не съм съвсем сигурен, но ми се струва много съмнителен фактът, че произшествието на платформата стана толкова скоро след твоите хвалби — по-точно когато те са били чути от някой, който е в кръга на заподозрените.“

Боб замълча минута-две, като се опитваше да осмисли току-що чутото. Той никога не беше си представял, че тази мисия би могла да бъде опасна за него. Преди да успее да измисли нещо, Ловецът продължи:

„Дори това, че разглеждаше толкова внимателно трупа на онази риба, би могло да привлече вниманието на нашия Дивеч, който е нащрек и е доста подозрителен.“

— Но Норман Хай също беше с мене — защити се Боб.

„Видях.“ Ловецът не каза нищо повече за случилото се, като остави домакина си сам да си направи изводи.

— Но как е могъл да го направи? Как би могъл да предизвика падането — нали ти ми каза, че не можеш да ме принудиш да направя нещо, което не желая! Той различава ли се от тебе?

„Не. Той наистина не може да принуди никого от присъстващите да го направи — да те бутне или нещо подобно, но пък е могъл да го убеди — не забравяй, че ти направи много за мене.“

— Но ти ми каза, че той надали би се разкрил.

„И сега не мисля, че би го направил — ще е прекалено рисковано за него. Но все пак може да е решил да си опита късмета и да хвърли прах в очите на домакина си с някоя и друга история — това не е трудно, а после иди докажи, че е лъгал.“

— Не виждам как би могло да се докаже, но какво щеше да постигне, ако бях паднал във водата? Аз мога да плувам и всички го знаят, а и дори да не можех и да се удавех, това едва ли би те спряло за дълго.

„Така е, но той може би е целял ти да получиш някакво незначително нараняване, като по този начин веднага ще издам присъствието си. Освен това каквото и да е казал на домакина си, той навярно не би могъл да го убеди да ти причини някакво трайно увреждане.“

— Смяташ ли, че Чарли Терао би могъл да се опита да получи работа на танкера по съвета на нашето приятелче? Мислех си, че е потулил тази история за заспиването върху динамита само защото много желае да започне работа.

„Такава възможност, разбира се, съществува. Ние определено трябва да го проверим, преди да е тръгнал, или пък да попречим на заминаването му.“

Боб не обърна особено внимание на тези думи. Не само защото беше чувал тези разсъждения и по-рано, но и защото една мисъл все повече завладяваше ума му и изтласкваше всичко друго на заден план. Тя го развълнува толкова силно, че това едва ли би останало незабелязано от приятелите му, ако седеше с лице към тях.

Тази мисъл беше породена от едно изречение на Ловеца, изказано по-рано, и беше започнала да се избистря едва сега. Извънземният беше споменал, че неговият Дивеч може да залъже домакина си с някаква история и домакинът няма как да провери нейната истинност. Боб беше осъзнал изведнъж, че не може да провери думите на Ловеца. Все пак момчето вече знаеше, че съществува в неговото тяло би могло да се окаже беглецът престъпник, опитващ се да избегне законното наказание.

Робърт вече беше отворил уста, за да даде воля на мислите си, но здравият разум го възпря. Налагаше се първо да провери нещата, а докато траеше това, трябваше да запази досегашната си линия на поведение.

Боб не хранеше никакви сериозни подозрения по отношение на Ловеца. Въпреки ограниченията при общуването им поведението на извънземния беше дало на момчето известна представа за самоличността му — за това свидетелстваше фактът, че първата мисъл на Боб беше да го попита за мотивите му. Все пак имаше някои съмнения, които трябваше да бъдат проверени по един или друг начин.

Той все още беше зает с мислите си, когато лодката достигна най-последно заливчето с потока, и почти не проговори, докато я изтегляха на брега. Този факт не привлече вниманието на останалите момчета — бяха доста изморени, а и двете произшествия си бяха казали думата. Те прецапаха през потока до дренажната тръба, където се уговориха да се срещнат на същото място на следващия ден след закуска. Сетне измъкнаха велосипедите си от храстите и всеки пое по своя път.

Боб остана сам и можеше да говори по-спокойно с госта си:

— Ловецо! — подхвана той. — Защо се притесняваш, че Дивечът може да е започнал да ме подозира заради действията и думите ми? Ако се опита да реагира по някакъв начин, той просто сам ще се напъха в ръцете ни. Това е може би най-добрият начин да го открием — да използваме мене като примамка. В края на краищата единственият начин да се намери игла в купа сено е да се използва магнит. Как мислиш?

„Мислил съм за това. Много е опасно.“

— А нима той би могъл да ти направи нещо лошо?

„Не може да ми направи нищо. Става въпрос за твоята сигурност. Не зная дали ми демонстрираш храброст или безразсъдство, но разбери веднъж завинаги, че не бих те изложил на никаква опасност, докато все още мога да намеря по-безопасен начин на действие.“

Боб не каза нищо, но Ловецът долови напрежението на лицевите му мускули, което говореше, че момчето потиска усмивката си на задоволство. Имаше и още нещо, което Боб искаше да изясни, и той му зададе въпроса си, преди да навлезе в просеката, водеща до дома му.

— Днес в лодката каза, че си щял да ми парализираш езика. Това истина ли е или просто пускаш кърорфишеци?

Ловецът не разбираше много-много от жаргон, но веднага схвана за какво става въпрос: „Мога да парализирам всеки мускул от тялото ти, като притисна нервните пътища до него. Само не зная колко време,

след като престана да им въздействам, мускулите ще останат безчувствени, тъй като не съм правил опити с човешко същество.“

— Покажи ми! — Боб спря и скочи на земята в очакване.

„Я да тръгваш да вечеряш, какво си седнал да ме занимаваш с глупости!“

Боб пое нагоре, като вече не криеше доволната си усмивка.

ГЛАВА XIII

СТРОИТЕЛНА ИНТЕРЛЮДИЯ

Съботата според Ловеца, а и според Норман Хай се оказа почти изгубен ден. Както беше уговорено, момчетата се срещнаха до дренажната тръба. Норман носеше парчето мрежа, но никой от останалите не беше успял да намери нещо, което да става за разбиване на подводен цимент.

Момчетата решиха да отидат до другия край на острова, където се строеше нов резервоар, и да видят дали няма да открият нещо, което да им влезе в работа. Те се спуснаха надолу над широкия поток, покрай училището и достигнаха до къщата на Тера. Оттам вместо да завият към дока, продължиха направо покрай складовете от гофрирана ламарина чак до края на асфалтирания път. По такъв начин излязоха на склона на най-високия хълм на острова откъм страната на лагуната. Малко по-надолу пред тях бяха подредени три малки, построени преди години резервоара, а по-нагоре се открояваше постройката на един съвсем нов, огромен като тези в лагуната. Беше изграден преди месец-два, а точно зад него имаше още един и именно той беше целта на момчетата.

Пътят с твърда настилка свършваше малко след складовете и понататък трябваше да се продължи по черния път, прокаран от строителните машини. Затова след известна преценка момчетата решиха да оставят велосипедите си тук и да продължат пеша. Разстоянието не беше голямо — около триста метра до големия резервоар, още около седемдесет покрай дългата му страна и после още толкова до заветната цел.

Подобно на другите и този резервоар беше разположен върху склона, като една част от него беше под повърхността. Дъното му вече беше изляно от здрав бетон и сега строителите работеха върху тази от стените, която щеше да бъде откъм хълма. Момчетата почувстваха облекчение, като видяха работещите мъже — нямаше да им се наложи да ровят и търсят сами, а просто щяха да вземат назаем нужните им

инструменти. И те наистина нямаха никакви затруднения, тъй като почти веднага се натъкнаха на бащата на Райс, който подозрително бързо им предостави два метални лоста. В постъпката му явно се криеше някаква умисъл — всички хлапета между четири и седемнадесет години на острова непрекъснато се мотаеха в краката на възрастните и мъжете, които сериозно се замисляха дали да не предложат на местните власти децата да ходят на училище и в неделя, горещо насърчаваха всичко, което би ги отървало от малките досадници. Момчетата дори не подозираха за тези черни помисли. Те взеха лостовете и поеха по обратния път.

Това начало беше доста обнадеждаващо, но останалата част от предиобедна не беше толкова успешна. Момчетата доплуваха до басейна, без да се отклоняват от пътя, и се захванаха да трошат бетонната кръпка, като се гмуркаха на смени. Невъзможността да я избият откъм морето много затрудняваше действията им, тъй като всеки, който дръзнеше да се гмурне от външната страна, рискуваше да бъде подбран от прибой и хвърлен върху остриите като нож корали. Към обяд вече виждаха някакъв резултат, но им оставаше много блъскане.

След като се наобядваха и отново се събраха около дренажната тръба, те с изненада откриха, че там е паркиран един джип, върху задната седалка на който имаше предмети, добре познати на момчетата, а наблизо се бяха разположили Райс и баща му.

— Татко се съгласи да взриви прохода за лодките — започна да обяснява очевидни неща Райс младши. — Той се освободи за час-два от работа.

— Което никак не ми е по вкуса, но ... — отбеляза бащата. — По-добре скачайте на велосипедите — ти също, Кен. Аз ще откарам динамита.

— Но това не е опасно! — запротестира Боб, който вече се беше доближил до джипа и се опитваше да разгледа по-подробно взривното устройство.

Мъжът го погледна изкосо:

— Да не чувам никакви протести! — каза той. — Ако беше баща ти, щеше да остави цялата ви банда тук, докато си свърши работата сам, и аз не бих го укорил ни най-малко.

Той се качи зад волана, без да произнесе и дума повече. Боб, който знаеше, че г-н Райс не преувеличава, се метна на велосипеда си

и следван от останалите момчета, се отправи на северозапад.

Джипът спря до къщата на Хай и товарът му беше свален. Г-н Райс настоя сам да носи динамита и детонаторите, въпреки че Боб беше прав, когато се опитваше да го убеди, че те не трябва да се носят заедно. Боб и Малмстром взеха взривното устройство и кабела и заслизаха надолу към плажа. Вместо да поемат по пътя, по който бяха минали в сряда, те се отклониха наляво и излязоха на южната страна на пясъчния нос.

Тук рифът отново се показваше над водата и завиваше на югоизток, за да обгради почти напълно острова. На юг лагуната беше много по-тясна — рядко достигаше повече от половин миля на ширина — и затова дори не бяха правени опити за построяване на резервоари от тази страна. Там, където започваше бариерата, на рифа се беше оформил малък проход, напълно достатъчен за гребна лодка, водещ от открито море в лагуната.

Това беше проходът, за който говореше Райс. Отдалеч той изглеждаше идеално чист, но ако човек го доближеше, можеше да види коварно скритото под водата препятствие — протокът беше запречен от огромен корал с диаметър около два метра, изхвърлен тук най-вероятно по време на някоя силна буря. Не беше необходима голяма наблюдателност, за да се стигне до извода, че преминаването оттам е невъзможно въпреки опитите на момчетата да разчистят прохода.

В южната част на лагуната можеше да се влезе и по заобиколния път откъм другия край на острова, но прочистването на протока при всички положения беше за предпочитане.

Г-н Райс се отпусна дотолкова, че позволи на Колби да заложи взрива (на него самия никак не му се гмуркаше), разбира се, след много подробен инструктаж. След това всички се скриха в палмовата горичка и задействаха взривното устройство. Резултатите бяха повече от задоволителни — чу се взрив и във въздуха се вдигнаха огромни водни струи и парчета натрошен корал. След като кораловият дъжд престана, момчетата се втурнаха надолу и установиха, че работата е свършена и няма нужда от повторно взривяване. На мястото на огромната коралова гъба сега зееше празно пространство.

Момчетата успяха да потиснат временно обзелата ги възбуда дотолкова, че да помогнат на г-н Райс да прибере и натовари отново целия багаж в джипа, но от този момент нататък мненията им се

разделиха. Хай и Малмстром искаха да се върнат и да довършат работата по аквариума, Боб и Райс нямаха търпение да тръгнат да изследват южната част на рифа през току-що освободения проток. Колби както винаги се въздържа от изказване на мнение. Момчетата дори и за миг не се замислиха върху възможността да се разделят и странно как, но победата бе удържана от Хай с аргумента, че вече е късен следобед и е най-добре да оставят изследването на южната част на рифа за другата сутрин, когато ще имат цял ден на разположение.

Боб сигурно щеше да е по-настойчив, тъй като Ловецът все пак трябваше да намери мястото на приземяване на своя Дивеч, но извънземният вече му беше разяснил какво е представлявало парчето метал, което бяха открили предишния ден в кораловия басейн, където се случи произшествието с Райс:

„Това беше генераторна обшивка от кораб, подобен на моя и със сигурност не беше от него. Няма никакво съмнение, тъй като не само я видях, но и я усетих, докато ти я опипваше, така че не мога да я сбъркам с някакъв подобен предмет, произведен от човешки ръце. Върху обшивката имаше гравирани идентификационен надпис на езика на моята раса.“

— Но как е могла да се окаже там, след като останалата част от кораба я няма наоколо?

„Вече ти казах, че нашето приятелче е изключителен страхливец. Сигурно е демонтирал и взел със себе си корпуса, за да го използва като скривалище, независимо, че тази допълнителна тежест доста ще го е забавила. Бронята на кораба е изключително здрава и много се съмнявам дали на земята има същество, способно да я пробие или пък да я разруши. По всяка вероятност се е движил плътно по дъното и не е имал възможност да мъкне всичко със себе си. Това е много хитро, но Дивечът е допуснал една грешка — оставил е доказателство не само, че е излязъл на острова, но и точно обозначение на мястото на приземяването си.“

— А нямаш ли някаква представа какво може да е направил след това?

„Вече ти обясних — ще е потърсил домакин, в който да проникне при първа възможност, какъвто и да е той. Затова не смятам да свалям подозрението от приятелите ти, както и от онова момче, което е задрямало в лодката с динамита.“

Именно този разговор накара Боб да се съгласи с отлагането на експедицията до южната част на рифа и да прекара остатъка от следобеда в убийствен труд по аквариума. Това щеше да му даде време да събере мислите си, което беше най-доброто за него в този момент. Усилията му бяха възнаградени — хрумна му нещо, но заради останалите момчета не можеше да го сподели с Ловеца и за момента го запази за себе си, след което съсредоточи усилията си върху разбиването на бетона.

Малко преди да стане време за вечеря, бетонът поддаде и се отвори дупка, колкото лостът да мине през нея. Момчетата си тръгнаха обратно, като през цялото време обсъждаха дали отворът е достатъчно широк. Въпросът все още не беше решен, когато се разделиха, за да се разотидат по домовете си.

След като най-последна остана замалко сам, Боб изложи своето предложение:

— Ти през цялото време разправяш, че никога не би напуснал тялото ми, докато съм буден. Това означава, че не желаяш да те виждам. Не мога да си представя защо не искаш, обаче нямам никакво намерение да разискваме сега този въпрос. Но ако предположим, че поставя в стаята си през нощта бидон, кутия или нещо такова, което да е достатъчно голямо, и когато заспя, ти се промъкнеш в него, ще мога да те пренасям и оставям подред във всички къщи. Ако искаш, ще ти обещавам, че няма да поглеждам в съда. Така ти ще можеш да излизаш и да извършваш проверката си, а аз ще прибирам бидона сутринта. Дори можем да измислим някакъв сигнал, по който да разбирам дали искаш да се върнеш в мене или пък искаш да те пренеса в следващата къща.

Ловецът обмисли предложението внимателно, без да бърза.

„Идеята ти е добра, много добра — отговори най-накрая той. — Слабите моменти в нея са два — първо, че не мога да проверявам повече от една къща на нощ и след това ще бъда съвсем безпомощен чак до следващата вечер, и второ, че докато извършвам тестовете, ти оставаш незащитен. Ако всичко беше нормално, в това няма нищо лошо, но не забравяй, че имаме причини да смятаме, че Дивечът те е разкрил като мой домакин. Ако те издебне, докато съм извън тебе, може да се случи нещо много лошо.“

— Може би ще успеем да го убедим, че не съм твоят домакин — предположи Боб.

„Това, млади ми приятелю, нито един от двама ни няма да направи достатъчно убедително!“ — както винаги думите на Ловеца съдържаха безмилостната истина.

Когато влезе в трапезарията, Боб откри, че баща му вече беше седнал на масата.

— Не съм закъснял, нали? — попита разтревожено момчето още от прага.

— Не, всичко е наред. Просто се върнах по-рано за вечеря. Ще трябва да отида пак до новия резервоар, за да довършим изливането на стената докъм полунощ, така че бетонът да може да стегне до утре.

— Може ли да дойда с тебе?

— Може би ще успеем да приключим по-рано. Добре, мисля, че няма да ти навреди. Ако помолиш майка си по-учтиво, надявам се, че и тя няма да има нищо против и дори ще добави още един сандвич за нощната закуска.

Боб се втурна в кухнята, но на половината път беше спрял от гласа на майка си:

— Добре. Този път може, но след като започнеш училище, номерът вече няма да минава. Става ли?

— Дадено. — Боб седна срещу баща си и заразпитва за повече подробности.

Г-н Кинард му разясняваше между две хапки. Отвън се чу клаксонът на джип и давамата излязоха. Оказа се, че в колата има място само за един човек — бащите на Хай, Колби, Райс и Малмстром се бяха разположили вътре. Г-н Кинард се обърна към сина си:

— Съвсем забравих да ти кажа, че ще се наложи да дойдеш с велосипеда си и да се върнеш по същия начин, освен ако не се откажеш, в което силно се съмнявам. Е, идваш ли?

— Разбира се — момчето се отпрати за велосипеда, докато останалите мъже изгледаха Кинард с известна изненада.

— Арт, нима си решил да си играеш с огъня, като го оставиш да се върти около нас, докато изливаме? — попита Малмстром старши. — Ще се наложи да го вадим от бетона като риба.

— Ако досега не се е научил да се пази, крайно време е да се направи нещо по въпроса — отвърна бащата на Боб, загледан в посоката, в която изчезна синът му.

— Ако в приказките за наследствеността има нещо вярно, няма да се наложи да чакаме дълго за повод — отбеляза нисичкият г-н Колби, докато правеше място на Кинард. Той съпроводи думите си с очарователна усмивка, за да не изглежда закачката прекалено солена. Бащата на Боб беше привидно спокоен.

Червенокосият шофьор обърна джипа и той се понесе надолу по пътя. Боб въртеше бясно педалите, следвайки ги. Докато излязат на главния път, момчето все още можеше да кара близо до тях, тъй като завоите дотам бяха много остри и автомобилът не можеше да развие висока скорост. След това джипът продължи значително по-бързо, а Робърт пое по маршрута, по който бяха минали тази сутрин. Той прекоси селото и остави велосипеда си до складовете, за да продължи пеша. Слънцето току-що беше залязло и мракът се спускаше с типичната за тропиците бързина.

Строежът се открояваше като ярко петно на фона на чезнещите в нощта очертания на хълма. Навсякъде по конструкциите бяха разположени преносими флуоресцентни лампи и затова беше светло като ден. Те се захранваха от дизелов генератор върху подвижна платформа, паркирана малко встрани от строежа. Боб веднага се залепи да разглежда механизма, като в погледа му се четеше известно разочарование, че не може да го разглоби за по-подробни проучвания. След това момчето се поразходи по ръба на задната стена в участъка, където бетонните секции бяха вече поставени, като при това разкриваха брилянтна техника, говореща за дълъг опит. Когато и това му омръзна, започна да помага, пренасяйки клинове, с които подпирала огромните плоски панели, след като ги поставеха по местата им. Той на няколко пъти се засече с баща си, но не чу от него нито похвала, нито упрек.

Г-н Кинард, както и всички останали мъже на строежа, беше прекалено зает, за да има време за приказки. По специалност беше строителен инженер, но от него, както и от всеки останал на острова, се очакваше да може да върши всичко. Тъй като този път работата беше много близко до пряката му специалност, той беше по-зает от обикновено, защото трябваше да се грижи за всичко. Ловецът го мярваше от време на време, когато се случваше да попадне в полезрението на домакина му, и всеки път мъжът беше зает с нещо — или се катереше по стъпалата на изключително опасна (според

извънземния) стълба, спусната в десетметровия изкоп, или се втурваше нагоре, за да провери как върви работата при бетонобъркачките, или стоеше замръзнал неподвижно, докато извършваше някакви измервания с нивелира и теодолита, или проверяваше нивото на горивото в резервоара на генератора, или пък набиваше подпорките, които бяха поддали — изобщо все неща, които при нормални условия щяха да бъдат извършвани от различни хора и които в по-голямата си част караха Ловеца да настръхва от ужас. Извънземният разбра, че прекалено прибързано е осъдил мъжа, че излага сина си на опасност, вземайки го със себе си на строежа. Явно г-н Кинард имаше съвсем различно разбиране за опасното, а това отваряше допълнителна работа на Ловеца. Детективът си беше мислил, че все пак ще може да приучи някога момчето да внимава и да се пази, но след като то е било вдъхновявано от такъв пример през изминалите петнадесет години, шансовете на извънземния едва ли бяха големи.

Въпреки многобройните си задължения мъжът не беше забравил напълно сина си. Боб успя да скрие първата си прозявка, но втория път беше засечен от баща си, който веднага му нареди да напусне работната площадка. Той много добре знаеше как се отразява липсата на сън върху координацията на движенията и не желаше да види как се сбъдва предсказанието на Малмстром старши.

— Трябва ли да си тръгвам? — попита Боб. — Искан да погледам как изливат.

— Нищо няма да видиш, ако си така заспал. Не е необходимо да си тръгваш, но престани да се въртиш на площадката и иди да дремнеш. Близо до върха на хълма има едно местенце, откъдето можеш да виждаш всичко, което става тук долу, и същевременно да се излегнеш удобно. Ако толкова настояваш, ще те събудя, когато започнем да изливаме.

Боб не възрази. Още нямаше десет часа и той никога не си лягаше толкова рано, но през последните няколко дни, изпълнени с толкова вълнения, беше нарушил стереотипа си от пансиона и вече усещаше резултатите. Във всеки случай моментът не беше подходящ за изясняване на принципни положения.

Момчето се изкачи нагоре по хълма и намери мястото, за което говореше баща му, почти на самия връх. Боб се излегна на тревата, подложи ръка под главата си и се загледа надолу.

От тази позиция можеше да вижда всичко като на длан и имаше усещането, че е седнал на балкона в театрална зала и гледа надолу към осветената сцена. Само един съвсем малък участък, непосредствено зад стената, оставаше скрит от погледа му. Оттук можеше да види дори някои неща, които се намираха отвъд осветения обект — надалеч проблясваха отраженията в лагуната, а на техния фон се открояваха тъмните силуети на огромните резервоари. Малко по-нататък снежнобялата лента на прибоя издаваше очертанията на рифа. Ако Боб се заслушаше, сигурно щеше да чуе щума от разбиващите се вълни, но той беше толкова свикнал с този постоянен тътен, че почти не го долавяше. Малко по-наляво примигваха светлините на дока, а по-нагоре от него, върху склона на хълма, се виждаха осветените прозорчета на няколко къщи. На изток цареше пълен мрак. Машините, които през деня косяха буйната растителност, нужна за храненето на резервоарите, вече бяха замлъкнали и единствените звуци тук бяха тихите шумове, издавани от някакви дребни животинки и шумоленето на бриза. С падането на нощта се появиха комарите, пясъчните бълхи и още куп подобни твари, но Ловецът, който също беше на мнение, че една дрямка не би се отразила зле на домакина му, ги пропъждаше много успешно от кожата на момчето с помощта на незабележимо тънки псевдоподи. Той навярно беше доловил характерните признаци на задрямване у своя домакин, който въпреки твърдото си решение само да полегне замалко спеше най-дълбок сън, когато баща му дойде да го повика за изливането.

Г-н Кинард приближи тихо и известно време наблюдава момчето с неописуемо умиление. Звукът на работещите долу бетонобъркачки изведнъж се промени и подсказа, че вече е време. Мъжът леко побутна спящото момче, но това се оказа съвсем безрезултатно и подтикна бащата към по-решителни действия. Той се надвеси над сина си и го разтърси. Боб нададе вик и се събуди. Нужни му бяха точно две секунди, за да дойде на себе си и да скочи на крака.

— Благодаря, татко, заспал съм, без да усетя. Късно ли е? Изливате ли вече?

— Тъкмо ще започваме — каза г-н Кинард, без да каже нищо за „неволното заспиване“. Той имаше само един син, но това не му пречеше да познава добре момчешката психика. — Сега трябва да се връщам на площадката. Предполагам, че би искал да наблюдаваш

изливането отгоре, а и така ще бъде сигурен, че ще има хора наоколо, ако решиш да цопнеш в изкопа.

Баща и син заслизаха надолу, без да промълвят дума повече. Когато достигнаха до бетонобъркачките, мъжът се отпрати наляво и продължи надолу, а Боб остана горе при машините. Те вече работеха на пълни обороти. По-голямата част от осветителните тела бяха преместени в района на изливането и разположени така, че нищо не можеше да остане незабелязано. През горния отвор бъркачките непрекъснато се допълваха с пясък и цимент от предварително струпаните за целта купчини, както и с вода, изпомпвана направо от лагуната през един от специалните обезсоляващи филтри. От долния отвор на машините се стичаха мощни струи от вече приготвения бетон. Те запълваха изкопа и постепенно оформяха плочата, която щеше да служи за основа. Във въздуха се беше вдигнал гъст облак от циментов прах. Мъжете имаха защитни очила, но Боб нямаше и очите му вече бяха зачервени и го смъдяха. Ловецът направи някакъв вял опит да помогне на момчето, но се оказа, че единственият изход е да покрие ретината с допълнителен пласт, а това щеше да пречи и на двамата да виждат. Затова той се довери на защитните сили на човешкия организъм и остави сълзите да свършат своята работа. Както винаги, Боб се навираше на най-опасните места, без да обръща внимание на собствената си сигурност, и се наложи на няколко пъти работниците да го прогонват от площадката. В края на краищата момчето пое отново нагоре към тихото си убежище под върха и щеше да бъде съвсем погрешно, ако някой се опиташе да каже, че в този момент Ловецът изпитваше разочарование.

Малко преди полунощ, след като работата вече беше приключила, г-н Кинард намери сина си дълбоко заспал. Мъжът не удържа думата си да го остави да се прибере с велосипеда.

ГЛАВА XIV

ЗЛОПОЛУКИТЕ

На следващата сутрин момчетата се срещнаха на уговореното място и всички си носеха суха храна. Както обикновено, скриха велосипедите си в храстите и прецапаха през потока до лодката, където всички освен Боб останаха само по плувки. Той не свали нито ризата, нито панталона си, тъй като изгорялата му кожа едва ли щеше да понесе нова порция слънчеви лъчи. Малмстром и Робърт седнаха на греблата и насочиха лодката на северозапад. Спряха за момент до аквариума на Хай, колкото да опитат водата, която вече се беше опреснила и по нищо не се различаваше на вкус от морската, след това преминаха покрай островчето и се отправиха към пясъчния нос. Когато излязоха извън обсега на рифа, им се наложи да доближат брега, да скочат във водата и да изтеглят лодката на буксир до протока, който бяха разчистили вчера, тъй като вълната беше прекалено тежка за неукрепналите им мишци. Когато достигнаха до прохода, те се качиха отново в плоскодънката и гордо навлязоха в лагуната откъм южния дял на рифа.

Лагуната, както вече беше забелязал Ловецът, беше по-тясна и никъде не надвишаваше километър. Островчетата също бяха по-малки и рифът в основната си част представляваше бариера от коралови блокове, подаващи се от водата дотолкова, че да спират тежките океански вълни, но никога прекалено високо, за да задържат върху себе си някаква растителност. Това място според момчетата беше изключително неудобно за намиране на някаква плячка, защото предметите, изхвърляни от морето, които представляваха основен обект на техните набези, често се оказваха недостижими сред лабиринта от остри като нож, назъбени корали. Тъй като лодката не можеше да премине през тази каменна джунгла, най-често се налагаше някой от екипажа да газии във водата, обут с тежки ботуши.

Боб нямаше никакво намерение да продължава да търси евентуални следи, оставени от Дивеча, докато Хай беше приготвил

най-старателно една кутия с пресни водорасли и няколко празни консервени кутийки с твърдото намерение да събере образци за аквариума си. Останалите момчета също имаха някакви свои планове. Този участък на рифа не беше „обработван“ от дълго време, и то не защото другите момчета от острова нямаха лодки или пък ги беше домързяло да доплават по заобиколния път, а защото преди това разклонение имаше доста места по източния дял на бариерата, които си струваше човек да провери. Всичко подсказваше, че денят ще е ползотворен, и цялата компания беше в приповдигнато настроение.

Момчетата преплаваха около два километра покрай рифа. Най-голям късмет имаше Хай, чиито кутийки вече бяха препълнени с най-различни образци на морската флора и фауна, и той вече надигаше глас да се връщат, за да имат време да поставят мрежата — всички се бяха съгласили, че малката дупка е напълно достатъчна. Останалите, разбира се, настояваха да продължат нататък, както бяха решили предишния ден. Въпросът беше разгледан най-обстойно, докато хапваха, наседали върху едно от малкото подходящи за целта островчета, но в крайна сметка спорът остана недовършен и те нито продължиха изследването на рифа, нито пък занесоха образците в аквариума.

Проблемът им беше разрешен пряко тяхната воля и съвсем случайно от Райс, който се изправи на носа, за да отблъсне лодката от скалата, след като всички се бяха качили. На момчетата никога не им беше идвало наум, че някоя от дъските на обшивката може да е толкова гнила, че да не издържи тежестта на един четиринадесетгодишен юноша, и всеки от тях можеше да се окаже в неговото положение. Левият крак на Райс потъна в дъното на лодката със страхотен трясък. Той бе последван почти веднага и от десния му крак, при което момчето се олюля и се спаси от падане зад борда единствено благодарение на това, че мигновено се вкопчи за планшира. Всъщност тези демонстрации на рефлекс бяха без значение, защото лодката почти веднага се напълни с вода и заседна в плитчините на рифа.

В първия момент никой не можа да реагира. След това Колби започна да се смее заразително и всички освен Райс се присъединиха.

— Дано това продънване да е последното — заключи Ху, който все още не спираше да се смее. — Аз поне го направих по-близо до вкъщи, така че нямах проблеми с връщането.

Момчетата се приготвиха да изкарат лодката на брега и тъй като тук лагуната беше съвсем тясна, това надали щеше да представлява особено затруднение. Нямаше никакви процедурни въпроси — всички знаеха да плуват и си бяха имали работа с потъващи лодки. След като провериха дали целият им багаж си е на мястото — по-голяма част от кутийките на Хай се бяха пръснали из водата, те скочиха от лодката и започнаха да се провират през плитчините на рифа. Когато най-после стигнаха до дълбоките води на лагуната, свалиха тежките си обувки, наловиха се по планшира и заплуваха към брега, като същевременно изтегляха и злощастната лодка. Спасителната операция премина без никакви премеждия въпреки факта, който някой си позволи да отбележи по средата на разстоянието, че току-що бяха приключили с обяда.

След като изтеглиха лодката на брега, отново се появиха някои разногласия. Този път проблемът беше дали да я оставят тук или да я изтеглят обратно до потока. Разстоянието от това място до техните домове не беше голямо, но то представляваше предимно стръмен планински склон, покрит с едва проходима джунгла, и пренасянето на дъските и тежките инструменти, необходими за ремонта, през билото на хълма, а след това и през тези гъсталаци нямаше да е шега работа. Те, разбира се, можеха да примъкнат всичко необходимо и по брега, но това щеше да бъде излишно биене на път. Още повече че от понеделник щяха да бъдат заети по половин ден в училище и едва ли щяха да могат да свършат всичко само с едно идване. Затова решиха, че ще е най-добре да изтеглят лодката обратно до потока.

Момчетата имаха достатъчно време за всичко и преди да поемат назад, извършиха подробен оглед на щетите. Очевидно трябваше да сменят цялата дъска, тъй като беше прогнила от носа до кърмата и се беше счупила така, че на дъното в първата шпация практически липсваше цялото парче от обшивката, която едва-едва се крепеше върху корпуса. Райс беше извадил късмет, че не беше наранил крака си. Беше очевидно, че лодката не може да бъде използвана в това състояние.

След като завършиха огледа, те стигнаха до заключението, че този път ремонтът направо ще си е построяване на нова лодка — толкова много неща трябваше да се направят, преди да стане годна за

плаване. Щяха да са им необходими поне няколко дъски като тази, която бяха намерили преди, за да стегнат старото корито.

Боб предложи:

— Защо засега не я оставим тук и не се качим до новия резервоар? Там има достатъчно дървен материал, можем да си подберем това, което ни трябва, и да го занесем до потока, а лодката ще издърпаме привечер или утре.

— Това означава един излишен курс — отбеляза Малмстром. — Дайте да направим така, както решихме, а след това ще отидем до резервоара!

— Само че там вече няма да има хора — включи се Колби, — а ние имаме нужда от здрав и хубав материал. Не можем да вземаме без позволение.

Боб прецени, че е най-добре да оттегли предложението си, но в този момент на Райс му хрумна нещо друго:

— Аз ще ви кажа какво можем да направим — започна той. — Защо един или двама от нас да не отидат догоре, както предложи Боб, и да заделят това, което ни трябва, а останалите да изтеглят лодката до потока — това не е чак толкова трудно. Утре след часовете ще отидем да приберем материала и ще можем да започнем работа, без да губим време.

— Така ще е най-добре. Как не можахме да се сетим веднага! Нямахте да е зле, ако тези идеи ни идваха по-навреме — заключи Хай. — Добре — продължи той. — Ще се разделим на две групи. Кой ще ходи горе и кой ще остане с лодката?

Разбраха се Боб и Норман да тръгнат направо към строежа, а останалите да изтеглят лодката до потока. На никого не му се тръгваше, но най-накрая спуснаха претърпелия крушение съд във водата, сетне двамата емисари се върнаха на брега, а зад тях Райс извиси глас в някакво подобие на протяжните песни на волжките бурлаци.

— Ще отскоча до вкъщи да си взема велосипеда — каза Норман, когато излязоха от водата. — Така ще е по-лесно, пък и ще спестим време.

— Прав си — съгласи се Боб, — ще се позабавим малко, докато се измъкнем от джунглата, но пък след това ще се справим по-бързо и ще наваксаме. Да те изчакам ли на пътя?

— Да, ако стигнеш пръв. Отгук на тебе ти е по-близо, но имаш повече път през джунглата, а аз ще избягна върха.

— Разбрано.

Момчетата се разделиха — Норман тръгна покрай брега, като скоро застигна и изпревари „лодкарите“, а Боб пое нагоре през гъстата джунгла, която вече беше показвал на Ловеца от своята наблюдателница. Младежът познаваше острова много добре, но никой не можеше да твърди, че познава джунглата. Повечето от растенията бяха бързорастящи и старите пътеки обрастваха до неузнаваемост за кратко време. Големите дървета бяха рядкост и можеха прекрасно да служат за маркировка, но гъстият клек не даваше никаква възможност за свободно придвижване от дънер до дънер. Единственият ориентир беше наклонът на терена, който очертаваше основната посока на движение — към върха. Боб знаеше, че оттам има пряк път до тяхната къща, въпреки че щеше да му се наложи да се отклони малко надясно, за да използва пътеката, по която беше минал преди два дни. И така, той навлезе в джунглата без никакво колебание.

На върха Боб спря замалко, за да си поеме дъх и да се ориентира. Пред него — там, откъдето според момчето трябваше да се виждат къщите, се издигаше непроходим гъсталак. При тази гледка дори Робърт се почувства леко разколебан, а Ловецът се приготви за действие. В началото момчето се опита да пролази през живия плет на колене и длани, но след това установи, че ще е по-добре да пълзи по корем, тъй като клекът ставаше все по-гъст. Кожата му вече беше изподрана, а все още не се виждаше просвет между храстите. Ловецът тъкмо се канеше да направи някоя убийствена забележка по въпроса, когато нещо, мернало се пред очите на Боб, привлече изцяло вниманието му.

Вдясно от линията, по която се движеха, имаше участък, който беше като бамбуков гъсталак, ако, разбира се, се изключеха тръните. Всяко от растенията беше с отделно стъбло, напълно независимо от събратята си, израсли в непосредствена близост. Както почти всичко, създадено в лабораториите на острова през първите една-две години от съществуването им, тези странни храсти бяха покрити с шипове — прекрасни образци, дълги над два сантиметра, твърди като стомана и остри като игла по цялото стъбло и малко „по-нежни“ по вейките, започващи на около тридесет сантиметра над почвата. Обектът,

привлякъл вниманието на Ловеца, се намираше в края на този гъсталак. Извънземният не успя да разбере какво точно представлява това нещо, но видя достатъчно, за да се разпали любопитството му:

„Боб, какво е това?“

Робърт погледна натам и двамата почти едновременно разпознаха „какво беше това“ — момчето, понеже вече беше виждало такива неща, а Ловецът от общите си познания по биология. Боб пропълзя възможно най-бързо и заразглежда внимателно скелета, който беше наполовина в хрусталака.

— Ето какво е станало с Тип — каза най-после момчето. — Ловецо, можеш ли да разбереш какво го е убило?

Извънземният огледа внимателно костите, преди да отговори. Доколкото си спомняше структурата на кучето и доколкото можеше да прецени, костите не бяха разместени — дори ноктите и хиоидната кост си бяха на местата. Животното явно не беше умряло от насилствена смърт, нито пък трупът му е бил обект на нечие внимание впоследствие.

„Както изглежда, той явно не е бил разкъсан от някакво по-едро животно“ — започна внимателно Ловецът.

— Наистина е така. Мравките или някакви други подобни животни биха могли да почистят костите от месото, но на острова няма животно, което би могло да го убие. Не мислим ли за едно и също?

„Не мога да чета мисли, въпреки че се понаучих да предвиждам начина ти на действие. Но в този случай не е никак трудно да се досетя за какво мислиш. Имаш право — съвсем възможно е кучето да е било убито и изядено от нашия приятел. Все пак искам да отбележа, че не виждам никаква разумна причина всичко да стане точно тук — това е може би най-неподходящото място на целия остров за намиране на нов домакин. Същевременно по кучето има месо, което би му стигнало за седмици наред. Защо ще стои толкова дълго тук?“

— Паника. Той може би се е уплашил, че си по следите му, и се е скрил тук.

Ловецът не беше очаквал толкова бърз и изчерпателен отговор на въпроса, който беше задал като чисто риторичен. Все пак момчето може би имаше право... Преди детективът да успее да отговори нещо, на Боб вече му беше дошла нова идея:

— Ловецо, а можеш ли да прецениш при досег с тези кости дали някой от твоята раса е влизал в контакт с тях? Ако искаш да ги изследваш, аз бих могъл да държа някоя от тях толкова дълго, колкото е необходимо.

„Разбира се, моля те, вземи някоя. Все ще научим нещо повече.“

Боб внимателно взе в ръка една от костите и съседните леко се раздвижиха — при по-внимателно вглеждане на мястото на ставите все още можеха да се видят следи от хрущял. Момчето обхвана костта плътно с дланта си, като по този начин улесняваше проникването на Ловеца. То за първи път имаше възможност да види поне част от тялото на госта си, но мъжествено устоя на изкушението да отвори ръка и да погледне. Всъщност и да беше го направил, пак нищо нямаше да види, тъй като в случая извънземният използва проучвателни псевдоподи, които бяха толкова фини, че спокойно можеха да преминат през порите на дланта, и прекалено ефирни, за да бъдат доловени от човешкото зрение. Изследването отне няколко минути.

„Добре, вече можеш да я пуснеш.“

— Откри ли нещо?

„Почти нищо. По всяка вероятност нашият приятел не е отговорен за случилото се. Костният мозък и кръвта в костта са се разложили по естествен път. Освен това, както вече ти споменах, не е ясно защо Дивечът трябва да се усамотява тук, за да изяде своята жертва. Фактите сочат, че най-вероятна е твоята версия с мравките.“

— Но не е сигурно, нали?

„Разбира се, че не е. Би било невероятна случайност, но ако ти твърдо вярваш, че нашето идване попречило на Дивеча да си дояде и го е прогонило, аз не бих могъл да те опровергая.“

— А къде би могъл да се дене?

„Не си мисли, че приемам насериозно налудничавото ти предположение, но ако все пак трябва да отиде някъде, неговата следваща цел би трябвало да бъде твоето тяло. Мога обаче да ти гарантирам, че не го е направил.“

— Може би се е досетил, че ти си в мене.

Въпреки цялата симпатия на Ловеца към Боб понякога момчето беше адски досадно.

„Може и така да е. А може би сега препуска с най-висока скорост през този гъсталак, за да се спаси...“

Ако Ловецът притежаваше глас, той сигурно би звучал отегчено. Боб се усмихна и отново се насочи надолу по склона, но извънземният забеляза, че момчето продължи плътно до спорния храсталак. Колкото и невероятно да звучеше тази идея, трябваше да бъде проверена. Още повече че това не изискваше никакви допълнителни усилия.

„Приятелят ти ще те чака, нали знаеш?“

— Зная. Това няма да ни отнеме много време.

„Уф! Да не си решил да обиколим целия този храсталак? Ако всичко, което говорихме, се окаже истина, ти би могъл да попаднеш в това, което мисля, че тук наричат клопка. Не е задължително да си винаги логичен, но се опитай да бъдеш поне малко последователен.“

— Мили Боже! Нима някога съм чел тези думи? — заяде се Боб. — Най-добре ще е да ми проведеш един кратък курс по английски. Ако ме беше слушал, щеше да разбереш, че се движим към потока, за да излезем на пътя, по който онзи ден си отидохме у дома. Не е много напърно, но затова пък е сигурно.

Той рязко млъкна и подскочи, понеже почти изпод него изскочи дребно животинче, което притича и се шмугна в храсталака.

— Проклети плъхове! Ако тук имаше няколко милиона такива, като тебе, вие бихте могли да направите от този остров — да не говорим за другаде, едно съвсем прилично място за живеене. Тези гадини са прекалено хитри и дребни, за да се справи с тях някой друг.

„На другите места като това предполагам — отвърна гостът. — Там, откъдето идвам, си имаме същите проблеми с подобни гадинки и се захващаме с тях, когато станат прекалено досадни или пък ако нямаме какво да правим. Опасявам се, че на нас двамата сега ни предстои много важна задача. Трябва да се опитаме да приведем в действие твоя план, най-малкото за да успеем да проверим Чарли Терао през някоя от близките вечери.“

Боб кимна разбиращо и съсредоточи мислите си върху подробностите около осъществяването на плана, като не преставаше да пълзи напред. След малко вляво от тях откриха просвет и когато достигнаха до потока, момчето вече можеше да се движи изправено. Той беше дълбок около половин метър и водеше началото си от извор, разположен учудващо близо до върха на хълма. Потокът пресъхваше от

време на време през сухия период, но това беше рядкост. Коритото му беше тясно и дълбоко, а корените на гъстите храсталаци укрепваха бреговете му. Някъде напреки на течението под водата бяха нападали дънерите на млади дървета, неуспели да устоят на непрекъснато подкопаващите ги води, като по този начин оформяха цяла система от естествени мостове. На други места падналите дървета препречваха течението и там се образуваха малки бари.

Именно такава бара имаше над мястото, където Боб и Ловецът излязоха на брега. Дървото, което беше препречило течението, явно лежеше тук от години и дъждовете, насекомите и червеите се бяха погрижили затъналите му в пясъчния бряг клони да заприличат на наточени ками. Водата се изтичаше от страната, на която беше Боб, и на това място брегът беше силно подкопан, а и полузаритите в него клони го правеха неустойчив. Нищо не подсказваше за коварната клопка. Боб спря на безопасно разстояние от водата и реши да тръгне надолу по течението, но в момента, когато пристъпи напред, десният му крак потъна дълбоко в почвата, която неочаквано поддаде. Той усети силен удар в прасеца, но не изгуби присъствие на духа и успя здраво да се вкопчи с ръце и свободния си крак, така че не пропадна. Боб остана за миг така, за да се успокои, и едва тогава си даде сметка за ужасната болка в десния крак.

Момчето се опита да се изправи, но Ловецът веднага изписа:

„Чакай, Боб! Не си мърдай десния крак!“

— Какво става? Наранен ли е?

„А ти какво очакваш? Дай ми възможност да си свърша работата. Нанизал си се на един от заровените клони и в момента не можеш да се измъкнеш, без да се нараниш допълнително“ — за всеки случай излъга Ловецът.

Едно сравнително тънко парче от клон се беше забило почти изцяло в прасеца на момчето по продължение на задната страна на костта, беше разкъсало главната артерия и излизаше навън на около инч под коляното. Ако извънземният не беше там, за да му помогне, Боб щеше да е мъртъв, преди някой да е усетил отсъствието му.

Кръвотечението беше предотвратено от самото парче, което притискаше кръвоносните съдове, но и за Ловеца имаше достатъчно много работа. По-голямата част от нея беше рутинна — да се погрижи за кръвоносната система, да унищожи навлезлите микроорганизми и

да се опита да се справи с шока. Освен това клонът продължаваше надолу в почвата и Ловецът трябваше да провери дали ще е по-лесно кракът на момчето да се извади заедно с цялото парче дърво или щеше да се наложи прасецът да бъде освободен на място. Тази работа никак нямаше да е лесна. Извънземният проточи надолу една тентакула.

Резултатите от подземните му проучвания не бяха никак обнадеждаващи. Отначало пипалото му достигна до водата, а на около петнадесет сантиметра по-надолу установи, че клонът беше здраво заседнал в твърдата почва. Тук той беше пречупен. При това проучване човек би останал с впечатление, че клонът е забит нарочно със сила в земята. Ловецът прецени, че изваждането му е невъзможно — той нямаше достатъчно сили за това, а Боб надали беше в най-удобното за работа положение.

На извънземния много му се искаше да спести, доколкото е възможно, болките и неприятностите на своя домакин, но от друга страна знаеше, че пълното неразбиране рядко е добър помощник. Затова започна да обяснява по-подробно на момчето:

„За първи път наистина съжалявам, че не мога да направя нищо, за да премахна болките ти, без това да нанесе вреда на нервната ти система. Зная, че ще боли, но няма друг начин. Аз ще се погрижа за раната ти още докато изтегляш крака си, трябва обаче да изчакаш да ти кажа точно кога и колко силно да го издърпаш.“

Лицето на Боб беше доста бледо, при все че извънземният поддържаше кръвното му налягане.

— Ако нямаш нищо против да ми помогнеш, като ме отървеш от тази болка, съгласен съм да опитам късмета си.

Ловецът разбра какво преживява домакинят му в момента и реши да го окуражи:

„Ако стане нужда, ще го направя, Боб — каза той, — но ти все пак се опитай да издържиш, защото дори и да не ти причиня никакви трайни увреждания, моята намеса ще доведе до това, че ти ще загубиш контрол над крайника си, а аз най-вероятно няма да успея да го измъкна от тази дупка само със собствени сили.“

— Добре, засега ще я караме така.

Ловецът се захвана за работа, като обви, доколкото беше възможно, мястото, където беше проникнал клонът, за да предотврати по-нататъшното разкъсване на плътта на домакина му при

освобождаването на крайника. Когато Ловецът подаваше знак, Боб изтегляше по малко крака си и спираше, докато извънземният не го подканеше отново. Операцията отне доста време, но всичко приключи благополучно.

Боб дори се изплаши, когато видя, че панталонът му е изцапан единствено с тиня, защото горе-долу си представяше как точно би трябвало да изглежда след подобно нараняване. Той започна да навива крачолата си нагоре, за да види раната отблизо, но Ловецът го възпря:

„След малко ще я огледаш, а сега полегни и си почини няколко минути! Зная, че не изпитваш необходимост, но повярвай ми, че това е най-доброто.“

Боб прецени, че извънземният вероятно знае по-добре от него какво точно е нужно в момента, и затова се подчини. Ако не беше неговата намеса, момчето сигурно щеше да припадне, тъй като при такава рана дори силната воля не означава нищо.

Боб легна и се замисли за събитията от изминалия половин час, следващи известна неотклонна линия, за която си поговориха полушеговито с Ловеца, преди да тръгнат отново — някаква поредица от случайности. Все пак Боб беше поразен от странното им съвпадение.

ГЛАВА XV

СЪЮЗНИКЪТ

Ловецът изследва най-внимателно както костите на злощастния Тип, така и парчето клон, забило се в крака на домакина му, и беше съвсем сигурен, че всичко е просто съвпадение. За него беше толкова очевидно, че Дивечът няма нищо общо с това, че дори не намери за необходимо да сподели този факт с Боб. Тук мнението им се разминаваше — нещо, което се оказа изключителен късмет.

Боб полежа известно време, когато някакъв глас, викащ неговото име, изведнъж го изтръгна от мислите му. Той се опита да се изправи на крака, но почти веднага замря, тъй като нараненият му крайник яростно запротестира.

— Съвсем бях забравил за срещата с Норман — оправда се момчето. — Сигурно се е разтревожил и е тръгнал по нашия път.

Боб отново, но този път много по-внимателно стъпи на болния си крак — нещо, което не би одобрил никой лекар и на което Ловецът остро се противопостави.

— Не мога да мисля и за него — каза юношата. — Ако се пиша инвалид, ще ме напъхат в леглото и няма да можем да свършим нищо. Ще го пазя, доколкото мога — не може да се инфектира, докато ти ме защитаваш, и ще имаме известни главоболия само със зарастването, нали така?

„Това не е ли достатъчно? Не мисля, че раната ти може да доведе до някакви трайни увреждания, но...“

— Никакво но! Ако някой разбере колко сериозна е раната, веднага ще ме изпратят на лекар, а той просто няма да може да повярва, че не съм умрял от изтичане на кръвта. А ако му попадна в ръцете, просто не ми се иска да ти казвам какви са шансовете да останеш неразкрит.

Момчето закуцука надолу по склона и Ловецът съсредоточи мислите си върху нерадостния факт, че партньорът му успяваше да се движи и да пази равновесие въпреки тежкото си състояние.

Малко по-късно на извънземния му дойде наум, че вероятно има и нещо по-лошо от това да бъде разкрит от лекаря — в крайна сметка той можеше да се съгласи да им сътрудничи. По-лошото беше, че щеше да се наложи да се доказва на хора далеч под нивото на д-р Сийвър, че Ловецът не е плод на въображението на Робърт. За нещастие той не успя да обсъди тази възможност с домакина си — Хай ги пресрещна.

— Къде се губиш? — изрече вместо поздрав Норман. — Какво се е случило? Взех си велосипеда и те чаках пред вас толкова дълго, че можех да пусна брада. В трънака ли се заплете или какво?

— Паднах — отвърна Боб, без да се отклони и на йота от истината, — и нещо си нараних крака. Трябваше да поизчакам малко, за да отmine.

— А, ясно. А сега по-добре ли си?

— Не много. Мисля, че ще се оправя. Това няма да ми попречи да карам велосипеда си. Хайде да отскочим до къщи да го взема.

Те се бяха срещнали близо до къщата, тъй като Хай не беше навлязъл прекалено навътре в джунглата, за да избегне евентуално разминаване с Боб. След броени минути достигнаха до дома на Кинард, където Робърт се хвърли на велосипеда си и го подкара, като въртеше педалите предимно с левия крак и само си помагаше с горната част на ходилото на десния. Момчетата подкараха към строежа, като по пътя се развличаха с предположения за трудностите, на които щяха да се натъкнат „лодкарите“ при преминаването през прибоа. След пристигането си се заеха с издирване на подходящ материал, който тук беше в такова изобилие, че не след дълго вече бяха намерили всичко нужно и го бяха скрили на различни места, за да не изкушават чуждите погледи до приключването на часовете на следващия ден, когато щяха да поискат разрешение да го вземат. Юношите бяха постъпили съвсем честно според своите разбирания.

Две неща попречиха на Боб да отиде на строежа след училище. Първото от тях се случи на следващата сутрин, когато баща му го видя да куца по стълбите към трапезарията и го попита за причината. Боб най-старателно повтори версията, която беше съчинил за пред Хай, но последвалата реплика на г-н Кинард го постави в затруднено положение:

— Дай да видя!

Боб съобрази светкавично и нави крачола, като показва входната рана. Тя въобще не изглеждаше сериозна, тъй като Ловецът самоотвержено стоеше на бойния си пост и от момента на злополуката досега слепяше парчетата кожа със своята тъкан. За голямо облекчение на момчето баща му не попита за дълбочината на раната, тъй като предположи, че след като липсват следи от голям кръвоизлив и инфектиране, работата няма да е сериозна. Но Боб почти веднага беше полят със студена вода. Г-н Кинард вече се беше приготвил да тръгва, когато се обърна и каза:

— Добре. Ако следващия път, когато те видя, продължаваш да куцаш, най-добре ще бъде да ме успокоиш с думите, че докторът те е преглеждал.

Уважението на Ловеца към този човек нарастваше с всеки изминал ден.

Боб тръгна за училище, като по пътя обмисляше какво би могъл да направи. Кракът му беше толкова зле наранен, че и с Ловеца, и без него надали щеше да спре да куца — поне през следващите няколко дни. Освен това беше почти сигурен, че баща му ще е на строежа днес следобед, когато трябваше да отидат за материала. В края на часовете Боб успя да намери благоприятен претекст, за да си спести отиването до новия резервоар — учителят го беше помолил да остане замалко, за да уточнят програмата му. Момчето изчака за момент при приятелите си и набързо им обясни как стоят нещата, след което те потеглиха нагоре, а той се върна в класната стая. Разпитът продължи доста дълго време. Както често се случва при преместването от едно училище в друго, имаше известно разминаване във взетия материал по различните предмети. В края на краищата те съставиха една съвсем задоволителна програма. Боб беше сигурен, че приятелите му вече са взели всичко необходимо и са го закарали до потока.

Но по този начин проблемът с куцането не се решаваше, а ултиматумът на баща му оставаше в сила. През целия предиобед момчето се беше упражнявало да върви, без да куца, но единственият резултат беше, че привлече вниманието и на тези, които дотогава не бяха забелязали травмата му. Боб постоя известно време пред портала на училището, като разсъждаваше как е най-добре да постъпи, и накрая реши да прехвърли отговорността на Ловеца. Отговорът на извънземния го хвърли в ужас.

„Предлагам ти да направиш точно това, което те посъветва баща ти — да отидеш при д-р Сийвър.“

— Но как ще го заблудим? Той да не е идиот! Може би ще трябва да го забаламосвам с приказки за вълшебници! Докторът няма да се задоволи само с входната рана — той ще поиска да види целия крак. Как мога да му обясня всичко, без да му кажа за тебе?

„Мислих за това. И какво ще стане, ако му кажеш за мене?“

— Ти да не би да искаш да ме регистрират в лудницата? Аз едва ти повярвах...

„Никога няма да ти се удаде по-добра възможност да го убедиш, ако, разбира се, докторът е толкова «отворен», колкото си ми казвал. Аз ще те подкрепям и ако той се усъмни, мога да му докажа, че съм тук. Досега направихме всичко възможно, за да запазим присъствието ми в тайна, а и сега нямам намерение да разтръбяваме цялата история, но все пак мисля, че докторът би могъл да помогне на нашето дело и ще ни бъде незаменим съюзник. Той не притежава познания за нашата същност, така че няма да е преувеличено, ако му представим нашия враг като някаква опасна незайна болест.“

— А ако се окаже, че той е домакинът на нашето приятелче?

„Той е последният в моята листа на кандидатите, но ако все пак се окаже така — ще го открия почти веднага. Все пак ще взема някои предпазни мерки.“

Ловецът му изписваше много подробно всичко, което трябваше да направи, а момчето кимаше с глава в знак, че е разбрало.

Кабинетът на лекаря не беше далеч от училището. Ако не беше раната му, Боб никога не би си направил труда да подкарва велосипеда. Когато стигнаха, се наложи да изчакат малко, докато лекарят приключи с някакъв пациент, и едва след това влязоха в прекрасната стая, която д-р Сийвър беше превърнал в нещо средно между диспансер и приемна.

— Нима толкова скоро? — поздрави го докторът. — Изгарянето ли те мъчи още?

— Не, господине, вече го забравих.

— Не напълно, надявам се — и двамата се засмяха съзаклятнически.

— Става дума за нещо съвсем друго. Вчера паднах в гората и баща ми ме накара да избира — или да дойда да ме прегледате, или да

престана да куцам.

— Добре, дай да видя какво е станало!

Боб седна срещу лекаря и нави нагоре крачола на панталона си. В първия момент докторът не видя изходната рана, но в следващия я забеляза. Той огледа крака много внимателно, след това се отпусна на стола си:

— Хайде да чуем какво точно се случи!

— Ходих в близката гора до устието на първия поток. Брегът се оказа по-дълбоко подкопан, отколкото си мислех, и като стъпих на него, пропаднах и се набодох на клон от някакво полузаровено дърво.

— Мисля си, че ако кажеш прободох, ще е по-точно. Продължавай!

— Няма нищо друго за казване. Въобще не се разтревожих и затова идвам едва сега, когато баща ми ме накара.

— Разбирам. А да ти се е случвало нещо подобно в училище, в Щатите? — каза докторът след известно мълчание.

— Ами-и... — Боб просто не знаеше за какво намеква лекарят. — Ето това.

Той протегна напред ръката си, която беше раздрал при първия опит на Ловеца за установяване на контакт. Г-н Сийвър внимателно огледа едва различаващия се белег.

— Преди колко време беше това?

— Преди около три седмици.

Последва още по-дълго мълчание. Боб усилено се мъчеше да разбере какво си мисли докторът в момента, а Ловецът като че ли се досещаше.

— А да си открил тогава нещо необикновено, което става с тебе — нещо, което не можеш да си обясниш, нещо, което да помага на рани, нуждаещи се от зашиване и изискващи сериозно лечение, да зарастват и да те кара да не се тревожиш много за тях, нещо, което да не е в реда на нещата? Това ли е нещото, което стои в дъното на цялата история с връщането ти тук?

— Не съвсем, господине. Вие сте прав, но... Зная причината за всичко това.

След като Рубикон вече беше преминал, Боб разказа стегнато и ясно цялата история, а докторът го слушаше мълчаливо. Когато момчето приключи, той заразпитва:

— Ти не си виждал това нещо — Ловеца, де?

— Не, той не иска да ми се покаже. Казва, че това би предизвикало емоционален стрес.

— Мисля, че го разбирам. Имаш ли нещо против да ти завържа очите замалко?

Момчето не се противопостави, а докторът извади една превръзка и я постави на очите му. След това каза:

— Сега си постави ръката — все едно коя, тук на бюрото. Разтвори дланта и се отпусни. Добре. Ловецо, знаеш какво искам, нали?

Ловецът разбра веднага и не дочака да го подканят отново. Боб, разбира се, не можеше да види нищо, но усети как нещо натежава в дланта му и инстинктивно се опита да свие пръстите си. Докторът не му позволи:

— Задръж замалко така, Боб!

Момчето все още усещаше теглото на нещото в ръката си, но не можеше да е уверено дали то все още е там. Усещането беше подобно на това, когато имаш втикнат над ухото си молив — не знаеш все още ли е там или вече е паднал. Когато му свалиха превръзката от очите, в дланта му нямаше нищо, но лицето на лекаря беше по-мрачно отпреди.

— Добре, Боб — каза той. — Поне част от историята ти със сигурност е вярна. Сега би ли ми разказал по-подробно за тази мисия на приятеля ти?

— Най-напред трябва да ви кажа — отвърна Боб, — че това са думи на извънземния, които ще се опитам да ви предам максимално най-точно. И така:

„Вие вече сте убеден, че поне в основната си част тази история е истинска. Предполагам, че ще разберете защо толкова време сме били принудени да я пазим в тайна, както и риска, на който се излагаме, като ви поверяваме тази наша тайна. Съществува известна вероятност, наистина малка, вие да сте човекът, у когото се намира Дивечът ни.

В такъв случай има две възможности — или знаете за неговото присъствие и съвсем съзнателно му сътрудничите, тъй като той ви е убедил в правото на своята позиция, или пък не знаете за това. В първия случай вие ще планирате как да ме премахнете. Вашият евентуален гост не би се спрял пред нищо, което би ме унищожило, дори това да навреди на Боб, но вие не бихте постъпили така.

Решаването на проблема ще ви отнеме време, през което бих могъл лесно да разпозная опитите ви да намерите някое по-безопасно за момчето решение.

Във втория случай, докторе, вашият гост вече ще знае много добре къде се намирам. Той също така съзнава, че вие сте лекар и че ако някой е способен да изнамери средство, чрез което да се установи неговото присъствие в нечие тяло, в случая вашето, това сте само вие и никой друг на този остров. Опасявам се, че в такъв случай сме ви поставили в сериозна опасност, тъй като врагът ми няма да се спре пред нищо, за да избяга и да се скрие от правосъдието. Не мога да ви предложа никакви предпазни мерки, но смятам, че вие сте напълно способен да се сетите и сам. Само, моля ви, не ги изричайте на глас.

Съжалявам, че ви изложих на този риск, но това влиза във вашите задължения на лекар. Ако все пак не желаете да го приемете, просто кажете. Ние веднага ще ви оставим на мира. Но трябва, разбира се, да знаете, че ще ви подложим на проверка при първа възможност и ако по време на проверката не ни се наложи да бързаме, бихме могли да я направим, без да ви нараним. Какво е решението ви?“

Д-р Сийвър не се поколеба и за миг:

— Готов съм да приема всички възможни рискове. Мисля, че зная как да ме проверите. Според тебе ти си в тялото на Боб от близо шест месеца, а ако вашият Дивеч е в мене, той е там най-малко от няколко седмици, т.е. достатъчно дълго, за да се създадат специфични антитела, тъй като ти твърдиш, че сте вируси. Мога да направя серум от кръвната проба на Боб, както и от моята, и от теста веднага ще разберем истината. Знаеш ли достатъчно добре медицинската терминология на английски, за да разбереш какво имам предвид?

Боб отговори бавно, като разчиташе надписите на Ловеца:

— Много добре ви разбирам. За съжаление няма да можем да приложим вашия план. Ако ние преди дълги години не се бяхме научили как да предотвратяваме появата на антитела при влизането ни в друг организъм, нашата раса просто не би имала никакъв шанс за оцеляване.

Докторът се намръщи:

— Трябваше да се досетя за това, а предполагам, че вашият приятел няма да позволи някаква част от неговата тъкан да бъде уловена при разрез или вземане на кръвна проба. — Той рязко вдигна

очи. — Как мислиш да направиш идентифицирането? Сигурно си имате някакъв метод.

Боб разясни подробно затрудненията на извънземния в това отношение, след което Ловецът заключи:

„Имах намерение, когато съм сигурен, да проверявам лично всеки заподозрян. Моят сънародник няма да успее да остане скрит дори и за миг, щом вляза в същото тяло.“

— Тогава защо не ме подложите на същия тест? Уверен съм, че нямате никакви особени основания да ме подозирате, но ще бъде по-добре да узнаем със сигурност. В такъв случай вие ще знаете дали можете да ми се доверите, а и самият аз бих искал да разбера. Освен това през последните минути се опасявах, че още щом излезете от кабинета, ще трябва да приложат някакви съвсем радикални методи, за да се тествам.

— Много правилно, докторе — намеси се Боб, — но Ловецът не би влязъл в тялото на буден човек. Струва ми се, че и вие сте съгласен с него по този въпрос.

Докторът кимна в знак на съгласие:

— Да, да, разбирам причината, но това също не е трудно за уреждане.

Г-н Сийвър стана от стола и се отправи към вратата, като пътьом свали от стената насреща някаква табелка. Той я окачи от външната страна на вратата, след това затвори и пусна резето. После се върна в стаята, огледа Боб от главата до петите и се зарови в един от многобройните си шкафове.

— Колко тежиш, Боб? — запита той през рамо.

Момчето му каза и докторът изчисли бързо нещо наум. След това взе някакво шише с прозрачна течност и се обърна към посетителите си.

— Ловецо, не зная дали това вещество може да ти въздейства по някакъв начин, но ти предлагам за всеки случай да напуснеш храносмилателната и кръвоносната система на Боб, преди той да го е поел. Упойката ще трае час-два — предполагам, че това е много повече, отколкото ти е нужно, но не съм сигурен дали една по-малка доза изобщо ще има някакво въздействие върху нас. Така ще можеш да извършиш теста си, докато ние сме в безсъзнание, и да се върнеш необезпокояван в тялото на момчето, а след това да ни кажеш

резултата и всичко останало, което е необходимо. Става ли? Ние няма да усетим нищо — сигурен съм.

„Опасявам се, че не всичко е наред — гласеше отговорът. — Имам предвид това, че моят домакин ще изпадне в безпомощно състояние преди вас, ако съм разбрал правилно. Тъй като тестът трябва да бъде направен, ще ви помоля за следното: ще трябва да се откажете от лекарството, ще седнете един до друг и ще си хванете здраво ръцете поне за двадесет минути. Това ще е напълно достатъчно да извърша проверката си и да се върна обратно.“

Докторът веднага се съгласи — той беше решил да използва упойката единствено защото Ловецът настояваше да не го видят, и напълно одобри предлаганата алтернатива, тъй като по същество тя не променяше нищо, поне за самия него. Той премести стола си до този на момчето, хвана здраво ръката му и омота плътно долепените длани с превръзката, която преди малко беше използвал, за да завърже очите на Боб, подсигурявайки по този начин допълнително извънземния. След това лекарят и момчето се отпуснаха в очакване.

Проверката продължи повече от двадесет минути, но за най-голямо облекчение на присъстващите Ловецът оповести отрицателния резултат от нея. След това разговорът — най-малкото между Боб и доктора, потече съвсем свободно и те потънаха в решаването на общия им проблем с такива подробности, че г-н Сийвър напълно забрави за наранения крак. Едва към края на посещението той отново се сети за него:

— Доколкото разбирам, твоят приятел не може да ускори процеса на заздравяване, а само предотвратява кървенето и възможното инфектиране. Моят съвет е да престанеш да натоварваш мускула поне за известно време. Ти се отнасяш направо жестоко към него.

— Единственият проблем е, че аз съм транспортната дивизия на нашата армия — отвърна момчето — и като основно превозно средство на главнокомандващия не мога да си позволя лукса да бъда обездвижен.

— Добре, това сигурно ще забави за известно време заздравяването, но при тези обстоятелства не е възможно никакво друго усложнение. Ти можеш да прецениш най-добре — все пак не е шега работа. Поне се старай да не го претоварваш.

Докторът затвори вратата след тях и се върна в кабинета, където потъна в книгите по имунология. Въпреки че народът на Ловеца се беше справил с антителата, земната медицина все още имаше какво да открива.

Тъй като беше още рано за вечеря, Боб и Ловецът слязоха до потока, където трябваше да са момчетата. Звукът от дърводелските работи му подсказваше, че са там, но гъстата растителност му пречеше да ги види. Когато Робърт излезе от гората, момчетата хвърлиха инструментите:

— Къде се губиш? Кръшкаш от бачкането, а? Я виж лодката!

Боб приближи и погледна. От лодката беше останало много малко за гледане. Прогнилите парчета бяха свалени, а новопоставените едва припокриваха тук-таме зейналата дупка, която трябваше да представлява дъното. Робърт се огледа наоколо, но не видя това, което търсеше, и попита:

— А къде са материалите, които заделих снощи?

— Тъкмо там е работата — отвърна му Хай. — Една част от дъските си бяха там, където ги бяхме скрили, и ги донесохме тук, но останалите просто бяха изчезнали — или са ги пернали хлапетата, или пък работниците са ги намерили и са ги използвали. Ние взехме всичко, което беше останало, за да не изчезне и то, и слязохме да поработим, но както виждаш, ще трябва да отидем за още. Тези не стигат доникъде.

— Няма смисъл да ми го казваш — отговори Боб, загледан в оголения скелет на лодката. Това му напомни за нещо и той се обърна към Райс:

— Рижи, мисля, че открих Тип вчера.

— Къде?

— В гората, някъде в горната част на потока. Малко след това паднах и в залисията забравих всичко друго, иначе да съм ти казал още сутринта. Не съм много сигурен дали е точно Тип, тъй като не е останало много, но е куче приблизително с неговите размери. След вечеря мога да ти покажа мястото, ако искаш, сега няма да успеем.

— А разбра ли какво го е убило? — Райс отдавна беше приел факта, че кучето е мъртво.

— Не. Предполагам, че и ти няма да си по-наясно, след като го видиш. Мисля, че дори Шерлок Холмс би се затруднил да открие

някакви следи, но ако искаш, можем да опитаме.

Новините окончателно прекратиха работата по лодката за деня. Боб спомена, че приближава време за вечеря, и всички се отправиха нагоре по пътя. Преди да се разотидат, Райс още веднъж напомни на Робърт, че ще го чака след вечеря, за да отскочат до гората.

Както се очакваше, на сборния пункт се явиха всички. Любопитството на момчетата беше събудено от разказа на Боб за находката му и всички искаха да я видят със собствените си очи. Робърт поведе групата по пътя от тяхната къща и те скоро стигнаха до потока не след дълго — мястото на злополуката. Хай с голям интерес огледа мястото на пропадането, а после с доста усилия извади вертикално забитото парче от клон, което беше проболо крака на приятеля му.

— Направо си имал късмет, че не си се нанизал на него — отбеляза Хай, като показва на останалите своята находка. Боб леко повдигна крачола си и всички видяха малката дупчица, но се въздържа от показването на изходната рана.

— Не успях съвсем — каза той. — Струва ми се, че това парче ме е наранило.

Хай се вгледа по-внимателно в парчето дърво. Слънцето вече клонеше към залез и в гората нямаше достатъчно силна светлина, но петната кръв все още можеха да бъдат различени върху гладката повърхност на клона.

— Струва ми се, че си прав. На него си се закачил — ето, кръвта се е стекла надолу по заострения край. Интересно, а защо не забелязах кръв по панталона ти вчера?

— Не зная — излъга бързо Боб и поведе групата нататък. Хай се почуди още миг, след това повдигна рамене, захвърли клона и последва приятелите си.

Намери ги при скелета на бедното животно, който те оглеждаха внимателно и излагаха своите теории. Боб, който ги беше довел тук с определена цел, наблюдаваше реакциите им. Въпреки уверенията на Ловеца той беше съвсем сигурен, че Дивечът е убил Тип, след което е направил капана, където беше попаднал. Имаше обяснение дори на факта, че злодеят не се беше опитал да проникне в него — просто си е намерил домакин преди идването му. Домакин, който използва потока като път през джунглата, както постъпваха всички приятели на

момчето. Това означаваше, че някой от тях е бил наблизно и е останал неподвижен достатъчно дълго за целите на извънземния. Боб не беше чул нищо такова, но се надяваше, ако някой от тях все пак е преживял нещо подобно, да се издаде по един или друг начин.

Мракът вече започваше да се спуска, а единственото заключение, до което бяха достигнали, беше, че насекомите са се справили с трупа на животното. До този момент никой не беше се докоснал до костите, но тъй като започваше да става все по-тъмно, Малмстром се реши да хвърли един поглед отблизо. Като обект на своите изследвания той избра черепа, който беше в гъстака, но момчето самопожертвувателно се хвърли в трънака да го вади.

Самото изваждане беше доста трудна работа, защото шиповете на клонките бяха разположени по такъв начин, че беше невъзможно човек да не се закачи за тях. Малмстром попадна в тази клопка, много по-коварна, отколкото изглеждаше на пръв поглед, и научните му интереси бяха възнаградени с няколко дълбоки и болезнени драскотини. В края на краищата черепът беше изваден и предаден в ръцете на Колби.

— Тези гадни шипове са идеални за рибарски кукички — възнегодуюва Късия. — В едната посока ръката ти минава безпрепятствено, но само се опитай да я изтеглиш обратно — направо ще те разкъсат. Аз си мисля, че точно това се е случило с Тип — набутал се е навътре за нещо, а после шиповете не са му позволили да се измъкне.

Хипотезата беше толкова издържана, че дори предубеденият Боб остана поразен. Той изведнъж си спомни, че не беше споделил с доктора тази си идея — какво ли щеше да каже той? Може би д-р Сийвър вече беше изработил някакъв тест и за момчето нямаше да е много трудно да намери претекст, за да го използва. То се надяваше, че скелетът на Тип ще бъде нещо като пробен камък за теста, но сега просто не знаеше какво да прави. Боб отново поведе групата назад към дома, а мозъкът му работеше трескаво.

ГЛАВА XVI

ПЛАН-СХЕМАТА

Целият предиобяд във вторник премина нормално, ако не се смята все по-голямата тревога на Ловеца по отношение на Чарли Терао. Той трябваше да напусне острова в четвъртък, а както се виждаше, Боб не беше направил нищо за проверяването му или за отлагане на пътуването му. Оставаха само още две нощи...

Момчетата, които нямаха неговите проблеми, се втурнаха да търсят материал за лодката още щом свършиха часовете. Боб тръгна с тях, но пред кабинета на лекаря спря под предлог, че трябва да отиде на контролен преглед за крака си. Тук той разказа на лекаря и на Ловеца за предишната вечер и за своите съмнения и заключения. Детективът остана дълбоко изумен от този факт, тъй като за първи път домакинът му беше разработил сам хипотеза, коренно различна от неговата собствена. Той незабавно привлече вниманието на момчето и изложи своето мнение по въпроса, като го подкрепи с доводи.

„Много съжалявам, че не съм схванал напълно хода на мислите ти — заключи Ловецът. — Спомням си, казах ти, че кучето не е било убито от Дивеча, но може би съм пропуснал да изясня, че твоят «капан» също беше съвсем естествен по произход. Може би трябваше да ти спомена, че клонът се беше забил в земята вследствие падането на дървото. Това ли те накара да зарежеш цялата работа с Чарли Терао?“

— Мисля, че да — отговори Боб, след което накратко предаде разговора си с извънземния на доктора.

— Младият Терао? — попита г-н Сийвър. — Той утре ще идва при мене да го инжектирам. Имате ли някаква причина да го подозирате?

„В началото просто мислехме да го проверим, защото ще напуска острова — отвърна Ловецът. — Искахме да сме сигурни, че е чист, когато отплава. Едва по-късно научихме, че поне веднъж е спал в лодката в зоната на рифа, което представлява идеална възможност за

нашия Дивеч. Той беше с нас и в момента, когато почти паднахме през дренажния отвор на дока.“

— Правилно — отсъди докторът. — Ние на практика разполагаме с имената на тези, които съвсем спокойно можем да определим като най-вероятни домакини, а останалите като по-малко възможни. Боб, да си забелязал снощи нещо особено у някого от твоите приятели, което би могло да ни влезе в работа?

— Само едно — отвърна момчето. — Докато Късия Малмстром вадеше черепа на Тип от храстите, той здраво си издра ръката на шиповете, потече кръв — следователно няма какво да се занимаваме с него.

Сийвър се смръщи едва забележимо и отправи въпрос към детектива:

— Ловецо, доколко съзнателен е твоят сънародник? Може ли да остави раните да кървят само за да убеди Боб, че това не е неговият домакин?

„При него въобще не може да се говори за съзнание — отвърна извънземният. — Все пак покриването на такива дребни рани е толкова автоматизирано при нас, че ако беше в момчето, той най-вероятно би се погрижил за тях. Разбира се, ако врагът ни се съмнява, че домакинът му е под подозрение, той би се въздържал от действия, колкото и сериозна да е раната, тъй като се интересува единствено от собствената си сигурност. В този смисъл твърдението на Боб надали може да се приеме като стопроцентова истина, но все пак това поставя Малмстром в по-благоприятно положение.“

Докторът кимна одобрително:

— Така си мислех и аз — каза той. — Добре, струва ми се, че се отклонихме от основния проблем — проверката на младия Терао. Ловецо, много бих искал да узная дали жълтата треска би могла да причини нещо на твоята раса? Утре ще го ваксинирам точно срещу това.

„Надали — щом не вреди на Боб. Освен това мога да ви гарантирам, че нашето приятелче веднага ще се измъкне от крайника, в който ще инжектирате, и ще поизчака нещата да се уталожат. Шансовете ваксината да се окаже смъртоносна са много нищожни и затова предпочитам да извърша проверката лично, а след като намерим Дивеча, вече ще можем да помислим по-добре как да го убием.“

— Най-добре ще е, като го откриеш, вече да разполагаш с нещо, което би го унищожило — възрази му лекарят. — Всичко, което мога да ти предложа, са няколко антибиотика и ваксини, а от друга страна, не можем да ги изпробваме направо върху Боб — това ще ни отнеме десетина дни. — Сийвър се замисли напрегнато за нещо. — Сега ще ви обясня. Ще започнем с вещества, които не могат да причинят вреда на Боб, а ти ще ни казваш какъв е ефектът им върху тебе и ако открием някое, което би те унищожило, ще уредим нещата така, че да можеш да напуснеш тялото на момчето, докато въздействието му отmine. Няма да тестваме Терао, докато не открием нужната субстанция.

„Но вие знаете, че това ще отнеме дни, а Терао напуска острова след по-малко от четиридест и осем часа!“

— Не е задължително. Никак няма да ми хареса, тъй като зная колко силно момчето иска да стане моряк, но все пак бих могъл да го задържа тук до следващото идване на танкера, ако се наложи. Това ще ни даде още десет дни и ако изпробваме по две субстанции на ден, имаме голям шанс да открием нещо. Ще започнем с антибиотиците, тъй като ваксините са по-специфични.

„Това е наистина идеално, стига ти, Боб, да нямаш нищо против — гласеше отговорът. — Съжالياвам, че не се впуснахме в битката порано. Докторе, сега ще опитаме ли нещо?“

— Разбира се — отговори Боб на въпросителния поглед на лекаря.

Той седна на кушетката, а г-н Сийвър покри краката му с чаршаф така, че да не се вижда нищо.

— Не зная дали няма да е по-добре да си свалиш обувките — каза той, докато дезинфицираше ръката на момчето. — Доколкото мога да преценя, те биха го затруднили, ако реши да излезе от тебе. Готов ли си?

Боб кимна, Сийвър заби спринцовката в ръката му и плавно инжектира съдържанието ѝ. Момчето съсредоточи погледа си върху срещуположната стена в очакване на отговора на Ловеца.

„За мене това е само разновидност на протеиновата молекула — беше първото изречение, което се появи след малко. — Попитай доктора дали да погълна веществото или да го оставя в организма ти?“

Боб предаде съобщението.

— Доколкото ми е известно, това няма никакво значение — отвърна лекарят. — Но би ми направил голяма услуга, ако го остави и ми съобщи за някое евентуално въздействие върху твоите органи, разбира се, ако се появи такова. И така ние установихме, че това вещество е безвредно. Може би ще е по-добре днес да не опитваме с друго — ти все пак трябва да се видиш с приятелите си. Отваряйте си очите на четири — Тера не е единственият възможен домакин, дори и да не ви се струва така.

Момчетата явно все още не бяха на строежа — за всеки случай Боб беше хвърлил едно око надолу към пътя. Докато се качваше на велосипеда, кракът му се обади и Робърт се усмихна весело, като си спомни как докторът беше зарязал всичко в името на общото дело — дори и грижата за раната му. Пътят не беше дълъг и още с пристигането си той забеляза значително количество подбрани и подредени дъски, а близо до тях бяха паркирани велосипедите на приятелите му. Боб също спря там и се отпрати към групичката.

Четирите момчета си бяха дали почивка и сега бяха насядали върху стената, на чието изливане присъства Боб. Бетонът отдавна се беше втвърдил и в момента се подготвяха страничните стени. Момчетата се бяха надвесили и сезираха надолу към равната повърхност на дъното. Когато Робърт се присъедини към тях, видя, че долу работеха група мъже, които използваша някаква странна машина. Всички бяха с маски, но не беше трудно в човека на командния пулт да бъде разпознат бащата на Малмстром. Машината представляваше компресор, свързан с резервоар с някаква течност и маркуч, през който въпросната течност излизаше под високо налягане. Един от мъжете миеше бетона с помощта на странната машина, а останалите го следваха с горелки в ръце. Момчетата имаха само най-обща представа за това, което правеха мъжете. Много от бактериите, използвани за производството на петрол, отделяха като междинен или краен продукт изключително силни корозионни вещества. Затова работниците полагаха покритие, което да пази бетона от въздействието им. Защитното вещество представляваше пластмаса, съдържаща флуорин, която беше получена преди години като страничен продукт при изследванията върху отделянето на уранов изотоп. В барабана на машината то се смесваше с един от стандартните инхибитори и след като го нагрееха до определена температура, то се втвърдяваше под

формата на прозрачен защитен филм. Изпаренията от инхибитора бяха изключително вредни — затова и мъжете бяха с маски.

Момчетата бяха на около петнайсетина метра над работещите долу и от време на време яко гълтаха от отровните изпарения. Дори Ловецът не долови опасността, но друг направи това вместо него.

— Отначало слънчевото изгаряне, което почти те опече жив, а сега и това ли! Въобще не те е грижа, какво може да ти се случи, така ли е?

Момчетата се обърнаха и видяха едрия силует на г-н Кинард, който се беше изправил зад тях. Те го бяха забелязали на строежа, зает с нещо, но никой не беше усетил как мъжът се беше промъкнал до тях.

— Защо според вас, г-н Малмстром, и останалите са с маски? Най-добре ще е да ме последвате. Тук не е толкова опасно, колкото долу, но няма смисъл да дърпате дявола за опашката.

Той се обърна и тръгна надолу покрай стената, а момчетата мълчаливо го последваха. В края на първата секция мъжът спря и посочи с ръка долния край на строежа:

— Ще бъда там след няколко минути. Трябва да се върна до вкъщи, за да взема нещо, и ако искате, мога пътъом да хвърля плячката ви до потока.

Той погледа известно време момчетата, които тичаха надолу по склона с все сили, и след това се отправи към дъното на резервоара по една от диагоналните подпори.

Там г-н Кинард облече фланелката си, която беше свалил за удобство, и тръгна надолу към мястото, където беше паркиран джипът му. Тук го чакаше само синът му, другите бяха отишли при струпания материал. Кинард подкара джипа напъряко, като по този начин съкрати част от пътя.

Товаренето завърши бързо, защото всички момчета работеха доста пъргаво, а и бащата на Боб им помогна с по-големите греди. След това мъжът запали колата и се спусна надолу по пътя, следван от петимата велосипедисти. Те не пропуснаха възможността да се опитат да се състезават с него и тъй като разстоянието не беше голямо, в края на надбягването момчетата не бяха изостанали много.

Г-н Кинард също свали обувките си и нави крачоли по примера на останалите и като взе по-големите греди, зацапа след тях през потока към „сухия док“. Той огледа внимателно това, което беше

останало от лодката, направи няколко конструктивни предложения и тръгна да се прибира:

— Предполагам, че наоколо гъмжи от дресирани дървеници, които държат настрана неканените посетители? — пошегува се г-н Кинард на тръгване.

Момчета му отговориха нещо в същия дух и се захванаха за работа. По някое време спряха, за да си починат и да поплуват. През време на къпането Ловецът най-после успя да разбере защо хората избягват медузите. Боб се натъкна на една от тях и гостът му получи възможност да се наслади на непосредствената близост на копривните клетки на коелентерата. Той веднага блокира разпространението на отровата, но не толкова заради здравето на домакина си, колкото заради сантименталните спомени за грешките през първия му ден на земята.

Въпреки честите прекъсвания по-голямата част от работата беше отхвърлена за около час и половина. След това отнякъде се появи лодката на Чарли Терао, което на мига събуди интереса на Ловеца и неговия домакин.

— Ей, дремльо! — изрева Райс вместо поздрав, като го видя да се задава. — Идваш да хвърлиш един последен поглед, а?

Терао го изгледа не много дружелюбно.

— Няма ли да затъкнеш тази проклета уста! — каза той и се обърна към останалите. — Е, какво, приятели? Пак ли проблеми с лодката? Доколкото си спомням, вие май вече я поправяхте веднъж.

Четири гърла гракнаха едно през друго да му разкажат историята, а Райс замлъкна. Гостът им го наблюдаваше внимателно и когато разбра всичко, раздразнението, изписано върху загорялото му лице, се замени с доволна усмивка. Никакви думи не можеха да изразят по-ясно мислите му от тази усмивка, нито пък нещо друго можеше да накара Райс да се почувства по-глупаво. Странното напрежение между двамата се запази през останалия половин час от гостуването на Чарли.

През тези тридесет минути момчетата говориха много и работиха малко. Терао се разпростя върху бъдещето си в най-големи подробности, а Хай и от време на време Колби го допълваха. Боб, който знаеше за намеренията на лекаря, се чувстваше малко неудобно и почти не се включи в разговора, като през цялото време се опитваше

да се убеди, че всичко това е за доброто на Чарли. Райс беше принуден да млъкне още в самото начало, а Малмстром беше по-необщителен от обикновено. Робърт го отдаде на факта, че той винаги е бил по-близък с Терао от останалите и никак не се радва при мисълта, че приятелят му се готви да отплава. Неговите догадки се потвърдиха от това, че когато Чарли реши да тръгва, Малмстром помоли Колби да закара велосипеда му до дома и скочи в лодката на бъдещия моряк, като поясни:

— Чарли иска да отидем до баржата и ще се помотаем малко с нея. Там ще се сбогува с приятелите си, а след това ще се качим на новия резервоар да се види с някои хора. След това ще се прибера. Може и да позакъснея, но какво от това.

Колби кимна разбиращо и двамата приятели загребаха мощно, за да успеят да пресрещнат баржата, която извършваше редовната си обиколка около резервоарите. Момчетата ги проследиха с поглед, докато достигнаха целта си.

— Много обичам да се заяждам с него и ми е малко мъчно, че ще заминава — каза в заключение Райс. — Поне ще се връща често. Ще се захващаме ли с лодката?

Другите изразиха някаква вяла готовност, но ентузиазмът им се беше стопил. Те се повъртяха още около лодката, после поплуваха, отрязаха две дъски и накрая изумиха родителите си, като се прибраха много преди часа за вечеря.

Вместо да седне над домашните си, след вечеря Боб излезе отново, като обясни на майка си, че „ще отскочи долу до селото“. Това си беше чистата истина, но момчето се въздържа да им каже, че иска да се види с д-р Сийвър, за да им спести излишните тревоги. Лекарят беше заявил, че няма да изпробват друго лекарство през този ден, и Робърт нямаше някаква особена причина да го търси, но нещо мъчеше юношата и самият той не можеше да прецени точно какво е. Ловецът беше много добър и доверен негов приятел, ала разговорите с него бяха трудни, а Боб просто трябваше да си поговори с някого.

Докторът го посрещна малко изненадан:

— Добър вечер, Боб! Нетърпелив си да проведем следващия тест или си научил нещо ново? Или просто ти се ще да поговорим? Влизай, влизай, така и така си дошъл дотук! — той затвори вратата след него и го покани да седне.

— Не зная точно какво ми е, сър — започна момчето, — но все си мисля за номера, който ще скроим на Чарли. Зная, че имаме достатъчно основания и че това няма да е завинаги, но все пак смятам, че няма да постъпим много правилно...

— Зная. Изпитвам същото — още повече че ще съм принуден да излъжа, което противоречи на принципите ми. Понякога и аз давам погрешна диагноза, но това е друго нещо — г-н Сийвър се усмихна горчиво. — Все пак не виждам друга възможност и дълбоко в себе си съм уверен, че не правим нищо лошо. И ти трябва да го разбереш. Сигурен ли си, че няма нещо друго, което да те тревожи?

— Не съм — отговори момчето, — но не мога да ви кажа какво ме мъчи. Просто не мога да се отпусна.

— Това е съвсем естествено — ти си въввлечен в неща, които са малко над възможностите ти и изискват огромно напрежение. Все пак може да си видял нещо, което подсъзнателно да ти е направило впечатление, а сега не ти дава мира — нещо, което е пряко свързано с нашия проблем. Размишлявал ли си върху всичко, което ти се е случило, откакто си пристигнал?

— Не само върху това, но и върху всички събития от есента насам.

— Само си размишлявал или си го споделял с твоя гост?

— В повечето случаи само съм мислил върху това.

— Тогава може би не е зле да поговорим. Понякога това помага на човек да подреди мислите си по-добре. Най-малкото можем да обсъдим причините да подозираме всеки един от приятелите ти, за да видим как ти преценяваш всичко. Ние сме се заели с младия Терао например, защото е спал в близост до рифа, присъствал е при падането ти на дока и защото се готви да заминава — това са всичките ни основания. Освен това за него вече сме разработили план за действие.

— Имам предвид — продължи лекарят — някаква случка като тази с Малмстром, когато се беше издрал в трънака, която да ни насочи по някакъв начин. Сещаш ли се още нещо, което да говори за или против него? Например спал ли е близо до рифа?

— Всички спяхме на брега в деня, когато е пристигнал Ловецът, но Късия не беше с нас. Както и да е — това няма никакво значение. Вече ви разказах за онази част от космическия кораб, която намерихме на около миля от брега. За да се довлече до плажа останалата част от

корпуса, е нужно доста време, поне Ловецът твърди така. — Момчето направи малка пауза. — Другото, което ми направи впечатление, е, че днес следобед той ни заряза и тръгна с Чарли, но те винаги са били много добри приятели и няма нищо странно, че искат да си поговорят само двамата преди заминаването на Тера.

Докторът кимна, когато успя да се справи с плетеницата от сложни взаимоотношения:

— Да, може да се каже, че нещата, които ми разказа, говорят в полза на младия Малмстром. А какво можеш да кажеш за Рижия — Кен Райс?

— Почти същото, което и за другите — често се навърта около рифа, а беше и на дока. Не съм го виждал да се наранява, така че... Почакайте малко — той силно се насини от парчето корал, което затисна крака му. Тогаваш беше със здрави обувки, каквито се носят, когато човек отива на рифа, така че не се е нарязал, но синините са много по-добро доказателство от одраскванията на Късия.

— Кога се случи това? Не си спомням да си разказвал нещо подобно.

— Това се случи на рифа същия ден, когато намерихме генераторната обшивка, и на същото място всъщност. Като че ли точно това ме е тревожило — Боб разказа случката подробно. — Ние, разбира се, не сме вдигали шум около тази история, в края на краищата той без малко не се удави.

— Много интересна случка. Ловецо, имаш ли намерение да поразшириш малко кръга на хората, спали около рифа?

Извънземният разбра накъде бие лекарят, но отговори на въпроса така, както беше зададен:

„Нашият приятел се е приземил някъде около рифа и най-вероятно е да не успее да проникне в разумното същество, което първо е видял. Той е достатъчно предпазлив, за да го причаква и да прави опити да проникне в него, без да помисли за последствията. Не че особено много ще се разтревожи за душевното състояние на домакиня си, но по такъв начин би се изложил на риска да бъде разкрит или най-малкото това разумно създание да отиде да се консултира с някого — да речем, с медицинско лице. А аз си мисля, че ако купчинка желе се нахвърли върху някого и след това проникне през кожата му навътре, това би се разчуло почти веднага по целия остров, нали, докторе?“

Г-н Сийвър кимна с глава:

— Същото мисля и аз. Но все пак ми се струва, че младият Райс може лесно да е станал жертва, докато кракът му е бил затиснат, при това без да разбере какво става. Дори да изключим невероятно благоприятните обстоятелства около уплахата и възбудата, самата тежест на парчето корал е била достатъчна, за да изгуби кракът му чувствителност и атаката да остане незабелязана.

„Това е напълно възможно“ — съгласи се Ловецът.

Боб предаде думите му на събеседника си и добави едно свое уточнение:

— Струва ми се, че не е възможно, главно по две причини. Първо, ако създанието се е вмъкнало в тялото на Рижия точно този следобед, не може да има нищо общо с инцидента на дока, тъй като, от една страна, на него ще са му необходими дни, както на Ловеца, за да се адаптира, а от друга — то не би могло да подозира, че аз съм домакинът на преследвача му.

— Разсъжденията ти, разбира се, са съвсем логични — включи се докторът, — но инцидентът на дока може да е чиста случайност. В края на краищата не е възможно всичко, което се случва на тебе и на приятелите ти, да е предварително планирано. Познавам децата на острова и ако някой ми беше казал за това произшествие, преди да съм чул вашата история, не бих си помислил, че е нещо извънредно. Тук при всички хлапета е така — падания, наранявания, и то всеки ден.

Боб беше принуден да признае пред себе си, че д-р Сийвър е напълно прав.

— И накрая, Кен строши лодката този път — додаде момчето, — въпреки че не виждам каква връзка би могло да има това с нашия проблем.

— Нито пък аз, но не е лошо да го запомним за всеки случай. Още повече че кандидатурата на Райс е най-подходящата от всички досега. А какво се сецаш за другите? Например за Норман Хай? Все си мисля за него, откакто ме посети и ми разказа за извънземните.

— В какъв смисъл?

— Разсъди сам! Макар и малко по-късно, все пак разбрах какво е събудило интереса ти към вирусите. Може и Хай да има същата мотивация. Нали си спомняш, че той беше взел от мене книгата, която исках да ти дам. Предполагам, че внезапно събуденият му интерес към

биологията е естествен, но може и да е престорен — като твоя. Какво мислиш?

— Това е идея — съгласи се Боб. — Той също представлява удобна плячка, тъй като често ходи до рифа, за да работи по аквариума си. Не знаей дали си е почивал там, но е твърде възможно. Освен това се съгласи да влезе с мене във водата, когато все още мислехме, че в аквариума му има опасни за живота болестотворни организми.

Докторът го погледна недоумяващо и Боб изгуби известно време, за да му предаде цялата случка в най-големи подробности.

— Боб — започна лекарят след края на историята, — може да разбирам повече от медицина, но бас лоя, че и ти си разбрал какво означава всичко това. Тази история е дяволски интересна. Имам предвид, че Норман би могъл да е в контакт с евентуалния си гост, както ти с Ловеца, но да не избързваме с обобщенията, преди да сме се запознали с всички факти. Все пак извънземният може да го е залъгал с някаква историйка, която да звучи съвсем достоверно.

В този момент на д-р Сийвър за първи път му хрумна, че Ловецът може да е направил същото, и подобно на Боб реши да провери нещата при първа възможност.

— Предполагам, че и Норман е бил на дока по време на инцидента, т.е. имал е възможност да предизвика падането? — запита докторът след продължителна пауза. — А сецаш ли се нещо друго за него — за или против? В момента не? Добре, остави тогава. А последният от твоята компания — Ху Колби? Разбира се, не трябва да забравяме, че много хора на острова работят или се навъртат около рифа.

— Спокойно можем да изключим работниците — прецени Боб. — А и никое от хлапетата не си играе там — поне в тази част от рифа, или по-точно никой не ходи толкова често и толкова близо, колкото ние.

— Добре, да оставим това за момент. Какво ще кажеш за Колби? Не го познавам много добре, не си спомням да сме разменяли с него повече от дума-две. Никога не е идвал с някакво оплакване при мене, а откак съм го ваксинирал, съм го лекувал само веднъж, доколкото си спомням.

— Съвсем типично за него — отвърна Боб. — С нас разговаря повече, но не много. Колби предпочита да си мълчи и да не става

център на внимание. Въпреки това притежава много бърза и ясна мисъл. Той например прибяга за кофата, преди още ние да сме наясно какво става. Ху също беше на дока, но никак не мога да си го представя в ролята на злодея. Той не е от приятелите, за които мислиш непрекъснато, но е много свястно момче.

— Добре, в такъв случай трябва да помислим за Райс и Хай и да „обработим“ Чарли Терао. Не зная дали този разговор те е освободил поне малко от напрежението, аз обаче научих доста от него. Ако си припомниш още нещо, ела и ще го обсъдим. Аз лично не очаквах да се видим днес повторно, но въздействието на предишното лекарство вече е отминало и тъй като си тук, можем да направим още един опит. Съгласен ли си?

Боб не се възпротиви и пригответленията от сутринта се повториха. Резултатите бяха съвсем същите с малката разлика, че Ловецът прецени новото лекарство като „много по-вкусно“ от предишното.

ГЛАВА XVII

ДОКАЗАТЕЛСТВОТО

В сряда сутринта Боб тръгна за училище по-рано от обикновено, за да има възможност да изпробва още едно от веществата в списъка, преди да влезе в час. Той не знаеше кога точно ще се появи Тера за ваксината си, но никак не желаше да присъства и затова се изнесе възможно най-бързо от лекарския кабинет. Часовете минаха както обикновено. След като ги освободиха, момчетата се събраха и решиха днес да не се занимават с лодката, а да отидат отново до строежа. Само Малмстром направи изключение, като си тръгна, без дори да спомене нещо определено за плановете си. Боб го проследи с поглед, в който се четеше нескрито любопитство. Много му се искаше да го последва, но нямаше никакъв повод да го стори, а освен това Хай и Райс бяха тези, които оглавяваха листата. Строежът по мнението на момчетата вървеше доста бавно. Стените, които се подготвяха за изливане, бяха по-сложни от технологична гледна точка. Панелните секции този път не само бяха дълбоко вкопани в земята, както предишните, но и се налагаше в крайните участъци да бъдат припасвани към дъното, т.е. на около пет метра над терена. Това изискваше да се използват значително по-дълги подпори, тъй като стандартните се оказваха прекалено къси. Самият терен допълнително усложняваше работата — той беше толкова неравен, че се налагаше всяка подпора да бъде измервана и изрязвана според случая. Г-н Кинард сновеше непрекъснато между стените и автоматичния трион със сметачна линия в ръка, като току вадеше от джоба си рулетката, за да провери нещо.

Тежките греди бяха пренасяни от големия куп до триона, а оттам — до стените по възможно най-бързия начин. Боб, почти безразличен към убожданията на треските, и Колби, който си носеше чифт брезентови ръкаваци, се включиха да помагат. Хай и Райс се въоръжиха с гаечни ключове, след което Рижия успя да изпроси разрешение и двамата се захванаха да затягат болтове по улеите,

свързващи бетонобъркачката с изкопите за основи на стените. Те бяха положени върху дървено скеле и почти по цялата си дължина минаваха високо над терена. На момчетата не им пукаше, че непрекъснато трябва да шарят нагоре-надолу, но мъжете с радостна готовност отстъпиха местата си на бодрата смяна, още повече че работата върху скелето беше съвсем безопасна.

Полагането на защитния слой върху южната стена все още не беше завършено, обаче работниците не позволяваха на момчетата да се навъртат наблизко. Единствено Боб, и то само веднъж, се включи в тази работа, като откара до дока резервоара на машината, за да бъде напълнен отново с флуорен лак. Не можеха да го държат близо до строежа, тъй като при нормални температурни условия започваше да се полимеризира независимо от наличието на инхибитора. Цялото количество беше в хладилните камери на дока, където се съхраняваше при възможно най-ниската температура. Самото слизане до долу отне две-три минути, но момчето трябваше да изчака почти половин час, докато резервоарът бъде почистен и напълнен отново — ако в него останеше дори и най-малкото количество от стария лак, това можеше да доведе до големи неприятности. Не съществуваше разтворител, който да се справи с покритието, след като то се втвърди. Единственият начин да се почисти след това беше просто да се претопи самият резервоар.

Когато Боб се върна, завари Райс да заклинва опорните стълбове за диагоналните греди. На въпроса, защо вече не е на скелето, Кен развеселено отговори:

— Изтървах един болт и едва не улучих баща ми. Той ми каза да слизам долу, преди да съм убил някого. Чете ми конско почти през цялото време, докато те нямаше. Каза или да работя тук, долу, или да ме няма. И освен това ми обясни, че тук е просто невъзможно да изтърва нещо върху някого. Не зная как би реагирал, ако изхвърчи главата на бойния чук, с който набивам клиновете — виждаш ли как се клати?

— Ако не забележи, няма да каже нищо. Ти най-добре вземи да я закрепещ, това не е шега работа!

— Имаш право — Райс пооправи чука и се захвана отново с клиновете.

Боб се огледа наоколо за нещо интересно, с което да се заеме. Известно време помага на баща си, като държеше единия край на рулетката, след това се опита да се включи в пренасянето на петдесеткилограмовите торби с цимент до бъркачките, но беше прогонен на мига. В крайна сметка се захвана с проверката на отделните секции преди поставянето на гредите, като всеки път се изкачваше догоре по една сгъваема стълба с нивелир в ръка и сериозно изражение на лицето. Тази работа беше достатъчно отговорна, за да задоволи изискванията му, не беше особено трудна и най-важното — беше безопасна, за да не се опитва баща му да го отстрани.

Докато работеше, внезапно си спомни, че веднага след училище трябваше да отиде при лекаря за следващия тест. Подобно на всички конспиратори на този свят, на него просто не му идваше наум, че не е нужно да търси обяснения за своите действия. Затова момчето остана на работното си място, като се мъчеше да измисли някакво извинение, така че с тръгването си да не предизвика никакви подозрения у околните. Мъжете може би нямаше да обърнат внимание, но там бяха приятелите му, а дори и да ги нямаше, наоколо се въртяха цял куп дребосъци, които сигурно щяха да любопитстват накъде е тръгнал. Поне Боб си мислеше така.

Фантазиите му бяха прекъснати от Колби, който все още затягаше болтовете по улеите и в този момент се оказа точно над Робърт:

— Я виж! Самият Чарли идва! Мислех си, че Късия е отишъл при него.

Боб погледна надолу към пътя и установи, че Ху е прав. Терао бавно се изкачваше към строежа. Оттук не можеше да се види изразът на лицето му, но от начина, по който се влачеше, и от отчаяно отпуснатите му рамене Робърт се досети, че младежът вече е бил при доктора. Тежки угризения завладяха ума на младия Кинард. Прищя му се да се изкачи по стълбата и да се скрие върху бетонните блокове, за да избегне неприятната среща. Все пак успя да устои на този панически порив и остана на място.

Чарли вече се беше приближил достатъчно, за да могат да се различат чертите му. Неговото лице беше загубило характерното си весело изражение и сега бе по-скоро безизразно. Той едва-едва отговори на поздравите на изпълнените със завист малчугани, покрай

които мина. Мъжете разбраха, че нещо не е наред, и си замълчаха тактично, но думичката такт изглежда беше напълно непозната на Кенет Райс.

Той работеше на десетина метра по-надолу от Боб. Кенет все още набиваше клинове с бойния чук, който изглеждаше несъразмерно голям в неговите ръце, защото момчето беше по-скоро дребно за годините си. Когато Терао наближи, Райс спря да блъска и го поздрави:

— Здравей, Чарли! Готов ли си за отплаването?

Без да промени изражението на лицето си, Чарли му отвърна с абсолютно равен глас:

— Не заминавам.

— На борда нямат достатъчно легла ли? — това беше доста кървава шегичка и Райс веднага съжали, че се е изплъзнала от устата му, тъй като по принцип беше много дружелюбен и добросърдечен, въпреки че понякога не дообмисляше нещата. Кенет не се извини — просто нямаше време да го направи.

Терао, както правилно беше предположил Боб, идваше направо от срещата си с д-р Сийвър. Той беше очаквал получаването на работата с месеци, вече цяла седмица планираше тръгването си и което беше най-лошото — беше разтръбил навсякъде, че заминава. Заключение на доктора, че ще трябва да изчака до следващия курс, беше непоносимо тежък удар за младежа. Той не виждаше никаква причина за принудителното забавяне. Мота се безцелно около час и нещо, преди нозете му да го отведат до строежа. Всъщност ако Терао се беше замислил за миг накъде върви, едва ли щеше да отиде на това място — там просто не можеше да се разминеш от строители и хлапетии, а точно в този момент младежът надали беше особено предразположен към общуване. Колкото повече си мислеше той, толкова по-несправедлива му изглеждаше постъпката на доктора. Шегичката на Райс, която нямаше нищо общо с тактичността и добрия тон, при тези обстоятелства беше доста неблагоприятна.

Чарли не се замисли нито за миг. В момента на репликата той се намираще на около един-два метра от Райс и реагира светкавично — извърна се и се нахвърли върху Кен.

Шегаджията показва добър рефлекс и това го спаси от сериозно нараняване при първата атака, в която Терао вложи цялата си ярост и сила. Кен отскочи назад, хвърли чука настрана и зае отбранителна

позиция. Чарли излезе извън кожата си, когато юмрукът му увисна във въздуха. Той бързо достигна отново до противника си и ръцете му заработиха с методичността и скоростта на млатилата на добре поддържана вършачка. Райс, чийто път за отстъпление беше отрязан напълно от бетонните блокове, беше принуден да приеме боя.

Мъжът, на когото помагаше Кен, беше толкова изненадан, че в първия миг не можа да реагира. Боб беше доста далеч, а Колби нямаше как да се смъкне отгоре. При тези благоприятни условия боят се разгоря с цялата сила и ярост, на която бяха способни момчетата. Отначало Райс само се защитаваше, но след като първият удар на Терао премина през глухата му отбрана и намести ребрата му, загуби търпение и се зае сериозно с нападението.

Фактът, че беше с три години по-голям и с една глава по-висок, даваше определено преимущество на Чарли. Личеше си, че и двамата са доста далеч от бокса, но това ни най-малко не им пречеше да си разменят прилични удари. След една изключително успешна серия от крошета в главата на противника Терао беше сразен от тежък удар в областта на слънчевия сплит.

Той инстинктивно свали гарда си и отстъпи крачка назад. Това беше звездният миг на Райс. Той никога не се беше боксирал, но реагира толкова точно и бързо, като че ли зад гърба си имаше дълги години на ринга. В мига, когато ръцете на Чарли се отпуснаха, Рижия пренесе цялата си тежест върху атакуващия крак и с все сила стовари юмрук върху носа на противника. Този десен прав беше фантастичен и впоследствие Кен, който иначе нямаше никакви особени постижения в сферата на юмручните спорове, си спомняше за него с много гордост и задоволство. Но в крайна сметка резултатът от удара беше нулев, защото Терао дори не се олюля. Напротив — той се съвзе много бързо и си го върна с абсолютно идентичен удар, който беше и последният в двубоя. Мъжът, който работеше наблизо, се втурна и улови Терао, а притичалият Боб хвана Райс. Никой от двамата не направи сериозен опит да се изтръгне и да продължи. Бързата акция по разтървяването ги беше поохладила и сега имаха възможност да осмислят станалото. По лицата им се четеше неудобство, доколкото по тях въобще можеше да се различи някакво изражение пред насъбралите се вече хора.

Дечурлигата, които съставляваха по-голямата част от множеството, възбудено приветстваха и двамата побойници, но

мъжете, проправящи си път през техните редици, явно не споделяха ентузиазма им. Изразът на лицето на г-н Райс, който се беше промъкнал напред, беше такъв, че желанието на Кен за саморазправа — или по-точно това, което беше останало от него, се изпари безследно.

Самият Кен въобще не беше за гледане. Синините, с които беше покрито лицето му, бяха започнали да придобиват морав оттенък, контрастиращ с рижите му коси, а носът му кървеше обилно. Синините на противника му бяха скрити от ризата, но кървящият му и подут нос неоспоримо свидетелстваше за майсторлъка на Райс. Бащата на Кен най-послед застана пред „своята гордост“ и помълча, докато всички наоколо стихнаха в напрегнато очакване. Той нямаше никакво намерение да се разправят пред хората, но всеки по-схватлив зрител би разбрал това, което му се щеше да каже. След около минута г-н Райс тихо изрече:

— Кенет, най-добре ще е да отидеш да си измиеш лицето и да изчистиш петната от кръв по ризата си, преди да ги е видяла майка ти! С тебе ще си поговорим по-късно!

След това се обърна и заговори на Терао:

— Чарлс, много ще се зарадвам, ако се съгласиш да отидеш с него и да направиш същото. И освен това бих искал да зная причината за цялата тази глупотевина.

Момчетата не му отвърнаха нищо и засрамени от самите себе си, тръгнаха надолу към лагуната. Боб, Норман и Ху ги последваха. Робърт и Колби бяха видели началото на разправията, но не казаха нито дума, тъй като самите участници в нея трябваше да си решат какво е нужно и какво не да се разказва.

Г-н Кинард познаваше добре сина си и приятелите му, за да знае, че нещата стоят именно така, и това му помогна да запази спокойствие. Той заобиколи строежа и пресрещна групичката в долния край на резервоара.

— В джипа имам сапун за солена вода — съобщи той. — Мога да отида да го взема, ако някой от вас занесе този нож на г-н Мередит горе на триона.

Той протегна ръка, за да подаде на Колби, който с готовност излезе напред, металния диск, убягнал от вниманието на момчетата до този момент. Ху прокара пръст през средата на диска и пое нагоре, а г-

н Кинард се отправи към джипа си. Момчетата приеха с благодарност сапуна — особено Райс, който предполагаше каква ще е реакцията на майка му при вида на окървавената риза.

След около половин час ризата му вече беше съвсем чиста и Кен се тревожеше каква ще е реакцията на майка му при вида на двете му здраво насинени очи. Като по чудо той нямаше нито един избит зъб, но Боб и Норман, които се бяха нагърбили с оказването на първа помощ, стигнаха до извода, че ще мине доста време, преди хората да престанат да разпитват Райс с кого се е бил. Терао беше в много по-изгодна позиция — той беше получил само един удар в лицето и подуването на носа му щеше да изчезне за ден-два.

Докато им оказваха първа помощ, всички признаци на враждебност се стопиха. Останалите се грижеха за раните им, а двамата противници се разсипаха да се извиняват един другиму. Норман и Боб бяха доста развеселени от гледката на двамата „непримирими врагове“, които изкачваха склона рамо до рамо, за да се срещнат с г-н Райс.

— Добре — отсече Хай най-накрая. — Ще казваме, че Рижия си го е изпросил. Надявам се да няма много неприятности. Чарли го подреди достатъчно. Нашите пиленца дълго ще си спомнят за този бой.

Боб кимна утвърдително:

— Като че ли наистина не беше най-подходящият момент за заяждане — точно след като Чарли каза, че не заминава. Трябва да се е чувствал много кофти.

— Аз не съм го чул. Казал е, че няма да заминава? Това е нещо ново за мене.

— И аз не съм чул — усети се навреме Боб, който по време на разпратата се намираще доста далеч, за да е чул каквото и да е, пък и след това нямаше време за обяснения, всичко се разви толкова бързо... Предполагам, че вече няма да е удобно да ги разпитваме, още повече че той сигурно е съобщил новината на Рижия. Ако искаш, да отидем да видим какво става.

— Не мисля, че ще е много удобно. Освен това още не съм сложил мрежата на басейна. Толкова време глътна поправянето на лодката! Какво ще кажеш — да отидем и да я поставим. Нямаме нужда от лодка, мрежата е на островчето. Ще стигнем дотам с плуване.

Боб се поколеба. Моментът беше много удобен да отскочи до доктора и да изпробват следващото вещество от списъка — въпреки че тази идея не го очароваше особено, но той все още не знаеше как да се оттегли, без да издаде истинските си мотиви.

— А какво става с Ху? — попита Боб. — Той още не се е върнал. Може би ще иска да дойде с нас?

— Най-вероятно си е намерил някаква работа горе. Аз ще отида, ако не ти се ходи с мене до басейна. Ще тръгваме ли или имаш някаква друга работа?

— Да, имам нещо предвид — отвърна Боб. — Мисля, че няма да е зле да го свърша сега.

— Добре, в такъв случай — доскоро.

Без да се оглежда, Хай се заизкачва обратно по склона по следите на побойниците, чиито дребни фигурки се виждаха в далечината, докато Боб се чудеше дали приятелят му не го подозира в нещо. След това се обърна и тръгна покрай брега по посока на доковете. Вървеше бавно, тъй като трябваше да обмисли доста неща. Нито Боб, нито пък Ловецът имаха желание да разговарят в момента. Всеки от тях беше погълнат от собствените си мисли.

Когато се изравниха с дока, те свиха нагоре по пътя, преминаха покрай къщата на Терао и скоро стигнаха до дома на лекаря. Там всичките им планове се объркаха, тъй като на вратата висеше табелка, че докторът е на адрес и не се знае кога ще се върне.

Вратата на приемната никога не се заключваше. Боб знаеше това и след известен размисъл отвори и влезе вътре. Тук той можеше да седне и да почака. Докторът навярно нямаше да се забави много. Освен това в кабинета имаше много книги, които може би щяха да се окажат интересни или поне полезни. Момчето прегледа полиците и си избра няколко по-обещаващи заглавия.

Оказа се, че за непросветен човек четенето им е почти непосилен труд. Това бяха съвсем специализирани трудове, предназначени за професионалисти, и когато стигна до медицинската терминология, момчето разбра, че е най-добре да се откаже. Боб съвсем не беше глупав, но просто не притежаваше необходимите познания, за да разбере по-голяма част от написаното. Затова умът му често се откъсваше от текста и бродеше незнайно къде.

Необикновените събития от отминалия следобед, свързани предимно с техния проблем, изцяло бяха завладели мислите му. Досега той не беше питал Ловеца за мнението му по заключението, до което бяха стигнали с доктор Сийвър — че най-подозрителни са Хай и Райс. Момчето се възползва от възможността да го направи.

„Не ми се иска да критикувам усилията ви — отвърна Ловецът, — тъй като ми се струва, че дори и да грешите в заключенията си, вие все пак имате някакви основания за това. Предпочитам да не ти казвам мнението си относно Райс и Хай, нито пък за другите, защото различията в становищата ни ще разколебаят вижданията ти по въпроса, а ако целях това, просто щях да се захвана съвсем сам с цялата работа.“

Въпреки че Ловецът говореше индиректно, Боб разбра, че извънземният не е съгласен с техните рзсъждения. Той не можеше да си обясни защо. Изводите, до които бяха достигнали предишната вечер с г-н Сийвър, изглеждаха съвсем логични. След малко Робърт реши, че това е така, защото детективът знаеше за Дивеча повече, отколкото те можеха да научат през целия си живот.

Но все пак къде беше грешката им? Ако трябва да бъдем точни, те дори не бяха достигнали до някакви определени заключения, просто бяха обсъдили възможностите. Ловецът оспорваше тяхното мнение — в такъв случай беше сигурен в своето.

„Не съм сигурен в нищо“ — гласеше отговорът, след като Боб изложи хода на мислите си пред детектива. Момчето се зае отново да обмисля всичко. Хрумна му нещо ново, но то не успя да го сподели с Ловеца, тъй като отвън се чува стъпките на доктора. Боб скочи нетърпеливо на крака и в момента, в който входната врата се отвори, се обърна към влизащия Сийвър с думите:

— Нося ви новини. Можете да пуснете Чарли да отплава утре, освен това можем съвсем спокойно да свалим подозренията от Рижия!

ГЛАВА XVIII

ЕЛИМИНИРАНЕТО

Лекарят спря за миг, когато чу гласа на Боб, а след това затвори вратата и се отправи към стола си.

— Радвам се да го чуя — каза той. — Аз също нося някои новини. Но първо ми разкажи подробностите. Ловецът лично ли ги провери?

— Не — аз. Искам да кажа, че видях някои неща. Явно досега не съм разбирал значението им.

— Чарли и Рижия днес се сбиха до новия резервоар — продължи момчето. — Започна се с това, че Чарли съобщи за отлагането — предполагам, че се е срещнал с вас непосредствено преди да дойде. Както и да е, двамата се спречкаха и се нахвърлиха един върху друг. Когато най-после успяхме да ги разтървем, вече си бяха нанесли доста удари. Кен е с две здраво насинени очи, а и двамата с Чарли са с разбити, кървящи носове.

— И ти стигаш до извода, че тези наранявания доказват отсъствието на Дивеча? Нали вчера се разбрахме, че беглецът би се въздържал от спирането на кръвта, за да не се издаде. Не мога да разбера какво доказателство е тази история.

— Не ме разбрахте правилно, докторе. Много добре зная, че кървенето при порязване, одраскване и т.н. не може да бъде никакво доказателство, но нима не виждате разликата между тях и кървенето от носа? Във втория случай няма открита рана, която да е пред погледите на околните, т.е. няма да има нищо странно, ако от носа не потече кръв. А тези двамата кървяха като прасета.

Докторът помълча, докато обмисляше фактите.

— Все пак остава нещо неясно — заговори той най-накрая. — Дали Дивечът знае, че ударът по носа невинаги предизвиква кървене? Той е от друга планета и няма опита, който притежаваш ти.

— Помислил съм и за това — ухили се победоносно Боб. — Ако неговата раса не можеше да прецени такива дреболии, тя щеше да е

заникъде. А това, което трябва да се знае, е наистина нищожно в сравнение с възможностите на тези същества — какво може да предизвика кървенето и дали то е неизбежно. Все още не съм питал Ловеца, но какво друго може да каже той? Така ли е, Ловецо?

Момчето зачака отговора, отначало с пълна увереност, а после с нарастващо съмнение, тъй като детективът мълчеше.

„Трябва да кажа, че си напълно прав — най-накрая се обади Ловецът. — Не бях обмислял тази възможност преди и наистина е най-вероятно нашето приятелче да не е в тях. Дори да се е въздържал в началото, той със сигурност е знаел, че след прекратяването на боя може да спре кървенето, а носовете на приятелите ти кървяха, докато вие не се заехте с тях. Печелиш, Боб! Зачеркваме двамата от списъка.“

Боб предаде думите му на д-р Сийвър, който кимна мрачно:

— Аз също елиминирах един кандидат. Отговори ми, Боб, нещо в поведението на Малмстром да ти е направило впечатление вчера?

— Да, държа се малко странно. Работи по-малко от обикновено и се беше умълчал. Мислех си, че е заради заминаването на Чарли.

— А днес?

— Не зная, не съм го виждал, откак свършиха часовете.

— Сигурен съм, че не си го виждал — отвърна сухо Сийвър. — Въобще не е трябвало да ходи на училище. Имал е тридесет и девет градуса и половина температура, когато най-после е благоволил да съобщи на родителите си, че не се чувства добре.

— Какво?

— Приятелят ти е болен от малария и много бих искал да зная къде я е пипнал — докторът гледаше момчето така, като че ли то беше виновно за всичко.

— Ами на острова има комари — реши да потърси някакъв отговор Боб, насърчаван от строгия поглед на лекаря.

— Зная, но ние унищожаваме гнездата на маларийните комари. Откъде ли е пренесена заразата? Следя всички, които пристигат или заминават. Екипажът на танкера? Някои от тях слизат за кратко на брега, но не е възможно да са те. Сигурен съм, тъй като съм запознат със заболяванията им. Ти също не си, въпреки че си отсъствал достатъчно дълго, за да пипнеш нещо и да го пренесеш тук, защото Ловецът те пази.

„А заболяването вирусно ли е?“ — интересува се извънземният.

— Не. Предизвикано е от флагелат — вид едноклетъчно. Ето — докторът извади от библиотеката книга с микроснимки — виж тук, Ловецо. Спомни си, моля те, дали в кръвта на Робърт е имало от тях.

Отговорът беше незабавен:

„В момента няма, а наистина не мога да си спомня как изглеждаха всички микроорганизми, които унищожих през последните няколко месеца. Трябва ви да си припомните дали Боб някога е показвал симптоми на такова заболяване. При проникването си във вас открих множество микроорганизми, които на външен вид напомнят този от снимката, обаче не мога да определя дали са същите само по една илюстрация. За мене би било голямо удоволствие да ви помогна, но за съжаление основната ми задача е по-спешна.“

— Боб — каза докторът, след като думите на детектва му бяха предадени, — ако не се разделиш с приятеля си, след като мисията му приключи, и постъпиш в медицинско учебно заведение, аз ти гарантирам, че ще станеш излечител на човечеството. Както и да е, това няма пряко отношение към проблема ни. Ловецо, това, което ми каза за моята кръв, никак не ме очарова, но не мога да го отрека, без да съм извърша необходимите тестове. Какво да се прави — професия! Та бях започнал да ви казвам, че Малмстром е извън подозрение. Всичко, което говорих за кръвотечението от носа, се отнася с двойна сила за болестите, предизвикани от микроорганизми. В края на краищата и в този случай няма явни признаци, по които Дивечът да бъде открит, ако реши да предотврати заболяването, и той би трябвало да го съзнава.

След думите му се възцари пълно мълчание. Явно събеседниците бяха съгласни с мнението на Сийвър. Боб се намеси, за да наруши тишината, която вече започваше да става мъчителна:

— В такъв случай от нашата топ-класация остават само Норман и Ху. Днес следобед щях да гласувам за кандидатурата на Норм с две ръце, но сега вече не съм толкова сигурен.

— Защо?

Момчето повтори дума по дума разговора си с Ловеца малко преди срещата с доктора. Г-н Сийвър се възпротиви:

— Ловецо, ако ти имаш свой подход и не искаш да го споделиш с нас, не можеш да очакваш от мене и от Боб да действаме по някакъв

несвойствен за нас начин.

„Искам да действате според вашата логика — отвърна детективът. — Явно двамата сте склонни да гледате на мене като на всезнаещ. Да, но не е така. Ние сме тук, на Земята, сред хората. Ще ви разкрия моите планове и ще ги реализирам с ваша помощ, но когато му дойде времето. Много ми се иска да проверите версията си, а ако бъдете повлияни от моето мнение, няма да успеете.“

— Тук си прав — съгласи се д-р Сийвър. — Добре, в такъв случай аз съм на едно мнение с Боб — трябва лично да провериш Норман Хай, и то без всякакво отлагане. Той е следващият от листата и ако това беше криминален роман, следователят непременно би се заинтересувал именно от Норм. Робърт, ти ще можеш ли да оставиш Ловеца близо до дома на Хай, както беше в началния ни план, за да може той да извърши проверката през тази нощ?

„Вие забравяте, в какво ме убеждавахте — отвърна извънземният, — че когато се срещна с Дивеча, трябва да разполагам със средство, с което да го унищожа. С тези разговори около следобедните събития забравихме напълно за тестовете, които извършваме.“

— Мисълта за маларията не ме оставя на мира — оправда се докторът и допълни: — Все пак имаш право. Ще опитаме едно друго лекарство. Само те моля да не възхваляваш вкусовите му качества, толкова е скъпо, че не бих преживял, ако ти дойде вместо десерт.

Лекарят се залови за работа.

— Между другото — каза г-н Сийвър, докато пълнеше спринцовката, — Норман не беше ли един от гратисчиите на кораба? Дали можем да свържем този факт по някакъв начин с нашия проблем?

— Той е бил — отвърна Боб, — но не зная каква връзка можем да открием. Идеята е била на Рижия, обаче в последния момент той се е отказал.

Лекарят внимателно постави инжекцията и рече:

— Може това същество да е било в Терао за известно време, а след това да се е прехвърлило в Норман. На борда те вероятно са спали в едно помещение.

— Защо ще се прехвърля?

— Тъй като е преценил, че шансовете на Хай да слезе на брега са много по-големи — нали той е искал да разгледа музея в Таити.

— Но това би означавало, че Дивечът е прекарал в Чарли достатъчно дълго време, за да научи английски и за да проучи, че в интереса на Норм към биологията няма нищо подозрително, защото е възникнал доста преди неговото пристигане — възпротиви се Боб и докторът беше принуден да се съгласи с него.

— Прав си — каза той, — това беше само хипотеза. Не съм го приел за даденост. Много жалко, че не можем да намерим веществото, което ни е нужно. Ако го имахме, и то в достатъчно количество, маларията би била идеален претекст да го приложим масово.

„Струва ми се, че сме още далеч от откриването на въпросното вещество“ — докладва бодро Ловецът.

Докторът се намръщи:

— Ние май няма да успеем да намерим това, което ни е нужно. Твоята структура е толкова различна от всичко живо на Земята... Ако имаш някакви идеи, които биха ме насочили, кажи!

„Преди доста време говорих с Боб за някои мои идеи — отвърна Ловецът. — Бях тръгнал по този път, но се очертаха толкова много възможни решения, че временно се отказах от проверяването им и предпочетох да опитам по начина, по който предлагате вие.“

— Какво, за Бога, сте обсъждали, без да ми го кажеш? — обърна се Сийвър към момчето. — Тъкмо сега е моментът да ми го съобщиш.

— Не мисля, че има нещо за казване — отговори обърканият Боб. — Всичко, което сме обсъждали с Ловеца, се отнасяше до метода на издирването — говорихме, че трябва да проследим вероятното придвижване на Дивеча и да проверим за възможни следи от него. Намерихме генераторната обшивка и все още не сме се отказали да търсим.

— Аз също. Добре, ако Ловецът е решил да проверим отначало нашата хипотеза, най-добре ще е да го направим. Всички причини, които изтъкна той, са съвсем основателни, с изключение на една — че другият подход би ни затруднил с многото си възможности. Това според мене не е никаква причина да не бъде разработен.

„Казах ви, че съм започнал — отвърна Ловецът. — Но досега не е ставало нужда да се противопоставям на вашите издирвания. И аз съм на мнение, че Хай и Колби трябва да бъдат проверени много внимателно, а относно Райс не съм хранил особени подозрения.“

— Защо?

„Вашият основен довод срещу него беше, че се е намирал известно време в безпомощно състояние на мястото, където се приземи Дивечът. На мене обаче ми се струва, че нашето приятелче надали би проникнало в тялото на някое застрашено същество, а случаят с Райс е точно такъв.“

— Но това не представлява никаква заплаха за Дивеча!

„Да. Но и не му върши никаква работа. Защо да влизаш в домакин, чийто живот е под въпрос? Въобще не се изненадвам, че рижият ти приятел се оказа извън подозрение.“

— Добре — заключи Сийвър. — Ще трябва да се заемем с другите двама възможно най-скоро, така че да се захващаме за работа. И все пак всичко ми звучи много нелогично.

Боб също не беше съвсем убеден, но вече беше свикнал да се доверява напълно на Ловеца за всичко — с едно малко изключение... Затова момчето прекрати всички свои опити за разубеждаване на извънземния и си тръгна. Навън слънцето вече залязваше. Той трябваше да намери Хай и Колби и внимателно да ги наблюдава — това като че ли беше единственото, което можеше да направи в момента.

Бяха се разделили при резервоара и те може би все още бяха там. При всички положения трябваше да отиде до строежа, тъй като велосипедът му беше останал до складовете, така че нищо не му струваше да провери дали момчетата си бяха намерили някаква работа горе.

Като стигна до къщата на Терао, видя Чарли, зает с някаква работа по градината, и мина близо до оградата. Полинезиецът явно беше успял да се успокои. Боб се сети, че в края на краищата така и не се разбраха дали ще го пуснат да плава, но се надяваше, че докторът няма да забрави да му съобщи решението си. Сега просто нямаше нужда Робърт да се бута около младия Терао.

Велосипедът му беше на мястото си, но другите на останалите момчета бяха изчезнали. Това го накара да се замисли къде ли може да са отишли. Накрая реши, че най-вероятно са решили да довършат аквариума на Хай, и подкара велосипеда си нататък. Пътьом се отби до лекарския кабинет, за да се увери, че г-н Сийвър не е забравил за Чарли. Когато стигна до втория поток, момчето спря и се огледа за

велосипедите на приятелите си, макар да беше сигурен, че не са отишли да поправят лодката. Както и очакваше, не намери нищо.

Норман беше споменал, че ще отидат до островчето с плуване. В такъв случай велосипедите им най-вероятно бяха зад двора на Хай. Боб пое нататък. Къщата представляваше двуетажна постройка с множество прозорци и твърде напомняше дома на Кинард. Най-съществената разлика беше, че тази не бе обсадена от джунгла, защото песъчливата почва пречеше за разпростирането ѝ дотук. Около самата къща, разбира се, бяха насадени няколко високи дървета, които да пазят сянка, но не можеше да става и дума за сравнение с гъсталака около дома на Кинард. Тъй като пътят свършваше тук, откъм задната стена на постройката беше направен паркинг за велосипеди, използван от всички жители на острова. Боб се насочи направо към него и изпита огромно облекчение, когато се убеди, че не е въртял напразно педалите. Велосипедите на Райс, Колби и Хай бяха тук. Той паркира до тях и пое към брега. Когато слезе, видя тримата си приятели върху островчето. Те също скоро го съзряха и му замахаха да не се съблича.

— Няма смисъл да идваш! — извика му оттам Хай. — Вече свършихме.

Боб им даде знак, че е разбрал, и остана да ги изчака. Момчетата се огледаха още веднъж, за да не забравят нещо, сетне пристъпиха към водата. Те внимателно се провряха между коралите до дълбокото, а след това преплуваха разстоянието до брега, без дори да си свалят обувките.

— Поставихте ли мрежата? — интересува се Боб.

— Да — отвърна Хай. — И разширихме малко отвора. Сега е вече около двадесетина сантиметра. Върху него циментирах едрата мрежа, а отгоре ѝ — по-фина от медна тел, която да задържа и най-дребните животинки.

— А сложи ли вече нещо вътре? Нещо като за цветни снимки.

— Ху пусна две анемонии, за което съм му безкрайно задължен. Бог ми е свидетел, че никога не бих посмял да ги пипна с ръка.

— И аз никога повече не бих го направил — намеси се Колби. — Винаги съм мислел, че анемониите се свиват, когато ги приближи нещо по-голямо. Едната наистина го направи, но другата...

Той показа ръката си и Боб подсвирна съчувствено — два от пръстите му се бяха зачервили силно от досега с копривните клетки на

анемонията, а дланта беше подута и явно много го болеше.

— И аз съм се парил на тия гадинки — изкоментира Боб, — но никога толкова лошо. От кой вид беше?

— Не зная. Трябва да питаш „професора“. Беше доста едра. Отсега нататък ще си ги събира сам — и едрите, и дребните!

Боб кимна, но мисълта му беше другаде. Въпреки че беше направо странно — всички събития се струпаха в един и същ ден, но фактически вече четирима от заподозрените юноши бяха отпаднали от топ-листата. Не можеше да има съмнение, че след като Ху е ловил анемониите съвсем сам, гостът, ако, разбира се, беше в него, би реагирал мигновено, без да се страхува от разкриване. Дори Дивечът да беше съвсем безотговорен по отношение на евентуалния си домакин, той надали щеше да се примири с една макар и временна нетрудоспособност на толкова важна част от тялото като ръката.

Получаваше се така, че Норман Хай вече се бе изкачил на върха на класацията след елиминирането на всички останали претенденти. Боб реши да сподели всичко това с Ловеца при първия удобен случай. Дотогава трябваше да се преструва, за да не буди съмнения.

— А чухте ли за Късия? — отклони разговора той.

— Не. Какво му се е случило? — заинтересува се Райс.

Боб мигновено забрави грижите си и се отдаде изцяло на удоволствието да съобщи нещо, което още никой не знаеше и освен това беше толкова вълнуващо. Той заразказва надълго и нашироко за заболяването на приятеля си и за това как докторът се блъска, за да разбере откъде идва заразата. Момчетата бяха направо изумени. Дори Хай, чиито задълбочени интереси в областта на биологията му осигуряваха малко по-професионален поглед върху маларията, беше леко развълнуван:

— Може би няма да е излишно да се поразровим из гората и да пресушим или обеззаразим локвите, където се въдят комарите — сподели загрижено той. — Щом на острова има малария и Късия я е пипнал, ние също можем да загазим.

— Ще трябва да питаме доктора — прибави Боб, — но това звучи съвсем разумно, въпреки че ровенето в горите ще е доста неприятно.

— Голяма работа! Чел съм доста за тия гадинки...

— А дали можем да посетим Късия? — прекъсна го Райс. — Трябва да попитаме доктора и за това.

— Хайде да отидем да го намерим!

— Нека по-напред разберем колко е часът. Струва ми се, че вече е доста късно.

Това предположение като че ли се оказа най-разумното и момчетата се изкачиха при велосипедите си и изчакаха там, докато Хай се отбие у дома, за да намери отговор на този така важен въпрос. След малко се показва на прозореца и извика:

— Нашите тъкмо сядат да вечерят. Ще се видим по-късно пред къщата на Боб. Става ли?

Райс съвсем помрачня:

— Щом той се е прибрал точно навреме, значи аз съм закъснял безнадеждно. Хайде да вървим. Ако не дойда след вечеря, знаете защо, нали?

Кен трябваше да измине почти миля, докато се прибере. Боб беше в същото положение и дори Ху, който живееше най-близо, скочи на седлото, без да губи време. Момчетата се стрелнаха надолу по склона. Робърт не беше съвсем наясно какво се пишеше на приятелите му, но за себе си беше сигурен, че ще трябва да потърси вечерята си в хладилника, а след това сам да измие съдовете.

Когато излезе отново навън, пред къщата го чакаше единствено Хай и въпреки че постояха известно време, не се появи никой друг. Нарушението на ултиматума за часа на вечерята беше сериозно прегрешение и рядко минаваше безнаказано.

Норман и Робърт решиха, че не си струва да чакат повече, и се отправиха към дома на доктора. Той си беше вкъщи въпреки предвижданията на момчетата, че по това време ще е у Малмстром. Така че дори не се наложи да проверяват дали автомобилът му е в гаража.

— Здравейте, млади господа! — поздрави ги Сийвър. — Какво мога да направя за вас?

— Чудехме се дали Късия се чувства достатъчно добре, за да го посетим — отвърна Хай. — Току-що научихме, че е болен, и си помислихме, че ще е по-добре да ви попитаме за тези неща, преди да сме отишли у тях.

— Постъпили сте много правилно. Мисля, че няма нищо лошо в това да го посетите. Не можете да хванете малария само защото сте в една стая с него. Освен това той вече не е толкова зле, давам му лекарства, които ще унищожат плазмодия почти напълно през следващите няколко дни. Температурата му вече поспадна. Мисля, че ще ви се зарадва.

— Благодарим ви, докторе — обади се Боб. — Норм, ти ако искаш, тръгвай, аз ще те настигна. Трябва да свърша една работа тук.

— А, не... Ще те изчакам — отвърна Хай.

Боб примигна объркано, но в този момент на помощ му се притече г-н Сийвър:

— Струва ми се, че Боб има предвид манипулациите на крака му, които правим всекидневно. Ако нямаш нищо против, бих предпочел през това време в кабинета да сме само аз и пациентът.

— Но аз... такава... Ами аз също исках да ви видя по една работа — изплю камъчето Норман.

— Ще изчакам отвън да свършите — изправи се Боб.

— Няма нужда — каза Хай. — Няма да продължи дълго. Може би ще е по-добре, ако чуеш и ти. Може да съм ти направил същото и на тебе. Стой тук! Докторе, можете ли да ми опишете точно как се чувства болният от малария?

— Добре. Лично аз, благодаря на Бога, не съм се разболявал, но общо взето, болестта започва с пристъпи на треска. После те изчезват и се заменят с висока температура и потене, обикновено съпроводени със загуба на съзнание. Болестта се развива и затихва периодично, тъй като е свързана с жизнения цикъл на маларийния плазмодий, който я предизвиква. Когато започне развитието на ново негово поколение, всичко се повтаря отначало.

— А пристъпите на треска достатъчно тежки ли са, искам да кажа достатъчно лоши, за да се чувства човек наистина болен? Или пък минава време, преди да станат сериозни?

Докторът се намръщи, защото започна да разбира накъде бие момчето. Боб се напрегна като през последната третина на хокеен мач. Най-лошото беше, че той разполагаше с информация, която не беше успял да предаде на г-н Сийвър.

— Понякога развитието на болестта спира за дълъг период и хората, които са я прекарвали, се сблъскват със същите симптоми едва

след години. За това си има обяснения, но лично аз не съм срещал бацилоносител, който да не е бил спохождан от симптомите поне от време на време — доразясни докторът.

Хай също се намръщи и явно не можеше да реши как най-точно да формулира следващата си реплика.

— Добре — изрече най-после той. — Боб каза, че не сте могъл да разберете откъде Късия е пипнал заразата. Със сигурност знаей, че тя се пренася чрез комарите от кръвта на човек, който вече е болен. Опасявам се, че в този случай човекът съм аз.

— Млади човече, помагал съм при раждането ти и оттогава досега съм те лекувал от всичко. Ти никога не си боледувал от малария.

— Не съм се разболявал сериозно, но съм имал периоди на треска и повишена температура точно както вие ги описвате. Те никога не са били прекалено силни, за да ме обезпокоят, просто се чувствах малко неразположен. Никога не съм го споделял с друг, тъй като не ми беше особена грижа, а и не исках да тревожа близките си с нещо толкова незначително. Днес следобед, когато Боб разказа за Късия, за първи път съпоставих това, което съм чел за болестта, с моите симптоми и реших, че ще бъде най-добре, ако дойда и ви кажа. Можете ли да проверите по някакъв начин дали наистина съм болен?

— Ако питаш мене, догадката ти е напълно погрешна, момчето ми. Във връзка с Късия си припомних това-онова за тази болест, но досега не съм срещал случай като твоя. Все пак ако това ще те успокои, бих могъл да ти взема кръвна проба и да погледна за нашето приятелче — плазмодия.

— Ако не ви затруднявам...

Двамата събеседници не знаеха как да реагират на действията на Норман не само защото им се удаваше възможност да извършат необходимата им проверка, но и поради факта, че едно четиринадесетгодишно момче можеше така трезво да анализира ситуацията, проявявайки завидно гражданско съзнание. Това направо изуми доктора. Боб от своя страна си даде сметка, че приятелят му беше по-малък от него, а виж...

Всъщност нещата стояха малко по-иначе. Ако не беше се разболял толкова близък негов приятел, Хай надали щеше да се замисли сериозно върху пристъпите на треска отпреди години, а дори

и да го беше направил, не беше сигурно, че би се завтекъл към лекарския кабинет. В момента просто го гризеше съвестта. Ако беше изчакал до следващата сутрин, надали щеше да дойде. Но всичко това беше в сферата на предположенията. В този момент д-р Сийвър му вземаше кръвна проба, за да разбере дали той носи някаква отговорност за болестта на Малмстром или не, и младежът имаше чувството, че прави за своя приятел всичко, което е във възможностите му.

— Сега ще изчакаме малко — каза лекарят. — Дори да притежаваш плазмодий, това няма да е много силно изразено и ще направим серумен тест. Ако нямаш нищо против, преди това ще погледна крака на приятеля ти. Става ли?

Норман кимна разочаровано и като си припомни предишния разговор, се надигна и се отправи към изхода. На вратата се спря за миг:

— Боб, не се бави много! Ще карам бавно.

Щом вратата се затвори зад гърба му, Робърт нетърпеливо се обърна към доктора:

— Няма какво да се занимаваме с крака ми, ако все пак наистина сте решили да го преглеждате! По-добре дайте да видим как стоят нещата с Норман! Ако се окаже прав, ще трябва да задраскаме и него.

— И аз мисля същото — отвърна Сийвър. — Затова взех малко повече кръв, отколкото ми трябваше. Серумният тест беше просто претекст. Мисля, че няма да ни се наложи да правим нещо подобно, просто ми се искаше и Ловецът да хвърли един поглед на кръвната картина.

— Но той не познава маларийния плазмодий, поне не от непосредствен контакт с него.

— Ако е необходимо, ще вземем от Малмстром. Сега обаче ще направим опит да го видим с микроскопа. Работата е там, че когато говорех за степента на изявеност на заболяването, не се шегувах. Твърде възможно е да не успея да видя нито един паразит, дори да приготвя и да прегледам стотина препарата. Именно затова ми се иска Ловецът да провери цялата кръвна проба, ако, разбира се, се наложи. Той ще го извърши много по-бързо от мене. Добре си спомням разказа му как е неутрализирал левкоцитите ти. Щом е могъл да го направи,

значи ще може да огледа всяка кръвна клетка или да я помирише, или както там го прави, за отрицателно време.

Докторът извади микроскопа и някакви други апарати и се захвана за работа. След като смени два-три препарата, той надигна глава и направи коментар:

— Може би не откривам нищо просто защото не очаквам да открия каквото и да е.

След това отново се наведе над окуляра. Боб си помисли, че Норман сигурно се е отказал вече от чакането и е отишъл сам да посети приятеля им. След малко Сийвър отново надигна глава.

— Просто не мога да повярвам — възкликна той, — Хай като че ли има право. Виждам една-две кръвни клетки, които са разрушени по начина, по който го прави плазмодият. Самия него го няма, но затова пък тук бъка от живот. Никога няма да престана да се учудвам какво огромно количество най-разнообразни микроорганизми се съдържа в кръвта на здравия човек — докторът се облегна удобно и започна лекцията си. — Ако всички бактерии получеха възможност да се развият, само за половин час Норман щеше да бъде покосен от тиф, най-малко три вида гангрена, няколко разновидности на енцефалита и около шест различни стрептокока, а се чувства съвсем здрав. Разхожда се наоколо и дори се нуждае от някакъв стимул, за да си припомни, че е имал пристъпи на малария. Предполагам, че ти...

Той изведнъж замръзна на мястото си, сякаш беше уловил мисълта на Робърт по телепатичен път.

— Боже господи! — най-сетне промълви той. — Малария или не, но кръвта му е наблъскана с микроби, а аз се пуля над микроскопа близо половин час. Боб, момчето ми, наистина ли съм такъв идиот! Както виждам, ти си се досетил още щом ти заговорих за гадинките...

Г-н Сийвър замълча за миг и след това продължи:

— Знаеш ли? Това е като че ли най-добрият тест. Нашето приятелче никога не би оставило такова огромно разнообразие от микроорганизми в кръвта на домакина си. По такъв начин бихме могли да открием местонахождението му. Само да имах някаква причина да взема кръвна проба от всички на острова... Както и да е — остава ни още един заподозрян. Системата на елиминирането засега работи добре.

— Вие още не знаете — каза Боб, когато най-после успя да вземе думата, — но от листата не остана нито един човек. Задрасках Ху, преди да се приберем за вечеря.

Момчето изложи доказателствата и лекарят беше принуден да се съгласи с него.

— Надявам се, че той ще дойде да прегледам ръката му. Ще му взема кръв дори да се наложи да лъжа като циганин. Така, проверихме всички, които подозирахме, и сега е ред на Ловеца да сподели с нас своята хипотеза. Нали така, приятелю?

„Изглежда си прав — отвърна извънземният. — Ако ми дадете възможност да премисля още веднъж нещата през тази нощ, бих могъл да ви представя систематизирано всичко утре сутринта.“

Ловецът съзнаваше, че това отлагане е немотивирано, но той си имаше изключително важна причина да не им казва, че знае къде се намира Дивечът.

ГЛАВА ХІХ

РЕШЕНИЕТО

Боб нямаше никаква представа за мисловния кипеж, обхванал Ловеца, освен това до времето за лягане оставаха още час-два. Когато пристигна у Малмстром, Хай все още беше там и те се заседяха около леглото на болния до момента, когато майка му им напомни, че приятелят им вече трябва да спи. Въпреки че Робърт участваше активно в разговора, умът му витаеше другаде.

Ловецът твърдеше, че ще доразвие техните идеи и ще начертае нов план на действие. Боб не се сещаше как ще стане това и се чудеше колко ли по-глупав е самият той в сравнение с госта си. Това го потискаше и момчето се опита да мисли за най-вероятния път на Дивеча от мястото на приземяването му, след като Райс и Терао вече бяха извън всякакво подозрение.

Ловецът също се чувстваше глупаво. Самият той беше подсказал на Боб идеята за сегашния им план. Всъщност още от самото начало извънземният не залагаше много надежди на него, но беше оставил домакина си да доразвие замисъла според собствения си опит и възможности. Всичките им усилия, както и се очакваше, пропаднаха по най-жалък начин — другояче не можеше и да бъде, тъй като детективът беше безнадеждно откъснат от своята цивилизация, която би могла да се нагърби с техническото обезпечаване на подобно дирене и да осигури неговия успешен край. Сега си даваше сметка, че в продължение на няколко дни е пренебрегвал напълно решението на проблема, което само му се е навирало в очите, като дори беше позволил на доктора и на Боб да го изпреварят с няколко крачки.

Добре, че Боб беше попаднал в „капана“ до реката. Ако това не се беше случило, Ловецът щеше да се захване с проверката на Терао и другите, без да е привлякъл доктора за съюзник, което щеше да означава да отсъства от тялото на домакина си по тридесет и шест часа при проверката на всеки заподозрян. Едва сега извънземният разбираше, че това е щяло да го лиши от главното му оръжие —

множеството незначителни следи, на които се беше натъквал всеки ден. Сами по себе си те не означаваха нищо, но взети заедно...

Ловецът изгаряше от нетърпение домакинът му най-после да заспи. Имаше толкова много работа! Очите на момчето бяха затворени и гостът контактуваше с околния свят единствено посредством слуха. Сърдечната дейност на Боб подсказваше, че все още не спи. За хиляден път Ловецът съжали, че не е телепат. Той се чувстваше като зрител на филм, чийто герой върви по неосветена алея — единствено чуваше какво става наоколо.

Това, разбира се, му даваше някаква най-обща картина на околния свят — непрекъснатият шум на разбиващите се на около миля отвъд хълма вълни на прибоя, жуженето на насекомите в гората, тихите шумове, издавани от дребните животинки в клека, рисуваха пред очите му панорамата на нощния остров. По-наблизо се дочуваше разговорът между родителите на момчето, които се изкачваха по стълбата към спалните помещения.

Те тихо си говореха за нещо, но когато доближиха до стаята на Робърт, и двамата замълчаха. Извънземният заключи, че или в разговора им е ставало дума за момчето, или просто не искаха да разбудят сина си. По съвсем съзнателните опити на Боб да изглежда заспал Ловецът се досети, че г-жа Кинард е надникнала в стаята му и е оставила вратата леко открената, както постъпваше всяка вечер. В следващия момент той чу как наблизо се отвори и захлопна вратата на съседната спалня.

Детективът търпеливо изчака, докато момчето заспи, въпреки че едва се свърташе на мястото си. След като се увери, че Боб е потънал в дълбок сън, той веднага започна да се измъква навън през порите на кожата, които за извънземния бяха широки като вратите на стадион. След това без никакво затруднение протече през завивките и матрака и след две-три минути вече се беше събрал в компактна купчинка под леглото.

Тук поспря за миг да се послуша, а след това протече до вратата и подаде един псевдопод, снабден със зрителен орган, навън в коридора. Ловецът беше тръгнал лично да провери подозирания от него човек или по-точно домакина, където със сигурност се подвизаваше беглецът — детективът вече не изпитваше никакви съмнения. Той си даваше сметка, че докторът беше съвсем прав, когато изискваше по време на

съдбоносната среща Ловецът да притежава необходимото за унищожаването на врага си оръжие, но от друга страна, съзнаваше, че в този план има един много слаб момент — това, че Боб без съмнение, макар и несъзнателно, нееднократно беше издавал неговото присъствие. Всяко по-нататъшно отлагане можеше да се окаже фатално.

В хола беше светло, но не чак толкова, че да предизвиква безпокойство у него. Ловецът се източи в дълга нишка покрай перваза на паркета и след няколко метра се спря, за да се вслуша внимателно в дишането на хората в спалнята. Той с удовлетворение установи, че вече са заспали и не се налага да изчаква повече, след което се вмъкна вътре. Вратата беше затворена, но това не беше никакъв проблем за него — дори и да беше изолирана херметично, все пак на нея имаше ключалка...

Ловецът вече можеше да разпознае дишането на двамата, затова се отправи направо към леглото на заподозряното същество и зае позиция под него. След това внимателно се промъкна по матрака и опипом определи къде се намират краката на обекта. С течение на времето неговата техника се беше усъвършенствала дотолкова, че ако решеше, можеше да проникне в тялото за отрицателно време, но това не влизаше в плановете му. Той просто прокара в тялото на обекта една проучваща тентакула, която спря почти веднага.

Човешката кожа е съставена от няколко отделни пласта, като всеки от тях е образуван от клетки с определени размери и форма — докато в най-долния слой те нарастват, в най-горния умират. Обикновено под тези пластове няма друг, който да е по-фин, по-чувствителен и по-гъвкав от другите. Единственото човешко същество, което със сигурност притежаваше нещо подобно, беше Боб, но Ловецът го беше изградил в тялото му предимно за свои цели. При проникването в г-н Артър Кинард детективът се натъкна на точно такъв пласт, но въобще не се изненада — той го очакваше. Клетките на тази формация също разпознаха тентакулата на преследвача и в продължение на минута-две хванатият на тясно гост на това тяло се опитваше панически да избегне контакта с нея, обаче след като осъзна цялото безсмислие на тези усилия, се отпусна и зачака.

Псевдоподът на Ловеца се разстла по повърхността на специфичния подкожен слой така, че възможно най-голямо количество

клетки да са в контакт с другото същество, и „заговори“. Това не беше общуване, което човешко сетиво — било то слух, зрение или някое друго — можеше да долови.

То не беше и телепатично — просто в езика на хората не съществува точно определение на този вид комуникация. Нервните системи на двете същества се бяха проникнали взаимно до степен, която позволяваше мислите и чувствата на едното да преминават директно до „мозъка“ на другото.

Ако диалогът между Ловеца и Дивеча се предадеше с думи, той би звучал приблизително по следния начин:

„Радвам се да те срещна, Убиецо. Искрено съжалявам, че те накарах да чакаш толкова дълго.“

„Познах те, Ловецо. Няма за какво да се извиняваш, още повече пък ако по този начин си решил да се изфукаш. Това, че ме намери, е нищо в сравнение със забавлението, което ми доставяше мисълта, че ти беше необходима половин астрономическа година на тази планета, за да го направиш. Просто не зная какво ти става. Сега вече мога да си представя как си лазил по целия остров — ден след ден, месец след месец, и си обикалял къща след къща, без да постигнеш нещо. Най-накрая се появяваш тук и нищичко не можеш да ми сториш. Искрено ти благодаря, че така мило разнообразяваш дните ми.“

„Вярвам, че ще се развеселиш още повече, ако узнаеш, че съм на острова едва от седмица и че това е първото човешко същество, което проверявам чрез пряк контакт. Щях да те пипна малко по-бързо, ако се беше издал, но надали тези два-три дни са от особено значение.“

Ловецът беше болезнено честолюбив и именно това му изяде главата. Той дори не си даде сметка, че всичко казано от противника му водеше до заключението, че той дори не е подозирал Боб. Под въздействие на обидата детективът беше дал козове в ръцете на беглеца.

„Не ти вярвам — продължи да го ядосва Дивечът. — Ти нямаш уреди, с които да извършиш проверката от разстояние. Нито пък сегашният ми домакин се е разболявал сериозно или е получавал тежки наранявания през този период. Ако се беше случило нещо подобно, по-скоро щях да си потърся друг, отколкото да се излагам на риска да бъда открит.“

„О, не се и съмнявам в това — загубата на самоконтрол у Ловеца недвусмислено свидетелстваше за презрението и отвращението, което изпитваше към представителя на собствената си раса. — Не съм споменавал нищо за никакви сериозни наранявания.“

„Погрижих се единствено за две ранички, които бяха толкова малки, че едва се забелязваха. Ако някое друго човешко същество можеше да ги види, сигурно щях да ги оставя да зарастват сами. Дори позволявам на паразитните насекоми да смучат от кръвта на домакина ми, щом наоколо има други хора.“

„Зная. И се гордееш с това!“ — детективът никога не беше изпитвал по-дълбоко отвращение.

„Знаеш ли? Струва ми се, че ти дори не допускаш, че си изгубил играта, нали, Ловецо? За какво си дошъл, да ме залъгваш с хвалбите си ли?“

„Ти се залъгваш сам. Зная, че си оставил комарите да хапят домакина ти само когато наоколо е имало други хора, но не и когато е бил сам. Зная също така, че си затварял микроскопичните му рани. Предполагам, че това би могло да се приеме за смекчаващо вината обстоятелство, ако не беше го правил само за да се избавиш от скуката. Именно тя или по-скоро опитът да започнеш да контролираш домакина си, до който ти непременно щеше да прибегнеш, щеше да те издаде. Някое същество не може да остане бездейно толкова дълго време, без да се побърка.“

Ти наистина си постъпил доста предпазливо, като си се заемал с невидимите за човешкото око рани. Все пак едно същество е забелязало твоята дейност, независимо дали е разбрало произхода ѝ или не. Това същество е твоят домакин.

Чух един разговор — между другото ти направи ли си труда да научиш английски? Та в него този човек се определяше като изключително предпазлив, който държи дори и членовете на семейството му да не се захващат с опасни за здравето работи. Тези неща бяха казани и потвърдени от двама различни негови приятели, които го познават от години. И какво виждам аз — същият този човек рови, без да гледа, в сандъче, пълно догоре с остри като нож инструменти, граби с голи ръце дъски, покрити с трески, готови да се забият в кожата му всеки миг, и без да се замисля, ги слага под мишница. Видях го да сече телена мрежа, без да го е грижа, че може да

прободе дланта си, да носи без никакви предпазни мерки остър назъбен нож за трион, като нехайно го стискаше в ръката си. Дори невръстно дете проявява повече предпазливост от него. Ти може и да си се скрил от цялото човечество, но твоят домакин знае, че си в него — все едно дали съзнава какво си или не. Той подсъзнателно е забелязал, че дребните наранявания не му влияят по никакъв начин, и това го прави все по-невнимателен. Имал съм възможността да се убедя, че човешките същества действат точно така. Освен това неведнъж съм чувал домакина ти да споменава по различни поводи нещо от рода, че другите привличали комарите, които го тормозят — това означава, че той е забелязал как когато е сам, те не му досаждат.

Виждаш ли, че всъщност нямаше никакъв шанс да останеш неоткрит. Впрочем възможностите са били три — да се опиташ да наложиш контрол над домакина си и да се издадеш, да направиш за него най-малкото, на което си способен, и да се издадеш или да се откажиш да правиш каквото и да е — в такъв случай след време щеше да се предадеш сам. Както виждаш, щях да те заловя, където и да беше отишъл, стига само да бях наблизил. Ти постъпи много глупаво, като избяга на тази планета. У дома просто щяха да ти наложат известни ограничения, а тук нямам друг избор освен да те унищожа.“

Беглецът, който през повечето време го беше слушал внимателно и с интерес, се развесели от последните думи на Ловеца:

„И как ще стане тази работа? Ти не разполагаш с някое от твоите специални средства, с което да ме прогониш оттук, а още по-малко с възможност да опиташ с каквото и да е. Доколкото те познавам, няма да пожертваш домакина ми, за да ме поставиш натясно, а аз не бих се поколебал да го унищожа и ти го знаеш. И въобще, Ловецо, струва ми се, че направи голяма грешка, като ме разкри — досега не бях сигурен дали си ме последвал на планетата, а сега вече зная, че си тук, напълно откъснат от дома — от всякаква възможна помощ и подкрепа. Чувствам се в пълна безопасност, но внимавай за себе си!“

„След като не мога да те убедя в какво дълбоко заблуждение се намиращ, единственото, което мога да направя за тебе, е да те оставя, без да се впускам в по-нататъшни обяснения.“

Без да каже нищо повече, Ловецът протече по обратния път и след няколко минути вече беше в стаята на Боб. Той очакваше Дивечът да събуди незабавно своя домакин, но явно врагът му беше преценил

съвсем правилно, че дори и да вдигне на нозе г-н Кинард, надали би извлякъл някаква полза от това.

Ловецът се ядосваше на самия себе си. След като се беше досетил, че домакин на неговия враг е г-н Кинард, той веднага свърза този факт с голямото падане на дока, за което заключи, че е предизвикано съвсем умишлено от Дивеча. В този случай Боб явно по някакъв начин се беше издал и детективът не можеше да се съобразява с плана на доктора, изключващ всякакви акции, докато не се въоръжат. Сега вече Ловецът знаеше, че всички тези негови заключения са били напълно погрешни — беглецът дори не е подозирал за близкото съседство на преследвача си, а в разговора си с Дивеча той му беше дал достатъчно информация, за да може другият да се досети без никакво затруднение кой е сегашният му домакин. Следователно Ловецът вече не можеше да напусне Боб, тъй като при престъпника нямаше празно и момчето, което вече наистина беше в опасност, трябваше да бъде опазено, доколкото, разбира се, това беше възможно.

Въпросът, който тревожеше ума на извънземния, след като беше се върнал в тялото на домакина си, беше дали да каже на Боб за надвисналата опасност, или да премълчи. В първия случай щеше да се наложи да обясни на момчето всичко, както си беше, а съзнанието, че баща му е замесен, можеше да се отрази отрицателно върху ефективността на действията на Боб, но пък, от друга страна, незнанието щеше да му навреди не по-малко. В края на краищата извънземният реши да му разкаже всичко и се отпусна в състояние близко до съня.

Общо взето, Боб прие информацията съвсем спокойно, като се разтревожи повече за баща си, отколкото от опасността, надвиснала над самия него. Момчето съвсем трезво обмисляше ситуацията, в която бяха попаднали двамата с Ловеца, без дори да обвини детектива, че се е издал така глупаво. Робърт също достигна до заключението, че се налага да действат със светкавична бързина. Той отбеляза и още нещо, за което Ловецът не беше мислил — възможността Дивечът да напусне сегашния си домакин по всяко време, или по-точно в която и да е нощ. Така че те не можеха да бъдат сигурни дали той ще се намира в майка му или в баща му.

„Това да ни е тревогата — успокой го извънземният. — Засега врагът ни се чувства в пълна безопасност и надали би се нагърбил с

главоболията по една нова адаптация. От друга страна, ако реши да го направи и лиши изведнъж баща ти от протекцията, към която той е свикнал, доста бързо ще разберем това, тъй като Арт я е ударил съвсем през просото.“

— А би ли ми казал как стигна до извода, че точно баща ми е най-вероятният домакин?

„Веднъж ти бях споменал за другия възможен път на беглеца. Той се е приземил около рифа. Най-близкото свидетелство за разумна дейност там е резервоарът, който се намира на няколко метра от мястото, където намерихме генераторната обшивка. Дивечът най-вероятно е преплувал дотам — поне аз бих постъпил по този начин. Единствените хора, които посещават редовно това място, са членовете на екипажа на баржата.

Той не е имал възможност да проникне в никой от тях, но затова пък би могъл «да се хване на буксир» за баржата. В такъв случай е излязъл на брега от другата страна на хълма, върху чийто склон се намира строежът на новия резервоар. И така, на мене ми оставаше само да открия някой, който е спал някъде наблизо.

Съществуваше, разбира се, възможността Дивечът сам да е пропъзлял до селцето. Тогава щеше да се наложи да претърсваме целия остров наред. Но ако си спомняш, онази вечер именно твоят баща ти препоръча да отидеш на онова местенце под върха, което доказва, че е спал или поне си е почивал там. Следователно той се оказва най-вероятният домакин, в случай че събитията са се развили по този начин.“

— Сега това ми изглежда съвсем очевидно — каза Боб, — но сам никога не бих се досетил да тръгна по този път. Така — днес ще ни се наложи да обмислим добре нещата. Ако имаме късмет, Дивечът ще остане в татко поне докато открие със сигурност къде се намираш. Баща ми е най-подходящият домакин в случая, тъй като е непрекъснато навсякъде. Лошото е, че не разполагаме с никакво средство за унищожаването на пришелеца. Няма ли някакъв друг начин да бъде принуден някой от твоята раса да напусне домакина си?

„Какво може да те накара да напуснеш дома си? — ядоса се Ловецът. — Разбира се, че има много неща, които могат да го изкарат оттам, но ние сме на Земята и разполагаме единствено с това, което ни

предлага тази планета, така че шансовете да намерим някакво решение са равни за двама ни.“

Боб унило кимна и слезе за закуска. Той се опита да се държи съвсем непринудено дори когато баща му се появи, но не беше наясно дали е успял. Хрумна му, че другият извънземен може и да не се е досетил, че Боб сътрудничи на Ловеца, което несъмнено щеше да им бъде от полза.

След закуска Робърт тръгна за училище, като не преставаше да обмисля евентуални решения. Той не можеше да каже на Ловеца, че се готви да реши едновременно и двата проблема, с което изравняваше шансовете си за успех и неуспех.

ГЛАВА XX

ПРОБЛЕМ ДВЕ — РЕШАВАНЕТО

Когато достигна до подножието на хълма, Боб се сети за нещо и спря, за да се посъветва с Ловеца:

— Ако успеем да направим престоя на беглеца в баща ми непоносим или невъзможен, може ли той да го нарани по някакъв начин при излизането си?

„Определено не. Ако попадне или бъде поставен в такова положение, той просто ще си излезе. Естествено, ако реши да си тръгне при тези обстоятелства, както ти бях обяснил навремето, би могъл да удебели ретината на очите му или пък да го парализира за известно време, за да не бъде видян.“

— Но ти си ми казвал, че не си сигурен дали ефектът от парализата ще е само временен.

„Не съм — отвърна извънземният. — И ти обясних защо.“

— Така е. Точно затова искам да се опиташ да го направиш, и то върху мене. Мястото тук е удобно — дърветата ме скриват от пътя. — Тонът на Боб коренно се различаваше от предишното полушеговито подканяне и Ловецът разбра, че сега работата е сериозна.

„Още предишния път ти казах, че не искам да го правя“ — възпротиви се той.

— Както ти не желаяш да ме излагаш на опасност, така и аз не желая да подлагам баща си на излишни рискове. Имам една идея, но не мога да ти я кажа, докато не обмисля всичко. Хайде!

Момчето седна до един храст край пътя и зачака. Ловецът изпитваше отвращение при мисълта да извърши нещо подобно спрямо домакина си, ала какво друго му оставаше! Това, че Робърт можеше да се откаже от собствения си план, беше по-малката беда, но той можеше да откаже също да сътрудничи и на детектива, а това вече беше сериозно. В края на краищата структурата на хората не се различаваше чак толкова от тази на предишните му домакини, а и той щеше много

да внимава. Като се успокояваше с подобни разсъждения, Ловецът се задейства.

Боб, който седеше изправен в очакване на чудото, изведнъж откри, че не усеща тялото си от врата надолу. Той залитна назад и се опита да се задържи, но ръцете и краката му не помръдваха — сякаш бяха чужди. Странното усещане се задържа около минута, след което чувствителността на тялото му се върна без характерното при изтръпване боцкане в мускулите.

— Добре — каза момчето, като се изправи. — Има ли ми нещо?

„Доколкото мога да преценя — не. Ти си по-неподатлив към въздействия и се съвземаш значително по-бързо от предишния ми домакин. Не мога да кажа със сигурност дали това важи за всички хора или е индивидуално за всеки отделен човек. Доволен ли си?“

— Мисля, че да. Ако това е всичко, което може да направи на баща ми, нямаме проблеми. Все пак ми се струва, че Дивечът би могъл да го убие, а...

„Той може да го направи — прекъсна го Ловецът — или като прекъсне главните му кръвоносни съдове, или като прекъсне изцяло нервните пътища. Но и двата начина ще изискват прекалено много време и надали в напрегната ситуация нашето приятелче би прибягнало до тях, така че можеш да си съвсем спокоен.“

— Добре — отговори Боб.

След минута той отново беше върху седалката и въртеше педалите надолу към училището, изцяло погълнат от мислите си.

И така, извънземният щеше да се постарее да остане в тялото на баща му, тъй като то е възможно най-сигурното убежище в момента. А как може да се превърне в най-нежеланото? Отговорът сам се набиваше в очи. Трудността идваше от това, как да се създаде ситуация, опасна за пришествяца, но не и за Арт Кинард, а този проблем поне за момента изглеждаше неразрешим.

Имаше и още един въпрос, за който Боб избягваше да говори с госта си. Младежът и досега не беше съвсем сигурен дали извънземният беше това, за което се представяше. Вероятността да му е хвърлил прах в очите с историята си, за да си осигури сътрудничеството на представител на единствения разумен вид на Земята, беше твърде голяма. Благодарение на плана, който разработваше в момента, Робърт щеше да получи отговор и на този

въпрос, и то отговор, много по-убедителен от получения при първия му, доста несръчен опит за проверка на госта. Цялото поведение на Ловеца потвърждаваше всичко казано от него, но само делата му щяха да премахнат и последните подозрения на момчето, а планът предвиждаше възможността извънземният да докаже на практика, че не е говорил празни приказки.

По време на часовете Боб не успя да се съсредоточи в изучавания материал дори за минута. Докато траеше обедната почивка, той изобщо не се приближи до приятелите си. През следобедните занятия дълго зяпа през прозореца, докато най-сетне му напомниха, че ако продължава по същия начин, ще го оставят да си донаучи, след като другите си тръгнат. Това насочи за известно време вниманието му към уроците, които момчето подготви със светкавична бързина, тъй като много му се искаше да излезе възможно най-рано.

Боб изхвърча навън с биенето на последния звънец. Той подмина велосипеда си и продължи пеша на юг през градините. Робърт имаше две много важни причини да не взема велосипеда. Първата беше, че нямаше да му е нужен при осъществяването на замисъла му, а втората — че приятелите му щяха да останат с убеждението, че той скоро ще се върне, и така вероятността да го последват ставаше по-малка.

Боб повървя в тази посока, докато къщите го скриха от училището, а след това сви на изток, като ловко се провираше между храстите. По пътя от време на време поздравяваше хората, които срещаше — всички на острова се познаваха не по-зле от жителите на всяко обикновено селце. Беше спокоен, защото знаеше, че те за разлика от приятелите му нито ще изявят желание да го придружат, нито пък ще се заинтересуват накъде е тръгнал. След около двадесет минути излезе близо до противоположния бряг, право на юг от дока. Тук Боб зави на североизток по късия дял на острова и скоро остави билото на хълма зад гърба си. Необработваната земя беше обраснала със същата гъста растителност, с малката разлика, че нямаше дървета. Тази част от острова беше по-тясна и ако се съдеше по посоката, в която се движеше, той скоро щеше да излезе на мястото, сполучливо наречено от Ловеца „фуражното поле на резервоарите“. Но вместо да продължи надолу, Боб подсече хълма, без да излиза от хрусталака. След това се заизкачва нагоре и скоро се озова на същото място, където си беше почивал през онази нощ, когато изливаха южната стена.

Долу, в ниското, строителните работи следваха своя нормален ход — мъжете се занимаваха със задълженията си, а дечурлигата се мотаеха из краката им. Боб се огледа внимателно за своите приятели, но те явно бяха отишли да поработят върху лодката или пък да събират образци за аквариума. За сметка на това баща му беше на работното си място и момчето се зае да го наблюдава, докато очакваше сгодния момент да осъществи замисъла си.

Боб беше сигурен, че днес мъжете, които поставяха защитното покритие, щяха да довършат работата си от предишния ден и рано или късно щеше да се наложи резервоарът на пръскачката да се презареди с лак. Не се знаеше дали точно г-н Кинард ще се нагърби с това, но тъй като той се товареше с всички възможни задачи, шансовете на момчето не бяха малки.

Неизвестността забележимо изнервяше момчето. Ловецът си даде сметка, че домакинът му не е бил в такова състояние от деня на първия им контакт. Напрежението обтягаше чертите на лицето му, а очите му непрекъснато шареха по строителната площадка, за да не изпуснат и най-незначителния детайл. Боб не беше обелил и дума на извънземния, откакто беше излязъл от училище. Ловецът изгаряше от нетърпение да разбере какво е намислил домакинът му. Според него момчето съвсем не беше глупаво, а освен това то беше родено на тази планета и опитът му можеше да се окаже много по-полезен от всичките изпитани номера на детектива. Ловецът превъзхождаше момчето, що се отнася до вероятните действия на врага им, но Боб явно беше намерил разрешение на проблема и извънземният се молеше да го е обмислил добре.

Изведнъж Робърт се размърда, въпреки че детективът не забеляза долу нещо да се е променило. Тръгна надолу, без да се крие. Когато стигна до бетонобъркачките, Боб сви настрана към ризите на работниците, нахвърляни на земята, и започна да проверява джобовете им. В един от тях намери кутийка кибрит, която явно бе целта на действията му, тъй като ровенето спря. Момчето се огледа наоколо и когато срещна погледа на притежателя, показва кутийката и повдигна въпросително вежди. Мъжът кимна и отново се зае с работата си.

Боб сложи кибрита в джоба си и отново се изкачи на наблюдателния си пост. Там седна и пак съсредоточи вниманието си върху действията на баща си.

Най-после това, което чакаше от дълго време, се случи. Г-н Кинард се появи с изпразнения контейнер на гръб и докато Боб се изправи, той вече се беше скрил зад далечната стена на резервоара, където обикновено паркираше джипа си.

Боб се спусна към съседния резервоар с възможно най-безгрижна крачка, като не изпускаше от очи подножието на хълма. След минута видя как баща му прелетя с джипа по пътя, а на седалката до него подскачаше празният контейнер. Всичко беше ясно — момчето имаше на разположение най-малко половин час. Джипът се скри зад контура на съседния резервоар и Боб го изгуби окончателно от погледа си.

Робърт се възползва от същото съоръжение, за да се прикрие, и в момента, когато усети, че вече никой не може да го види, си плю на петите и се втурна надолу по склона.

След минута-две момчето достигна до складовете от гофрирана ламарина и за най-голямо учудване на Ловеца се зае да ги изучава най-подробно. Тези от тях, които бяха откъм страната на хълма, бяха предназначени за съхранение на строителната техника и в момента бяха празни, а в другите, които се намираха откъм селището, се съхраняваха бидони с горива и смазочни масла. Момчето ги огледа до един. След това поспря за миг, озърна се наоколо, сякаш преценяваше нещо, и трескаво се захвана за работа.

Боб избра един празен хангар, огледа го през процепа на открянатата врата, без да влиза вътре, и започна да прегражда входа му с двадесетлитрови туби от съседния склад. Ловецът се изуми от огромното количество, което той вземаше на всеки курс, но после се досети, че празните туби едва ли тежат чак толкова. Когато купчината стана по-висока от самото момче, то я огледа доволно и отиде до друг от съседните складове, като внимателно зачете надписите по тубите в него. За разлика от предишните тези тук не бяха съвсем празни и доколкото можеше да се вярва на етикетите, съдържаха керосин. Боб взе две от тях и ги напъха на стратегически места в купчината, а третата отвори и изля съдържанието ѝ върху импровизираната клада и по земята наоколо. Ловецът започна да се досеща какво ще става.

„Пожар ли смяташ да правиш? — попита той. — Защо тогава използваш празните?“

— Тези също ще свършат работа. Освен това съм далече от мисълта да изпепеля половината остров.

„Но какъв е смисълът? Пламъците не биха могли да навредят на нашето приятелче, без баща ти да обгори!“

— Зная. Но ако татко е поставен в невъзможност да избегне огъня, може би Дивечът ще реши да го напусне. За всеки случай ще стоя наблизо с още една бутилка керосин и клечка кибрит в ръка.

„Отлично — Ловецът искрено съжали, че надписът не може да изрази убийствения му сарказъм. — И как смяташ да подмамиш баща си?“

— Ще видиш — гласът на момчето прозвуча с мрачна решителност и извънземният съвсем сериозно се замисли какво ли е наумил младият му приятел. След известен размисъл Боб изля върху кладата една туба смазочно масло, взе в ръка друга с керосин, и отвинти капачката ѝ. После момчето пресече пътя и зае позиция, откъдето можеше да наблюдава дока, като същевременно оставаше скрито от погледите на евентуално минаващи хора. То се молеше това да не се случва, тъй като творението му веднага щеше да се набие в очи и замисълът му щеше да отиде по дяволите.

Боб не беше засякъл преди колко време баща му слезе надолу, нито пък можеше да прецени колко е отишло за направата на импровизираната кладата, така че не беше наясно още колко ще трябва да чака. От позицията му не се виждаше никакво движение по дока. Ловецът благоразумно мълчеше и това беше добре дошло за момчето, понеже в момента нямаше намерение да отговаря на каквито и да е въпроси. Робърт не изпитваше никакво удовлетворение от начина, по който му се налагаше да действа, защото беше привързан към извънземния, но мисълта, че ще трябва да убие разумно същество и че това е неизбежно, му тежеше много. Допълнително го напрягаше и фактът, че не знаеше дали ще унищожи точно престъпника. За момче на неговите години Кинард разсъждаваше доста трезво.

Най-накрая, за голямо негово облекчение, джипът се появи от далечната страна на дока и щом стъпи на моста, Боб внимателно се изправи и се върна до кладата, като не изпускаше от очи приближаващия се автомобил. Когато превозното средство се скри зад дърветата, момчето се извърна към купчината туби, извади кибрита от

джоба и пригответи една клечка. След това с тих глас изрече добре обмисления си отговор на въпроса на Ловеца:

— Никак няма да е трудно да го подлъжа, приятелю. Аз просто ще бъда вътре в склада!

С последните думи Боб се пригответи да драсне клечката. В този момент той очакваше да се случи най-лошото — ако Ловецът не беше този, за когото се представяше, той най-малкото щеше да го парализира, както беше направил сутринта, а можеше да се реши и на нещо по-сериозно, но при всички положения нямаше да позволи клечката да бъде запалена. Още повече че гостът му незнаеше за задните прозорци на хангара, откъдето винаги можеха да се измъкнат, ако станеше прекалено напечено. Доколкото престъпникът-пришълец му беше описан като пълен страхливец, той в никакъв случай не би рискувал собствената си сигурност. Боб беше обмислил нещата така, че извънземният да няма време да съобрази какво точно става и да реагира спонтанно. Този замисъл имаше и някои слаби страни, които не бяха убягнали от вниманието на младежа, но в общи линии беше съвсем приличен и многообещаващ.

Робърт драсна клечката без никакви пречки и я доближи до края на кладата.

Клечката внезапно изгасна.

Като трепереше от притеснение и бързане — джипът всеки момент можеше да се появи зад ъгъла, момчето припряно извади втора и този път успя. Пламъците лумнаха и започнаха да обхващат кладата. Огънят забуча силно и Боб побърза да влезе в хангара, преди пламъците да са достигнали до специално подготвената локва керосин пред входа на склада и да са му отрязали пътя. Той се прислони до вратата, спасявайки се от горещината, и се загледа към пътя.

Едва сега Ловецът се реши да заговори:

„Искрено вярвам, че знаеш какво правиш. Ако дъхът ти спре за известно време, да знаеш — това съм аз и прочиствам дробовете ти от пушека.“

Извънземният млъкна и остави домакина си да наблюдава развитието на действието. Боб се усмихна. Досега не бе имал възможност да се поздрави с успешно преминалия тест на госта.

В този момент момчето едновременно чу и видя джипа. Г-н Кинард явно беше забелязал дима и така натискаше газта, че машината

просто летеше. Боб бързо прецени, че в колата няма подходящ пожарогасител, а и самият склад беше от пожароизолационни материали, така че баща му най-вероятно щеше да се качи до строежа за помощ. Но ситуацията далеч не беше безизходна.

— Татко! — извика с отчаян глас момчето.

Ако искаше баща му да си да помисли, че положението наистина е много сериозно, този вик щеше да е напълно достатъчен. Боб си беше направил сметка, че след като г-н Кинард чуе гласа на сина си, ще слезе от джипа и ще се опита да го измъкне отвътре, но явно беше подценил бързината на реакциите и съобразителността му. Мъжът постъпи по съвсем различен начин.

Когато чу гласа на Боб, идещ от вътрешността на привидно горящия хангар, Кинард отне газта и рязко изви волана в тази посока. Момчето и гостът му веднага се досетиха какво беше решил. Той явно искаше да премине през пламъците с колата и да достигне до вратата. Там щеше да вземе момчето и да се върне, преди джипът да се е запалил. Това беше много прост и изключително добър план, който явно щеше да успее, и на Боб и на неговия ангел-пазител щеше да се наложи да измислят нещо ново — разбира се, след като приключе с някои по-подробни обяснения пред семейния съвет.

За техен късмет в този момент се намеси един страничен фактор. Скрият гост на г-н Кинард успя да схване какво става и в общи линии да си представи какво е решил да предприеме домакинът му. Престъпникът нямаше никакво желание да се приближава до купа горящи туби, които изглеждаха така, сякаш всеки момент щяха да литнат във въздуха и да се стоварят върху земята като огнен дъжд. Джипът вече беше на двадесетина метра от кладата и извънземният усещаше не на шега адската жега. Беглецът не разполагаше с никакво средство, с което да принуди домакиня си да обърне джипа и да се отдалечи. Нямаше начин да го накара да спре колата, пришълецът явно не успя да съобрази какво беше необходимо да стори и направи това, което сметна за най-добро.

Г-н Кинард вдигна едната си ръка от волана и потри очи, което веднага сигнализира на Боб и на Ловеца, че Дивечът е започнал да действа. Но мъжът вече беше видял сина си и не можеше да бъде спрял от някакво временно премрежване на погледа. Гостът му явно разбра

това и на десетина метра от вратата на склада Кинард припадна върху волана.

За нещастие на Дивеча джипът, както не беше трудно да се предположи, продължи да се движи напред и леко наляво, докато най-накрая се блъсна в стената на хангара на няколко метра от входа. Фактът, че парализираният му крак не е могъл да натиска силно педала на газта, спаси мъжа от счупване на носа.

Събитията се бяха развили прекалено бързо за Боб, който очакваше баща му да се приближи пеша, и то не толкова близо до огъня. Тубата с керосин, която държеше в ръката си, трябваше да му послужи за евентуално регулиране на обстановката, в случай че се наложеше да имитира неизбежна опасност от изгаряне, за да прогони натрапника от баща си. Сега Робърт не беше в състояние да приведе плана си в действие, тъй като поради горещината не бе възможно да се приближи достатъчно до вратата дори за да види автомобила, а за хвърлянето на запалена туба в непосредствена близост до него не можеше да става и дума. Сякаш за да направи нещата по-сложни, точно в този момент се взриви една от заложените в кладата туби. Момчето беше постъпило много разумно, като не беше използвало бензин, който щеше да вдигне всичко във въздуха. Слабият взрив успя само да разбута купчината и по горящите туби се стече нова вълна от пламтящо гориво, което спря в опасна близост до джипа.

Полубезумелият от тревога Боб си спомни за спасителния изход — прозорците, чието съществуване беше скрил така старателно от госта си при залагането на капана. Той се извъртя и се втурна към най-близкия от тях, като все още стискаше в ръка пълната туба и подвикваше окуражително на Ловеца: „Не се тревожи! Тук има прозорец!“ В объркването си момчето беше преминало на странния френски, който говореха по островите. То ловко се прехвърли през неостъкления отвор и се втурна да заобиколи сградата. Това, което видя, го окуражи и му даде възможност отново да се съсредоточи върху основния си замисъл.

Пламъците бяха достигнали почти до джипа, но не това привлече вниманието на момчето като магнит.

Баща му все още лежеше безчувствен върху волана, силуетът му ясно се открояваше на фона на високите пламъци, а встрани от него имаше нещо друго, което тялото на човека прикриваше от

непоносимата горещина на огъня. Ловецът никога не беше позволил на момчето да го види, но сега не можеше да има никакво съмнение — това беше някаква зеленикава, почти непрозрачна желеподобна маса, която все още се стичаше от дрехите на г-н Кинард. Боб моментално се скри зад ъгъла, въпреки че не видя в желето нищо, което да му заприлича на око, а след това внимателно надникна.

По всичко личеше, че извънземното същество се опитва да намери начин да се измъкне. От купчинката се проточи гъвкава тентакула, която започна да се спуска към земята. Когато достигна пространството под джипа, тя рязко се отдръпна, тъй като усети непоносимата горещина, но после продължи надолу — вероятно притежателят ѝ беше разбрал, че ще му се наложи да избере по-малката от злините. Щом връхчето ѝ достигна до земята, купчинката, която беше на седалката, започна да се прелива надолу. Боб се приготви за действие, но извънземният продължи да се стича още почти цяла минута.

В мига, когато и последната капчица се отцеди от джипа, Боб скочи и се втурна към колата, като все още стискаше в ръце тубата. Ловецът си помисли, че момчето веднага ще залее безпомощния пришълец, правещ отчаяни опити да се отдалечи от огъня, но то го подмина, като едва погледна надолу, избута баща си от шофьорското място, запали двигателя и изтегли джипа на около тридесет метра от кладата. Едва тогава съсредоточи вниманието си върху основната задача на Ловеца.

През това време беглецът беше успял да измине известно разстояние, като се придържаше близо до стената на хангара и развиваше възможно най-голямата скорост, на която беше способен. Изчезването на колата, която представляваше нелоша защита от непоносимата жегга, го беше накарало да се разбърза. Когато видя приближаващото се човешко същество, Дивечът спря, прие формата на полусфера и от купчинката желе към момчето се проточиха изключително фини пипалца. Той явно беше решил, че то ще е следващият му домакин, поне докато намереше нещо по-добро. След това нещо като че ли му подсказа присъствието на Ловеца и престъпникът се опита да се спаси с бягство. Той вероятно съзнаваше, че е твърде бавен в сравнение с човека, и дори Боб забеляза опитите му да проникне в земята.

Все пак между рохкия пясък на плажа и трамбованата пръст на складовите площи имаше доста голяма разлика. Тук пространството между песъчинките беше много по-малко, а освен това беше запълнено с вода, така че преди още тялото на пришълеца да започне да се всмуква надолу, то вече лежеше в средата на голяма локва керосин, който Боб щедро изливаше от тубата.

Престана едва когато съдът в ръцете му се изпразни почти напълно и използва последните литър-два, за да свърже локвата с горящата клада. След това спря да погледа как огънят плъзва по посока на „жертвената клада“. Огненото езиче се придвижваше прекалено бавно според Боб, който отново извади кибрита, възпламени наведнъж цялата кутийка и я хвърли в средата на локвата керосин, възможно най-близо до купчинката желе. Този път нямаше нищо за гледане и момчето побърза да се изтегли встрани от лумналия огън.

ГЛАВА ХХІ

ПРОБЛЕМ-ТРИ

На Ловеца много му се искаше да останат, докато огънят угасне, и да проверят резултатите, но Боб, след като вече беше направил за госта си всичко, на което беше способен, съсредоточи вниманието си върху Кинард старши. Той хвърли един последен поглед към лобното място на Дивеча и хукна към джипа. Баща му продължаваше да лежи в безсъзнание и момчето подкара колата към лекарския кабинет. Ловецът се въздържа от каквито и да е забележки — при тази скорост всяка пречка за зрението на младия му приятел можеше да се окаже съдбоносна.

Г-н Кинард възвърна зрението си в момента, когато вече покойният пришълец беше напуснал тялото му. Парализата му обаче се задържа по-дълго, отколкото тази на Боб, въпреки че мъжът беше в пълно съзнание през цялото време. Арт Кинард не успя да схване добре какво се случи в склада. Той разбра, че Боб отмени колата подалеч от огъня и че се върна за нещо, но парализата му попречи да види повече. По целия път се мъчеше да раздвижи гласните си струни дотолкова, че да започне да задава въпросите, напирани в него.

Малко преди да стигнат до кабинета, мъжът се съвзе достатъчно, за да може да седне, а когато спряха пред входната врата, си възвърна и дар словото. Боб почувства огромно облекчение, но то беше засенчено от един нов проблем, който не му даваше мира, затова каза просто:

— Сега няма никакво значение какво ми се е случило в склада. Искам да разбера какво се случи с тебе. Можеш ли да вървиш сам или да ти помогна?

Последното изречение представляваше кръвна обида и Кинард старши замлъкна на мига. Той слезе бавно и с достойнство от джипа и тръгна пред сина си към приемната. При нормални обстоятелства Боб би го последвал, ухилен до уши, но сега по лицето му се четеше загриженост...

Вътре лекарят изслуша обърканите им разкази и успя да си състави що-годе картина на бойното поле, а по многозначителните погледи на момчето се досети за това, което не можеха да си кажат. Сийвър покани мъжа да легне на кушетката, но той не се съгласи и помоли преди това да бъде прегледан синът му.

— Ще поговоря с него — каза докторът. — Вие останете тук.

Щом излязоха от кабинета, той повдигна въпросително вежди.

— Да — отговори момчето на безмълвния въпрос. — Сега можете да установите единствено липсата на болестотворни организми в кръвта му. Ще ви разкажа след това, но бъдете спокоен, работата е свършена.

Боб изчака, докато лекарят излезе, и заговори на Ловеца:

— Какви са плановете ти сега, когато твоята мисия тук е вече изпълнена? Мислиш ли да се прибиращ на планетата си?

„Няма да мога. Вече ти обясних — гласеше отговорът. — Корабът ми е напълно разбит, а дори другият да беше невредим, не бих могъл да го намеря. Освен това не разбирам нищо от направата на космически кораби — аз съм полицай, а не физик или инженер-конструктор. Мога да построя звездолет толкова, колкото ти — самолет.“

— Тогава?...

„Явно ще прекарам живота си на Земята освен, ако по някакво невероятно стечение на обстоятелствата тук не пристигне кораб от родната ми планета. Ти сам ще прецениш каква е вероятността, ако разгледаш внимателно картата на Млечния път. Какво ще правя тук и кой ще бъде моят домакин, зависи изцяло от тебе. Ние от моята раса не можем да се доверим на същество, което не желае нашето присъствие в неговото тяло. Какво ще кажеш?“

Боб не отговори веднага. Той погледна надолу към селото и извиващия се в небето над него гъст черен пушек от пожара. Ловецът си помисли, че момчето преценява всички добри и лоши страни на предложението му, и се почувства много обиден, че младият му приятел може би изпитва някакви съмнения, макар да беше започнал да свиква с факта, че представителите на местната раса от време на време чувстват необходимост да остават насаме със себе си. Детективът за пореден път беше разбрал погрешно своя домакин.

Боб беше доста интелигентен за възрастта си и това не се нуждаеше от доказване, но все още не беше достатъчно голям, за да може да преценява непосредствено стоящите пред него проблеми във връзката им с някакви по-дългосрочни планове и проекти. Когато най-после заговори, Ловецът така и не разбра дали да се зарадва, или просто да се засмее, но той и без това никога не успяваше да изрази неземните си чувства с прости земни думи.

— Много се радвам, че ще останеш при мен — започна Боб. — Притеснявах се да не би да решиш да си тръгнеш. Свикнах с тебе и много си те харесвам. А можеш да ми помогнеш да разрешим и един друг проблем. Виждаш ли... Когато разработвах плана с поставянето на клопката, аз явно не съм преценил добре нещо и ако не се лъжа, скоро ще трябва да се сблъскам с последиците от това недомислие.

Боб помълча съучастнически, а след това продължи:

— Ей сега от тази врата ще изскочи татко, пълен с въпроси и с огън и жупел в очите. Единият от въпросите ще бъде: „Как избухна пожарът?“ Аз съм още съвсем малък и не мога да си представя какво ще се случи с мене, ако нямам достатъчно убедителен отговор. Не съм престанал да мисля, но както виждаш — не измислих нищо, така че опитай и ти. Ако не успееш, захващай се да удебеляваш защитния слой под кожата ми — аз ще ти кажа точно на кои места!

ЕКВИВАЛЕНТИ НА МЕРНИТЕ ЕДИНИЦИ В РОМАНА:

инч — м. за дълж. 2,540 см

фут — м. за дълж. 0,305 м

ярд — м. за дълж. 0,915 м

миля — м. за дълж. (сухопътна — 1,609 км, морска — 1,853 км)

галон — м. за обем ам. — 3,785 л

фунт — м. за тежест — 0,454 кг

Източник: <http://sfbg.us>

Издание:

ИГЛАТА. 1994. Изд. Орфия, София. Биб. Фантастика, No.33.
Фантастичен роман. Превод: [от англ.] Лъчезар ЖИВИН [Needle / Hal
CLEMENT]. Формат: 17 см. Страници: 288. Цена: 40.00 лв.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.